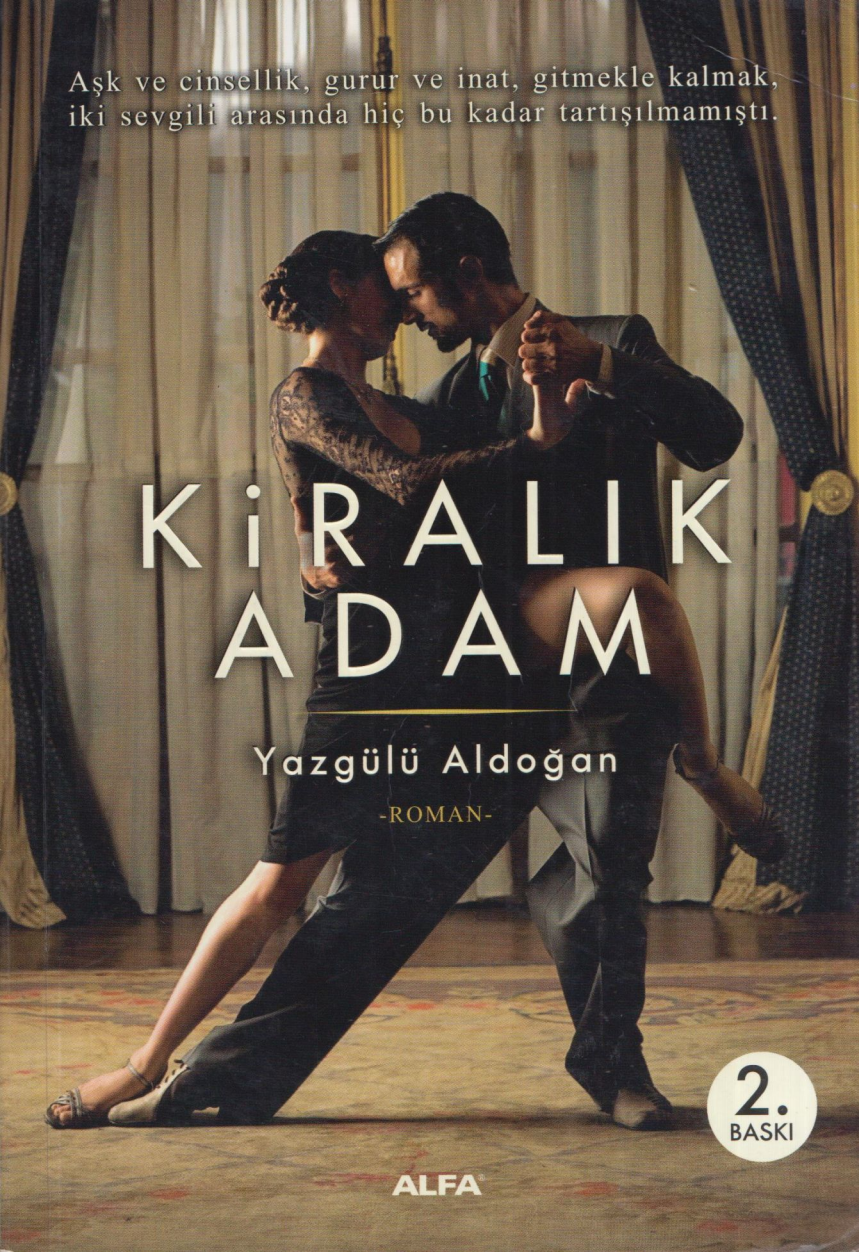
Aşk ve cinsellik, gurur ve inat, gitmekle kalmak,
iki sevgili arasında hiç bu kadar tartışılmamıştı.

KİRALIK ADAM

Yazgülü Aldoğan

-ROMAN-

2. BASKI

ALFA

KİRALIK ADAM

Yazgülü Aldoğan

YAZGÜLÜ ALDOĞAN, Kuşadası doğumlu ama kendini İstanbullu olarak tanımlıyor. En büyük şansı, olmak istediği yerde olması, yapmak istediği şeyi yapması. Gazeteci ve yazar olmak istiyordu. Fotoğrafçı olarak bir ajansta başladığı gazetecilikte, dergi, gazete, televizyon ve radyoda her kademede görev yaptı. Yıllardır köşe yazarı. Paris Sorbonne Üniversitesi'nden doktoralı yazar, akademik kariyeri boyunca çeşitli üniversitelerde verdiği derslerine halen devam ediyor. "Bu yoğun tempo içinde bir tek kitap yazmakta geç kalmıştım, bu ilk romanla okurlarıma verdiğim sözü tutmuş oluyorum," diyor. Gazete yazılarında siyaset, kadın, insan hakları, kültür ve sanat konularını işliyor. Oğlu Deniz ve kedisi Lokum'la Galata'da yaşıyor.

KİRALIK ADAM

Alfa Yayınları 1984
Edebiyat Güncel 39

KİRALIK ADAM

Yazgülü Aldoğan

1 - 2. Basım : Nisan 2009

ISBN : 978-605-106-085-9

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Yayın Koordinatörü ve Editör Rana Gürtuna
Pazarlama ve Satış Müdürü Vedat Bayrak
Arka Kapak Fotoğrafı Hande Göksan
Kapak Tasarımı Gökhan Burhan

© 2009, ALFA Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Ticarethane Sokak No: 53 34410 Cağaloğlu İstanbul, Turkey
Tel: (212) 511 53 03 - 513 87 51 - 512 30 46 Faks: (212) 519 33 00
www.alfakitap.com
info@alfakitap.com

Bir tanem Deniz'e...

ÖNSÖZ

Sürekli kitap yazmamı ister okurlar... Kaç kez başladım, hep yarım kaldı... Yoğun iş temposu içinde, gündemin ayrıntılarıyla gazete yazıları yazarken gece yarıları bu da aradan çıksın diye ne roman, ne öykü, hiç yazılmıyor, en azından ben yapamadım. En iyisini yapmak istediğimden belki... Belki de tam aradığımı bulamadığımdan... Sonra bu romanı yazmaya başladım. Biliyorum, benden beklenen ilk kitap cinsel sorunların da irdelendiği bir aşk romanı hiç değildi! E o zaman bu da nereden çıktı derseniz, iki yıl önce katıldığım bir profesyonel çalışmadan. CETAD, Cinsel Eğitim Tedavi ve Araştırma Derneği, AB destekli bir fonla, Türkiye'nin cinsel sorunlarını uzmanlara inceletti, "Cinsel Sağlık ve Üreme Sağlığı Araştırması 2006"yı yayınladı. İçlerinde benim de bulunduğum bir grup medya mensubu ise bu çalışmada "İletişim Kuru-

lu"nda savunucu olarak yer aldı. Proje sonuçlarının medyada tanıtımına ve geniş kitlelere ulaşmasına katkıda bulundu. İşte bu raporların tartışılması aşamalarında cinsel bilgisizliğin, isteksizliğin ve cinsel sorunların ülkemizde ne kadar yaygın olduğuna ve insanların hayatını kararttığına bir kez daha tanık oldum. Cinsellik olmadan aşk olabilir miydi? İşte aşkın ve cinselliğin doruğa ulaştığı bu roman böyle bir etkilenmeden doğdu.

Bu kitabı yazarken başkanları psikolog Doç. Dr. Cem İncesu'nun şahsında bana esin kaynağı olan CETAD'ın tüm üyelerine ve sunumundan etkilenerek çok tartışılmasını beklediğim bazı bilimsel verilerini kullandığım Prof. Dr. Mehmet Sungur'a özellikle teşekkür etmek istiyorum.

Bu kitap, aşkı ve cinselliği, kadın ve erkeğin ilişkisini anlamaya çalışmamıza yararsa ne mutlu bana... Hatta okurun keyif alması bile yetmez mi?

YENİ BİR SOSYAL HİZMET

Hayal, telefonda istekte bulunurken sıkı sıkı tembih etmişti: "Aptalın teki olmasın, mümkünse biraz mürekkep yalamış olsun. Ortalıkta nasıl davranılacağını da bilsin, rezil olmak istemiyorum. Ne genç, ne yaşlı, yanımda sırıtmasın. Tabii ki yakışıklı olsun. Özellikle de üstüne başına bir bak göndermeden önce. Öyle çok uğraşmış da süslenmiş gibi değil ama neglije bir şıklık rica ediyorum, lütfen."

Müşterisinin taleplerinin uzadığını fark eden Sinan kısa kesti: "Ben sizin ne istediğinizi, niye istediğinizi biliyorum. Hiç merak etmeyin. Mahcup olmayacak, tam tersi, herkesi kıskandıracaksınız. Özel bir davete mi katılacaksınız, yoksa kalabalık bir resepsiyon mu? Kalabalık bir davetse yeni başlayacak birisi var, onu göndereceğim. Böylece pişti olma tehlikesi olmaz!"

"Özel bir davet," dedi Hayal. "Çok özel! İki kişilik... Gerçi önce bir kokteyle şöyle bir uğrayacağız ama sonra yemeğe çıkmak istiyorum. Belki biraz da eğlenmek. Ama rastlantı bu ya, gideceğimiz yerde karşılaşacağımız bir grup olacak. Mesele budur."

"Ah soo!" dedi telefonun ucunda Sinan yıllarca Almanya'da yaşamış olmanın verdiği alışkanlıkla. Demek bir kıskandırma meselesi vardı işin ucunda ya da 'Bak sen beni bıraktın ama ben senden iyisini buldum' mesajı...

Şu işi açmış olmakla ne kadar iyi ettiğini düşündü yeniden. Kadınların böyle bir hizmete ihtiyacı vardı canım. Evet, sadece kadınlara hizmet veriyordu. Aynı şeyi erkeklere yapsa, nasıl denir, bir tür pezevenklik sayılabilecek bu iş, kadınlara yapıldığı zaman sosyal hizmet sayılırdı. Evet, kadınlar da öyle görüyordu, kendisi de. Zaten kadınların çoğu "refakat" talep ettikleri erkekle cinsel ilişkiye girmeyi asla düşünmüyorlardı. Belki biraz masumane flört, o kadar. Bir-iki müşterisi çıkmıştı gerçi, çıktıkları elemanları sabaha kadar alıkoyup her türlü fanteziye girişen. Ama onlara da bunun ayrı bir hizmet olduğunu ve özel olarak fiyatlandırılacağını, ayrıca mümkünse önceden bildirmeleri gerektiğini de nazikçe hatırlatmıştı. Bu hizmeti vermek istemeyen eleman olamaz mıydı yani? Üstelik kendisi yaptığı işi gerçekten de bir "halkla ilişkiler" olarak görüyordu. Tabii bu ilişki karmaşasında artık halk kimse...

Genelde bu işi kadınlar yaptığı zaman halk oluyordu gerçekten. Kızların çoğu, belli bir sosyal tabakanın altından geliyordu. İçlerinde kendini yetiştirmiş, eğitim görmüş, konuşması düzgün, kafası çalışanlar çıksa da, erkekler çıktıkları ka-

dınla mutlaka ilişkiye de girmek isteyip eşlik edilmekle yetinmediklerinden, eh, hiç tanımadığı bir erkekle yatmaya razı olacak kız kalitesi de çok yüksek olmuyordu haliyle. İşte o kızlar, tam eskort oluyordu sonuç olarak. Kaç paraya çalışırsa çalışsın, kaç paraya satarsan sat!

Sinan, başta her iki cinsle de çalışmayı düşünürken kadın refakatçi olayından bu nedenle vazgeçmişti. Vazgeçmişti, çünkü gerçekten de pezo olmak gibi bir niyeti yoktu! Gerçi bu memlekette rafine çalışmaya kalktığınız zaman, iş hacmi düşük, gelir de büyük olmuyordu ama elin itiyle de uğraşamazdı doğrusu. Hem gerçekten de kendisini girişimci, fantezi bir iş sahibi olarak görüyordu. Müşterilerinin kulaktan kulağa yaymasıyla iş hacminin de artacağını düşünmüştü ama stratejik bir hata yaptığını sonradan fark etmişti. Bütün sırlarını yakın arkadaşlarıyla paylaşan kadınlar, nedense bu refakatçi erkek arkadaş meselesinde hiç olmadıkları kadar ketum davranmışlardı. Herkes sırrını kendisine saklıyor, arada bir değişik mekânlarda boy gösterdiği yakışıklı erkekleri nereden ve kaça bulduğunu kankasına fısıldayıvermek yerine hava atmayı tercih ediyordu. Sinan önceden hesap etmediği bu kadın zaafıyla karşı karşıya kalınca nasıl bir strateji izlemesi gerektiğini yeniden düşünmüş, yeni bir üye getiren müşteriye promosyon yapması bile işe yaramamış, kimse yeni üye getirmemişti. Sinan yine de umudunu kaybetmemiş, kadınların mutlaka sırlarını paylaşmak isteyeceklerini, bunu asla kendilerine saklayamayacaklarını düşünmüş, sonunda grup formülünü geliştirmişti. Bu, çok daha uygun fiyatlı formülde, bir grup kadın bir yere gideceği zaman kendilerinden daha az sayıda refakat-

çi çağırıp topluca eğlenebileceklerdi. Altı kişilik bir kadın grubuna örneğin, iki erkek yetecekti. Maksat, aranan kadın kadına görüntüsü vermemek, arada bir dans etmek ve yabancı erkeklerle muhatap olmamaksa, bu sayı yeterli olacaktı.

Başka ülkelerde gayet iyi çalıştığını bildiği bu formül de yurdumun kadınlarına pek hitap etmemiş, kimse ortaya karışık bu mönüden yararlanmak istememişti. Sinan bunun altında yatan nedenin kıskançlık olduğunu düşünmüyordu. Türk kadınları çok eşliliğe alışmış olmalıydı. Erkekler neredeyse hepsi karılarını en az bir kez aldatıyordu. Sağlıklı bir istatistik tabii ki yoktu ama çoğunun da evlilikleri süresince uzun süreli bir başka ilişkileri oluyordu. Üst sınıflarda yasak aşk etiketi altında gizli yaşanan bu ilişki, daha alt sınıflarda erkeğin egemen tavrıyla eve kuma getirmesi biçiminde sürdürülüyor, erkek dışarıda gizli saklı bir hayat yaşamakla hiç uğraşmayıp birlikte olmak istediği yeni kadını tutup kolundan eve getiriyor ve karısıyla çocuklarının bunu kabul etmesini kendinde hak görüyordu. İlk kadına bu durum çok ağır gelse de, çoğu zaman çaresizlikten razı oluyor, bütün öfkesini ve düşmanlığını kocasına değil, üstüne gelen yeni kadına yönelterek evde bir iktidar savaşı başlatıyor, erkek bu kaosu, ikisine de "görevlerini" yerine getirerek çözmeye çalışıyordu! Kadınlar gizli ya da açıktan birbiriyle didişirken erkek, evdeki iktidarının gücüne göre, ya tereyağından kıl çeker gibi aradan sıyrılıyor ya da çareyi kadınlara şiddet uygulamakta buluyordu.

Daha üst sınıflarda aynı evde olmasa bile koca, birlikte olmak istediği ikinci kadına ev açıyor ve metres statüsü altında onu bir anlamda meşrulaştırıyor, ondan çocuk sahibi bile

oluyordu. Asıl eş, durumu ya bilmezlikten geliyor, ya da bilse bile razı oluyordu. Ekonomik olarak hallolabilse bile ruhsal açıdan gerilimler yaratacak bu durumların altından erkekler bir biçimde kolayca çıkıyor, olan yine her zamanki gibi kadınlara oluyordu.

Sinan'ın müşterileri arasında böyle evliliklere dayanamamış ve kocadan yüklü bir tazminat ve nafaka kopartarak ayrılmış kadınlar da vardı. Onlar, evlilikten ya da herhangi bir ilişkiden ağızları yanmış, ruhsal açıdan sevgi ve ilgiye aç olduklarından bu tür bir hizmeti en çok takdir edecek konumdaydılar. Tıpkı kocalarının bir zamanlar onlara yaptığı gibi, lazım olduğunda gel, olmadığında yok ol... Eğlenmek istediklerinde günler önceden hazırlanıyor, süslenip püsleniyor ve kollarına taktıkları yakışıklılıyla çıkıp felekten bir gece çalıyorlardı. Tam bir hanım ağa modeli! Kendisine arkadaşlarını tavsiye eden kadınlar daha çok bu gruptan çıkıyordu, onlar tıpkı yeni öğrendikleri kek tarifini ya da yeni falcının adresini verir gibi, en yakın arkadaşlarına bu yeni olanağı fısıldayıveriyor, bir yandan da onları da ayartarak suçluluk duygusunu hafifletiyorlardı.

Hayal, onlardan değildi. Gerçi onun da yaşı bu piyasada erkeklerin ilgisini çekmek için artık ilerlemişti ama görüntüsü, sesi, giyim tarzı, havası o kadar genç, o kadar hoştu ki istese pek ala yeni aşklara yelken açabilir, erkek arkadaş bulabilirdi. Sinan onun kendisinden böyle bir hizmet satın almasının tek nedenini kadının kafa yapısının fazla erkek gibi çalışması olarak görüyordu. Hayal, uluslararası firmalara danışmanlık yapan, iş bağlayan çok meşgul bir kadındı. Hepsi bir-

birinden önemli birkaç şirketle birden çalışıyor, o toplantıdan o toplantıya koşuyordu. Yurtdışı seyahatleri, gözü gibi sakındığı 14 yaşındaki güzel kızı ve özel hobileri hayatına kalıcı bir erkek sokmasını engelleyen faktörlerdi hiç kuşkusuz. Pek çok arkadaşı, renkli bir sosyal yaşamı vardı, ama yine de bir kadının bir tek erkeğe ihtiyacı da vazgeçilemez bir şeydi ki...

Zaman zaman Sinan'ın telefonu çalıyor, Hayal ona beyaz atlı prensini tarif etmeye başlıyordu. Bu istekler bazen öyle bitmez tükenmez oluyordu ki Sinan o kadar mükemmel bir adam bulsam da ben koluma takıp dolaşsam diye düşünüyordu. Gerçi kimse fark etmemişti ama onun da hayatındaki en büyük sır, afişe edilmemiş bir gay olduğuydu, kadınları da bunun için bu kadar iyi anlıyordu herhalde.

Sinan önce kafasından, sonra dosyalardan Hayal'i memnun edecek birini bulmak için titizleniyordu. Bu her zaman da kolay olmuyordu çünkü Hayal bir çıktığıyla bir daha çıkmayı prensip olarak istemiyordu. Sinan onu anlıyordu, bu içgüdüsel bir korunmaydı, Hayal böylece birine alışmaktan, dahası âşık olmaktan korumaya çalışıyordu kendini. Kasabını, manavını, çiçekçisini, hele kuaförünü hiç değiştirmeyen, lokantasını bile her zaman gittiklerinden seçen Hayal, yanına refakatçi alırken tam tersi bir davranışla alabildiğine profesyonelleşiyor, hiç tanımadığı ve bir daha hiç görmeyeceği birini istiyordu. Böylece o gece ne oluyorsa oluyor, genellikle soğuk ve sıkıcı geçiyor, ama tehlikeli bir yakınlaşma da olmuyordu, dışarıya da Hayal yine hoş bir adamla birlikteydi ve adam ona pervane oluyordu mesajı veriliyordu. Bu da kadınların belli etmeseler de evli olmadıkları zaman yalnız bir yaşam sürmek

zorunda kaldıkları bu tuhaf ilişkiler zincirinde kıskanılmayacak şey değildi.

Hayal, Sinan'ı yurtdışında yaşayan bir arkadaşının tavsiyesiyle bulmuştu. Bir türlü kalbinden söküp atamadığı ama birlikte de olamadığı sevgilisini unutmak için aklına gelen her yolu denemiş, depresyona girmekten son dakikada kurtulmuş, kendisini çok kuvvetli sandığı halde bu badireden bir türlü çıkamayınca bir arkadaşının tavsiyesini denemeye karar vermişti. İlk deneme fiyaskoydu denilebilir. Sinan da onu henüz tanımadığından, genç, yalaka ve üstelik flörtöz birini yollayıp Hayal'i bunaltmış, yılların deneyimli kadını Hayal, işini yapmaya çalışan delikanlıdan anaç tavırlar takınarak kurtulmuştu. Ama onu epey de konuşturmuş, bu işin nasıl yürüdüğü hakkında birinci ağızdan bilgi almış, daha doğru tercihler yapılırsa kendisinin de işine yarayabileceğini anlayarak ilk denemenin tatsız gitmesinden korkup vazgeçmemişti.

Hayal o gece hazırlanırken daha önce yaşadığı deneyimlerin de etkisiyle gayet rahattı. Olabildiğince profesyonel, ipleri kendi elinde olacak bir birliktelik. Neredeyse sıfır sürpriz. Önce birbirlerini biraz olsun da tanımak için evde bir içki içecekler, sonra Hayal'in davetli olduğu kokteyle gidecekler, oradan erken kurtulup yemek yiyecekleri restorana geçecek, oğlanın performansı iyiyse biraz caz bara takılıp geceyi uzatacak, sonra Hayal'in kapısının önünde el sıkışarak veda edeceklerdi, birbirlerini bir daha görmemek üzere... Gece boyunca ve sonrasında adamın Hayal'e istenmeyen yakınlaşmalarda bulunma riski yoktu, bu önceden kesinlikle belirtiliyordu. Hayal'in istediği satın alınmış bir cinsellik değil, hizmetinin kar-

şılığı ödenmiş bir refakatti. Böylece refakat edecek kimseyi istediği gün ve saatte, istediği etkinlikte, istediği kılıkta, istediği ruh halinde, istediği davranış biçiminde bulabiliyordu. Öyle bir partneri vardı ki Hayal'in, çıkmak istediği gün ve saatte toplantısı, işi, maçı, doktor randevusu, baş ağrısı, başka biriyle gidilecek herhangi bir yeri olamazdı. Gidilecek yeri sevip sevmemesi, ilgisini çekip çekmemesi, dahası isteyip istememesi de söz konusu değildi. Gidilecek konser, klasik de olabilirdi, caz da, lokanta Japon da olabilirdi, İtalyan da, onun görevi katılmak ve üstelik memnunmuş gibi davranmaktı ki aslında böyle bir ilişkiyi kim istemezdi?.. Hayal sıkılırsa geceyi istediği an bitirebilir, partnerine nazik bile davranmayabilirdi. Ama gittikleri yerde karşılaştıkları başka arkadaşların yanında onlara her zaman çok iyi ve anlayışlı davranması kaçınılmazdı, bu refakatçilerine kibarlıktan değil kendi konumunu kurtarmak adınaydı. Yanındaki erkeğin profesyonel olduğunun anlaşılmasını, Hayal elbette istemezdi.

Aynadaki görüntüsüne beğeniyle bakarken yine de her zamankinden daha heyecanlı olduğunu düşündü. Bu geceki görüşmenin farklı bir yanı vardı, bu gece gidecekleri yerde ona rastlayacaktı. Unutamadığı sevgilisine... Onu kıskandırmak gibi çocukça bir niyeti yoktu, kıskanacak kadar kendisine değer verse, yanında olurdu zaten. Sadece ona rastlayacağı zaman yalnız olmak istemiyordu. Yanında bir erkekle, sevgilisi olmasa da ona özel ilgi gösteren birisiyle olmak istiyordu, o kadar.

Makyajına, saçına özenmişti. Çok uğraşılmış değil, tesadüfen oluvermiş havasında... Kendisine çok yakışan spor bir şıklıktaydı. O aslında abiye seviyordu ama abiye yaşını göste-

riyordu. Boşuna mı koca koca kadınlar uzun bir süredir blucinle dolaşıyordu? Hayır, akşam çıkarken kızı gibi giyinmek istemiyordu, ama deri, hele tafta, kadife, organze gibi abiye malzemeyle kombine edildiğinde ne kadar güzel duruyordu. Nitekim bu akşam öyle yapmıştı: Kabarık mini tafta eteğin üstüne dar bir deri ceket, içine kadife, omuzları açık bir üst giymiş, ayağında yüksek topuklu süet iskarpinlerle olayı tamamlamıştı. Eşofman ya da blucin dışında bir şey giymeyen güzel kızı Gerçek, onu süslenirken rahatsız etmez, ama annesi hazır olduktan sonra gelip iğnesini batırırdı.

Bu kez de arkadaşlarıyla çıkmadan önce annesinin odasına uğradı. "Çok şıksınız madam," dedi. "Bu kadar güzelliğe, hoşluğa o çıkıp durduğun adamlardan birini nasıl olup da tavlayamıyorsun bilmem. Birisi bile mi, bir daha buluşalım, görüşelim demiyor hayret yani. Korkutuyorsun adamları herhalde."

Hayal hiç yanıt vermeden gülümsedi, ağzından kaçırabileceği herhangi bir cümle, işin aslını ortaya dökebilirdi ki o da bunu hiç mi hiç istemiyordu. Aynadan kızına el salladı.

"Bu gece Ayşe'de kalmak istediğine emin misin?" diye sordu. "Bak, benim kimseyi eve atmak gibi bir niyetim yok yani, evin boş olması gerekmiyor."

Gerçek, "Neme lazım..." diye söylendi, bunun annesini kızdıracağını bile bile. "Ben önlemimi alayım da... Hem sonra bu anlayış gün gelecek bana da lazım olacak!"

Annesinin arkasından fırlattığı fırçadan eğilip de kurtuldu.

"Kötü değilim anne, gerçekçiyim, bu ismi bana sen takmadın mı?"

Hayal kızına bu ismi kendi adına inat taktığını hatırladı. İsimlerin insanların kaderini etkilediğine inanıyordu. Kendi yaşadıkları ve başkaları için kendisi hep hayal olarak kalmıştı. Kızının daha gerçek olmasını istemiş, onun adını gerçek koymuştu. Ama o da fazla gerçekçi olmuştu, her şeyi böyle dan dan söylüyordu. Hoş, bu yaşta bunların hepsi böyleydi ya...

Makyajına ve saçına bir kez daha baktı. Tabii ki bu özen, birazdan kapıyı çalacak olan, hiç tanımadığı ve bir daha görmeyeceği adam için değildi. Önce kendisi beğenmeliydi kendisini ki, duruşu, tavrı, kendinden emin olmalıydı. Sonra da aylardan beri ilk kez karşılaşacağı Sacit, eski sevgilisi. Onu tekrar görmek nasıl bir etki yaratacaktı üzerinde? Ya gözünü gözüne dikip bakarsa yine. Işığa tutulmuş tavşan gibi mi hissedecekti kendini? Ya da her zamanki rahatlığıyla kalkıp yanlarına gelirse? Sesinin titremesini, yüzünün yanmasını önleyebilecek miydi?

Kalbi çarpmaya başladı, içini yine o bir süredir yüreğinin üstüne yerleşip gitmeyen sıkıntı kapladı. Bu adamı ne zaman unutabilecekti? Dalgın dalgın parfümünü aldı, kulak arkasına, boynuna, bileklerine sıktı. Sonra biraz da eteklerinin içine, yürürken arkasından kokusu sürsün diye! Pek bilirdi bunları, pek... Aynadaki görüntüsünden memnundu. Kendini süzdü. Kapının zili iki kez kısa kısa çaldı. "İlginç," dedi içinden. "Kapıyı tıpkı benim gibi çalıyor."

İLK KARŞILAŞMA

Uğur zilden eli yanmış gibi parmağını çekti. Niye iki kez çalmıştı ki? Alışkanlık işte... Her zaman gittiği yerlerde kapıyı iki kez çalardı. Rahatlamak için içtiği iki duble sek viskiye rağmen şakakları zonkluyordu, hatta sırtından aşağı hafif hafif terlediğini de hissediyordu. "Ne biçim adamsın yahu?" dedi kendi kendine. "Az mı zamparalık yaptın? Yattığın kadınların sayısını hatırlamazsın. Götüremeyeceğim kadın yok, diye hava atarsın. Ne oluyor şimdi? Alt tarafı bir kadınla yemeğe çıkacak, arkadaşlık edecek, sonra da getirip evine bırakacaksın. Hani uzak akrabadan birini gezdirmek gibi bir şey, bir tür iyilik yapıyorsun. Hem de bunun için cebinden beş kuruş çıkmayacak, üstüne bir de para kazanacaksın. Daha ne?"

İşte bütün mesele buradaydı ya aslında. Bunun için cebinden beş kuruş çıkmayacak olmasına da razı olabilirdi ama...

Üstüne para alacak olması yok muydu? İşte kendine itiraf edemese de galiba hazmedemediği buydu! Bir tür jigololuk... İyi de kadın elini bile tutturmuyormuş, "Sadece refakat, en fazla çeneni kullanacaksın," dememiş miydi Sinan? İşte biraz da buna sinir olmuştu ya. Madem bu işe razı olmuştu, madem ortalığa atmıştı kendini, ne demekti öyle çok mazbut bir kadın ayaklarında "ilişki istemem" demek. Ne yani, iğreniyor muydu kendisinden? Kendini beğenmiş, çokbilmiş, şımarık bir kadınla karşılaşacağından emindi. Başka zaman olsa peşinden koşturur, canına okur, ayaklarına kapandırırdı ya... Şimdi patron hanımefendiydi, o ne derse o olacaktı. Uğur'u da deli eden bu değilse neydi ki? Ee, ne oldum deme, ne olacağım de, diye boşuna mı demiş atalarımız?

Uğur, bankacılık krizinden önce hızla yükseldiği bu sektörde paraya para demeden hızlı bir hayat yaşıyordu. Bir yandan finans sektörünün acımasız çalışma temposu, bir yandan gece hayatının pırıltılı yaşantısını birlikte götürüyor, hayat hep yüzüne gülecekmiş gibi görünüyordu. Sonra o büyük çöküş, patronunun siyaset yapmaya kalkması, iktidarın tüm gücüyle üstlerine gelmesi, altlarından zeminin kayması, önce bankaların, sonra her şeyin yavaş yavaş yok olması... Ve o dönem, patron yap dediği için yaptığı bütün o usulsüzlüklerin, off shore bankacılığının referanslarında bir utanç belgesi olarak durması... O saatten sonra ya çıkıp kendi işini yapacak, ya ortadan yok olacaktı. Davalar, tutuklanmalar, pahalı avukatlar derken elindeki avucundaki gitmiş, tezgâh açıp limon satacak kadar bile parası kalmamıştı. Ama en azından artık içerde değildi, bütün o yaşadığı alt üst olunmuşluk, saçlarına

aklar düşürmüşse de hâlâ çok yakışıklıydı. Hatta gözlerinin altındaki kırışıklıklar ve içindeki hüzün sanki ona yakışmış, o 'her şeyi başardım, her şeyi becerdim' tavrı silinince durmuş oturmuş bir adam olmuştu.

İçerden çıktıktan sonra uzun süre ne yapacağına karar verememiş, bankacılığın, finans sektörünün lafını duymak istememişti. Gerçi iyi bir akademik eğitimi vardı, başka bir iş de yapabilirdi ama galiba yapmak istemiyor, çok yukarılarda bıraktığı hayata, ona geçmişini hatırlatacak biçimde üstelik de sıfırdan başlamak ağırına gidiyordu. Yurtdışına gitmek de çözüm değil gibi gelmişti. Elinde avucunda son kalan paralar da suyunu çekmek üzereyken Sinan'a rastladı. Kısa bir hoşbeşten sonra Sinan, tam da ihtiyacı olan elemanlardan birini daha bulduğuna sevindi. Mesela Hayal gibi bir müşteriye ideal bir partner... Normal hayatta da karşılaşsalar birbirlerinden hoşlanabilirler. Bu düşünce sonra canını sıktı. Hem müşterisini hem elemanını kaybetmeyi niye istesindi ki? Ne ki Hayal de tam bu düşünceler içindeyken aradı onu. İyi bir satıcı, aman canım satıcı da nereden çıktı, organizatör olarak kendini tutamadı, müşteri memnuniyetini düşünüp Uğur'u tavsiye etti. Çok da açık vermedi. Bir gece yemeğe çıkacağı adamın geçmişinden ona neydi ki? Uğur'u ise özel olarak hazırladı. Hayal'le ilgili çok şey anlatmadı gerçi ama beklentisini, ne isteyip ne istemediğini tekrar tekrar söyledi. O kadar ki Uğur iyice gerildi. Hayal'in evinin kapısını çalarken bu gecenin kazasız belasız bitmesinden başka bir şey istemiyor gibiydi. Zaten Sinan da öyle demişti, "Bu ilk gece biraz sıkılırsın, sonra sıradan gelir her şey. Gider, işini yapar, hatta eğlenirsin bile.

Öyle kırolara kadın pazarlayan bir yer değil burası. Yalnız ama hoş hanımefendilere, gece çıktıkları zaman refakatçi ayarlayan bir tür organizasyon şirketi..."

Uğur kapının açılmasını beklerken Sinan'ın verdiği kredi kartını ve parayı alıp almadığını düşündü. Almayı unutmuşsa rezil olurdu. Çünkü pek çok müşteri gibi Hayal de bu gezmelerde elini çantasına atmıyor, hesabı toplam olarak sonra Sinan'dan alıyordu. Normali de bu değil miydi? Uğur, kendini rahatlatmak için, "İleride," dedi, "öyle tutulacaksın ki oğlum, kendi işini kendin yapacak, hesabı ödemek için Sinan'ın cebine para koymasını da beklemeyeceksin. Kadınlar boş geceni bulabilmek için sıraya girecek!"

Ve tam o anda kapı açıldı. Uğur ve Hayal, birbirlerine, saklamadıkları büyük bir merakla baktılar. Hatta hiç konuşmadan tepeden tırnağa süzdüler bile. Kendini ilk toparlayan Hayal oldu.

"Sizi kapıda öyle tutuyorum, kusura bakmayın, içeri buyurun. Uğur'du değil mi?" diye sordu alçak sesle. Kazara birisi oradan geçecek ve birbirlerini ilk kez gördüklerini fark edecekmiş gibi.

"Evet, Uğur," diye kekeledi adam. "Siz de Hayal Hanım. Gerçekten hayal gibisiniz!" Sonra da dudaklarını ısırdı. Ne kadar anlamsız ve zamansız bir iltifat... Onu kaşarlanmış bir profesyonel sanacaktı kadın.

"Niye şaşırdınız?" dedi Hayal, kendinden emin. "Yoksa hakkımda farklı şeyler mi söylediler size?"

"Hayır, tam tersine!" Sinan ona Hayal'in çok hoş bir kadın olduğunu söylemişti. Ama demek ki bu açıklama

Uğur'un bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı. Bu kadar hoş bir kadın birlikte olacak bir erkek niye bulamasındı ki?

"Tam bilmiyorum ama galiba elliye yakın," demişti Sinan ve Uğur için mesele bitmişti. Elli yaşlarında bir kadın... Saçları gümüş renkli natürel bırakılmış, siyah elbisesinin üstünde iki sıra beyaz inci, belli belirsiz sürülmüş rujunun dışında bir makyajı yok, aile yadigârı bir broş belki göğsünde. Siyah kısa topuklu Chanel rugan pabuçları dizinin altındaki eteğiyle uyumlu. Evet, Uğur onu biraz böyle lisedeki coğrafya öğretmeni gibi düşünmüştü. Ya da Kraliçe Elizabeth gibi!

O sırada Hayal kapının önünden çekilip Uğur'un içeri girmesine izin verdi. Onun sıkkın ve şaşkın olmasıyla eğleniyordu artık. Adamın yakışıklı ve görmüş geçirmiş biri olduğu belliydi. İlk görünümden etkilenmesi bitmişti bile, "İyi bir parça," dedi içinden. Sacit, bunu görünce arkasından ağlamadığıma inanabilir.

Uğur içeri girdikten sonra Hayal kapıyı kapayıp öne geçti ve adamı salona buyur etti. Denize hâkim salonda, barın yanında ayakta durdular ve bir süre daha birbirlerini süzdüler. Sonra ikisi de aynı anda gülmeye başladılar. Bu kez samimiydiler üstelik.

"Evet," dedi Hayal. "Ne içersiniz?"

"Ben viskiyle başlamıştım," dedi Uğur. "Sakıncası yoksa devam edeyim." Sonra da içinden sunturlu bir küfür savurdu kendine. Hale bakar mısınız, viski içmek için kadından izin alıyordu, aman yarabbim, insan içinde bulunduğu konuma ne kadar da çabuk uyum sağlıyor!

"Tabii," dedi Hayal, sonra da sordu: "Açık, koyu?"

"Koyu," dedi Uğur, "sek lütfen."

Hayal, içkisini hazırlarken Uğur bu kez evi incelemeye başlamıştı. Şık, sade ama birkaç stilin karması bir döşeme biçimi. Tıpkı kadının kıyafeti gibi. Modern iri koltukların yanında altın varaklı bir josefin... Ev değil ama pencereden görünen manzara olağanüstüydü. Deniz, gemiler ve boğaz... Zaten duvarda tek tük asılı tabloların da hepsi deniz ve gemiler üzerineydi.

Konuşmaya ikisi de başlayamadı. Hatta sıkıcı bir sessizlik de denilebilirdi. Uğur boğazını temizledi ve, "Çıkmadan önce bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu nazikçe. "Özel bir davranış biçimi?"

Hayal ona şefkat ve sevgiyle baktı. Birden karşısında paramparça duran bu genç adama içi acımıştı. İçinde bulunduğu pozisyondan çok rahatsız olduğu belliydi. Muhtemelen hep kendi fethettiği ve kendisine hayran kadınlarla çıkmış, hep çok üst pozisyonda olmuştu. Şimdi bir patronla çıkıyor olmak, onun arzularını yerine getirmek belli ki çok ağır geliyordu. Bekâretini teslim edecek bir köylü kızdan farksızdı adeta.

"Bu gecenin sizin için kötü bir deneyim olmasını istemem," dedi Hayal, en tatlı ses tonuyla. "Bu ilk gecenizmiş galiba. Ama büyütecek bir şey yok. Her zaman yaptığınız gibi, bir kız arkadaşınızla çıkıyormuş gibi davranın yeter. Sonuç olarak birbirimizden fazla bir beklentimiz yok. Ben biraz eğlenmek istiyorum. Hadi dürüst olalım, ortalıkta görünmek istiyorum, benim işimde bu da önemli. Yalnız başıma dolaşmak istemediğime göre siz de bana refakat eden kavalyemsiniz. Aslında bunu bir arkadaşımdan da isteyebilirim, ama her

seferinde birini ayarlamak sıkıntı veriyor, herkesin de işi gücü var. Sıkılmayacağınıza bahse girerim. Çok sıkıcı değilimdir, siz rahat olun yeter."

"Çocuğu ameliyata hazırlıyor gibiyim," diye düşündü içinden. Uğur o sırada kendi kendine küfretmekle meşguldü, bu anaç tavırdan hoşlanacağına sinirlenmişti çünkü ve içindeki aşağılanma duygusunu biraz daha artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. O öfkeyle içkisini bir yudumda bitirdi, boğazının kavrulduğunu hissedip yüzünü buruşturdu. Daha gece başlamadan sarhoş olursa herhalde işi de başlamadan biterdi!

Hayal o gün okuduğu bir makaledeki tavsiyeyi hatırladı. Bir laboratuar deneyinde birbirini hiç tanımayan bir kadın ve erkeği kapalı bir mekâna koyuyorlar ve birbirlerinin gözünün içine hiçbir şey söylemeden bakmalarını istiyorlardı. Bu göz teması çifti birbirine yakınlaştırıyordu. Beyaz şarap koyduğu kadehini alıp içindeki çaresizliği ve öfkeyi saklamak için camdan dışarı bakmayı seçen Uğur'un yanına gitti, kadehini kaldırdı.

"Tekrar merhaba," dedi. Gözlerini gözlerine dikti, uzun uzun baktı.

Uğur hipnotize olmuş gibiydi, gözlerini kaçırmak istiyor ama kendine yediremiyordu. Hayal oyunu dayanabildiği kadar sürdürmeye kararlıydı. Genç adamın gözlerinin, içinde yeşil parıltılar saklı olan amber renkli olduğunu fark etmiş, bu hoşuna gitmişti. Kaplan gözü denen taşı andırıyordu. O yeşil damlalı bal renginin içinde gördüğü endişe, korku, merak, aşağılanmışlık, bu sevecen, tatlı bakışların içinde yavaş yavaş eridi, kayboldu, yerini rahatlamaya ve yumuşamaya bıraktı. Uğur tatlı tatlı güldü sonunda, gevşemişti. Uzanıp ka-

dının elini tuttu, dudaklarına götürüp öpmeden bıraktı, zarif, diplomatça bir tavırla, "Teşekkür ederim," dedi. Bu kez içi bir hoş olan Hayal'di. Gülümsedi, arkasını döndü, "Çıkalım mı?" diye sordu.

Uğur'a kalsa bir yere çıkmak istemiyordu. Bu tuhaf deneyimde tam da eve alışmışken hiç tanımadığı bu kadınla önce bir kokteyle sonra yemeğe gitmek cehennem azabı gibi gelmeye başlamıştı, ama hemen kendini topladı, "Tabii," dedi, "nasıl isterseniz..."

Hayal üstüne bir pardösü aldı, çantasını ve anahtarını yokladı, arkasına dönüp son bir kez baktı, sanki evine bir daha hiç dönmeyecekmiş gibi. Kapıdan çıkıp genç adamın da çıkmasını bekledikten sonra kapıyı özenle kilitledi. Aşağıda sokak kapısının önünde şoför ve araç bekliyordu. Hayal kapının açılmasını beklemeden her zamanki yerine, arka sağ koltuğa seğirtti. Herkesin yerleşmesini beklerken yüzünde hayatından ve pozisyonundan memnun bir ifade vardı. Gideceklerı yere gelene kadar hiç konuşmadılar. Birbirini tanımayan iki kişi olarak şoförün yanında ne konuşacaklardı ki?

Kapının önü çok kalabalıktı, birbirlerinden kopmamaya çalışarak içeri girdiler. Hayal tanıdıklarına önem derecesine göre başıyla selam vererek, kiminin yanında durup iki kelime hatır sorarak ilerledi. Sanki birini arıyormuş gibi sağa sola bakınıyordu. Hâlbuki kimseyi aradığı yoktu, ne kadar çok kimi görürüm derdindeydi her zamanki gibi. Bir-iki yakın arkadaşını görüp hasretle sarıldı. Öpüşüp "İyi misin?" dediler birbirlerine. Boş bir laf... Arada bir durup erkeğin onu takip edip etmediğine bakıyordu. Sanki asistanıyla gelmiş gibi bir

havası vardı. Uğur içinden tanıdık kimseyi görmemek için dua ediyordu, ama kaderden kaçılmıyor, şu ona bir zamanlar musallat olmuş ekonomi editörü ukala kadın yok mu, burnunun ucunda bitiverdi.

"Ooo, Uğur Bey," dedi, "sizi tekrar ortalarda görmek ne güzel. Nasılsınız, neredesiniz şimdi?"

"Kitap yazıyorum," diye salladı Uğur. "Akademik bir araştırma, yarı belgesel, yarı anı, bütün o döneme ışık tutacak bir çalışma."

Nasıl da bu kadar kolay uydurabilmişti, kendisinin bile hoşuna gitti bu fikir. "Neden olmasın?" diye düşündü hatta bir an!

"Desenize, büyük ifşaatlar okuyacağız," dedi gazeteci.

"Yok, canım öyle polemik, skandalla işim yok benim."

Uğur, arkasına dönüp hayretle onları izleyen Hayal'i göstererek, "Özür dilerim," dedi, "gitmeliyim."

Gazeteci, Uğur'un yanında Hayali görünce hepten şaşırdı. "Birlikte misiniz?" diye sordu.

"Gördüğünüz gibi," dedi Uğur, "hanımefendiye bu akşam ben refakat ediyorum." Ortada bir laftı ve nezaket cümlesi gibi gözüküyorsa da aslında gerçeğin ta kendisiydi, ama o kadar gerçekti ki gazeteci uyanmadı!

Hayal tek kelime etmeden Uğur'un koluna girip onu oradan uzaklaştırdı. Sanki, "Hayır, refakatçi değil, arkadaşım," der gibiydi.

Yanlarına yaklaşan garsona ikisi de iltifat etmedi. O kurumuş kanepelere değil, sıkıntıdan kurumuş boğazlarını ıslatmak için birer içkiye ihtiyaçları vardı ama ara ki bulasın. Ka-

labalığı itekleyerek biraz daha dolaşıp birkaç kişiyle daha ayaküstü sohbet ettiler. Hayal bir-iki kişiyle sözleşti, randevu verdi ve aldı. Zaten bu tür davetlerin en işe yarayan tarafı buydu. Birine hatırlatmak istediği bir sözünü de hatırlattıktan sonra ödül töreni başlarken herkes içeri hamle yapınca Hayal bir göz işaretiyle Uğur'a kapıyı gösterdi. Kimseye belli etmeden kendilerini dışarı attılar.

Telefonla çağırdığı arabaya apar topar bindi Hayal. Pardösüsünü özellikle vestiyere vermemiş, arabada bırakmıştı. Böylece kaçmaları daha kolay olmuştu. Bu işlerde pratiği olduğu belliydi. Şoföre hiçbir talimat vermedi. Belli ki nerelere gidileceği önceden bildirilmişti.

Uğur, görevin en zor olan birinci bölümünü bitirmiş olmaktan memnundu. Oysa Hayal esas şimdi heyecanlıydı. Fazla belli etmeden çantasından aynasını çıkarıp yüzünü süzdü, rujunu yeniledi. Saçlarını çekiştirdi, bunun hiçbir yararı olmadığını biliyordu ama sözüm ona şimdi daha güzel görünüyordu. Lokantanın önüne geldiklerinde genç adama cesaret vermek ister gibi baktı.

"Bundan sonrası eğlence," dedi. "Rahatla artık."

Sizden sene geçmişti birden ama bu genç adamı rahatlatacağına daha da gerdi.

Hayal şoföre, "İyi geceler," dedi. "Arabayı bırakıp gidebilirsiniz."

Şef garsonun karşıladığı çift, lokantadan içeri kral ve kraliçe gibi girdi. Uğur, kadının kendinden emin dimdik yürüyüşünden etkilenmişti. Sağa sola bakıyor ama görmüyor gibiydi, garsonun kendilerine gösterdiği masaya odaklanmıştı.

Nitekim salonun en güzel manzaralı ama çok da göz önünde olmayan, özenle seçilmiş, zarif bir çiçek ve mumla süslenmiş masalarına gelince rahatladı ve yerine kuruldu. Salondan görülecek ve göreceği bir yere oturmuş, Uğur'u ise sanki saklıyormuş gibi arkasını döndürmüştü.

Salonu gözleriyle belli belirsiz bir kez daha taradı ve kalabalık bir masada duraladı. Evet, yüzünün birden gerilmesinden ve renginin solmasından Uğur, onun aradığı kişiyi gördüğünü anladı. Başını çevirip bakmak için içi gidiyordu ama kendini tuttu, kabalık etmedi.

Garson mönüyü getirdi ve aperatif isteyip istemediklerini sordu. Hayal yine anaç bir tavır takınarak, "Bir viski daha ister misin?" diye sordu. Uğur içinden, "Birazdan bana elma şekeri ısmarlayacak," diye geçirdi. Bu kadar çocuksu bulunmak genç adamı kamçılamıştı.

"Hayır," dedi, "keyfim yerinde. Kalabalıktan sıkılmıştım, ama burası çok hoş. Şarap içelim. Siz seçer misiniz, ben bakayım mı?"

"Sen seç," dedi kadın bu oyuna katılmak ister gibi. Ve kendini tamamen ona bıraktı, hatta yemekleri bile Uğur seçti. Ve kadının itiraz etmemesinden çok hoşnut, bunun sadece onun itiraz etmeyeceği yemekleri tesadüfen seçmiş olmasından kaynaklandığını düşünmeden mutlu oldu.

Yemekte salata ve şarap muhabbetine başladılar, sonra tatil yerleri ve biçimleri, sevdikleri sporlar... Ortak yanları çıktıkça birbirlerine daha sıcak bakmaya başladılar. Hatta Hayal, arada bir göz atıp durduğu masayı bile unuttu. Ta ki başını kaldırdığında karşısında dikilen yakışıklı, orta yaşlı, hayli karizmatik adamı görene kadar.

"İyi akşamlar," dedi Sacit. "Seni görmek ne güzel. Nasılsın Hayal?"

"Seni görmek de öyle," dedi kadın, ama sesi boğuk çıkıyordu. "İyiyim, göründüğüm kadar iyiyim." Uğur'a dönüp büyük bir kibarlıkla, "Arkadaşım Sacit," dedi. Ne de olsa masalarına gelen bir erkeği tanıştırması gerekirdi. "Uğur," dedi Sacit'e dönüp. "Oturmak ister misin, ama masanızı bırakmak istemezsin herhalde. Kalabalıksınız."

"Haa, evet. Bizim dönemden arkadaşlar ve eşleriyle yemeğe çıktık," dedi Sacit. "Birinin doğum günü, seni Ayşen gösterdi, içeri girerken görmüş, hatta o da gelecekti ama rahatsız etmek istemedi."

"Beni de sana hep Ayşen gösterir zaten," diye düşündü Hayal ve içini çekti. "Nasıl, iyi gidiyor mu yeni iş?"

"Evet," dedi Sacit. Konuşmaktan çok kadına bakıyordu, hem de gözünü ayırmadan. "Seni çok özlemişim," dedi sonra hiç sakınmadan. "Seni arayacağım." Ve arkasını dönüp gitti.

Hayal, "Hiç zahmet etme..." diye usulca söylendi. Masadaki büyü bozulmuştu adeta, yemeklerinin kalanı boğazlarından geçmedi ikisinin de. Ama hemen kalkıp gitmek de istemediler. Konuşmadıkları halde bunun Sacit'in masalarına gelmesiyle ilgisi olduğu çok belli olacaktı.

Hayal bir süre sonra dayanamadı. "Kalkalım mı?" dedi. "Biraz hava almak istiyorum."

Hesabı ödeyip kalktılar. Arabayı getiren valeye para verirken Uğur, "Kullanmak ister misiniz?" diye sordu Hayal'e. O ise yanıt vermeden şoför koltuğunun yanına oturdu. Bir de araba mı kullanacaktı yani!

Yola çıktılar ama Uğur nereye gideceğini bilmiyor, kadının içine daldığı sessizliği bozmaya cesaret edemeden deniz kenarında yavaş yavaş ilerliyordu. Akıntı Burnu'na geldiklerinde durabileceği bir yer görüp Hayal'e hiç sormadan arabayı çekti.

Boğazın çırpıntılı suları önlerinden akıp gidiyordu, bir-iki karabatak beşikteymişçesine dalgaların üzerinde sallanıyordu. Karşıda yalıların ışıkları belli belirsiz görünüyor, yarım ay suyu tam aydınlatmadan gizemli bir karanlığa ışıklarını serpiyordu. Güzel bir geceydi. Hayal, ayaklarını altına alıp oturdu koltukta, yüzünü Uğur'a döndü, uyumak ister gibi bir hali vardı.

"Çay içerim," dedi. Daha sözünü bitirmemişti ki yanlarında tepsiyle bir adam belirdi. Uğur iki çay söyledi, sonra da radyoda müzik aramaya başladı. Hayal torpido gözünden bir CD çıkarıp uzattı. Uğur CD'yi yerleştirdikten sonra aynı Hayal gibi ona dönüp oturdu koltukta, hatta biraz da yatırdı koltuğunu.

Gözleri aynı hizadaydı ama Hayal'in gözleri kapalıydı. Sonra birden neden niçin yaptığını bilmeden uzandı, yanağını eliyle okşayıp alnına düşen perçemi kaldırdı ve bir öpücük kondurdu, sevecen, şefkatli bir öpücük... Hayal gözlerini açmadı, hafifçe gülümsedi o kadar.

Çayları gelene kadar burun buruna ses çıkarmadan oturdular, her ikisi de kendi dünyalarına dalmış görünüyorlardı. Sonra doğrulup çaylarını içmeye başladılar, sağdan soldan sohbet ettiler. Tuhaf ama ikisi de gece bitmesin ister gibiydi. Ay gittikçe daha parlak olmuştu. Kasetçalardan Ferhat Göçer'in gür sesi arabanın içinde çınlıyordu.

Uğur, çay bardaklarını geri verip parasını ödedi. "Bir sabah burada yürüyüş yapalım mı? Ben çok severim," dedi. Hayal gözlerini hayretle açıp baktı adama. Soru soran sadece bakışlarıydı, hiç sesi çıkmadı. Uğur ise yanıt bekler gibi değildi, sanki söylenmesi gereken sadece saat ve tarihti.

Kadın tam yerinden doğrulup, "Gidelim," diyecekti ki, Uğur'un yüzünü yüzünün tam önünde gördü, dudakları dudaklarına değdi, yavaş, çok yavaşça... Belli belirsiz... Öper gibi değil okşar gibi... Bütün tüylerinin diken diken olduğunu hissetti Hayal. Kendini bırakmak istemedi ama bıraktı, yanıt vermedi ama itiraz da etmedi. Uğur küçük küçük buseler kondurdu dudaklarına ve kadının istemeden açtığı ağzına dilini sokarak öpmeye başladı.

Avuçlarıyla yüzünü kavramış, hasretle, özlemle, sanki bin yıldır bu anı bekliyormuşçasına öpüyordu. Kadının nefesi kesilmişti, göğsü körük gibi inip kalkıyordu, ama aynı heyecanla karşılık vermekten de kendini alıkoyamıyordu. Öpüştüler, öpüştüler, öpüştüler... Ayrıldıklarında ikisinin de başı dönüyordu. Uğur'un nasıl heyecanlandığı belliydi, Hayal de hemen orada sevişebilirdi onunla, ama bunu yapmamak için denize bile uçurabilirdi arabayı. Nitekim kendine gelmek için bir hamleyle kapıyı açıp dışarı çıktı, yüzüne çarpan soğuk hava iyi geldi. Denize yaklaşıp baktı, titremeye başlamıştı ki arabadan inen Uğur yanına geldi. Ceketini omuzlarına koydu ve arkadan sımsıkı sarıldı. Hayal başını adamın göğsüne dayadı, o da çenesini saçlarının içine soktu. Birbirlerine sokulup öyle durdular. Sonra Uğur onu yavaş yavaş kendine döndürdü, tekrar sarılıp öpmeye kalktı ama bu kez Hayal itiraz etti. Bu aslında öpülmeye değil, ortalık yerde olmasınaydı!

Uğur, kadına sarılıp kendine çekti ve yürümeye zorladı. Ayazda yürümek Hayal'i ister istemez adama sokulmaya itiyordu. Hoşuna da gitmiyor değildi ama kendine gelmeye, bu anlamsız gidişe dur demeye çalışıyordu. "Benim frenlerim tutmaz," deyip canı çektiğinde canının istediğiyle istediği yere kadar gittiği ilişkiler dönemi çok geride kalmıştı. Gerçi şimdi de yapmaması için hiçbir neden yoktu ama parasını ödediği biriyle değil herhalde.

Bu gerçeği hatırlayınca, "Arabaya dönelim," dedi. "Üşüdüm. Hatta artık eve dönelim." Arabaya bindiler, Uğur kontağı çevirdi sonra Hayal'e bakarak, "Gidip müzik dinleyecektik hani?" diye sordu çocuksu bir tavırla.

Hayal bu kez gülümseyerek, "Evet, ama sen yaramazlık ediyorsun," diye çıkıştı.

Uğur bu sitemden hoşlanmıştı. "Uslu duracağım söz," diye üsteledi ve Hayal'in bir şey demesini beklemeden gaza bastı.

Kısa bir süre sonra Boğaz'ın kıyısındaki en güzel barın önünde durdu. İçeri girdiler, bu kez ikisini de tanıyorlardı, ama rahat bir masaya yerleşmek yerine hiç konuşmadan anlaşarak bara tünediler.

Hayal, gecenin bu saatinde içki içmezdi. Hatta her gittiği barda kahve ya da soda içtiği için kötü müşteri diye adı çıkmıştı. Ama bu kez bir viski istedi. Zenci şarkıcının boğuk sesi dansa davet ediyordu. Uğur içkisinden koca bir yudum aldı ve kendinden emin bir tavırla Hayal'i elinden tutup dansa kaldırdı. Zaten bir süredir roller değişmiş, doğa kanunları yerine oturmuş, erkek egemen olmuştu. Komutları veren ve uygulayan Uğur'du. Kiralık bir erkek değil de sanki eski playboyluk

günlerindeki Uğur. Hayal de artık patron değildi. İkisi de sanki yıllardır birlikte dans etmişler gibi ahenkle sallanıyorlardı.

"İyi yapmadığınız bir şey var mı?" diye Hayal'in kulağına fısıldadı Uğur. Sonra kadının bedenini kendine yapıştırıp kollarıyla sardı.

Artık uzaktan bakıldığında kuşku duyulmayacak bir biçimde iki sevgili gibi dans ediyorlardı. Hayal, durup durup aklına gelen masadaki ziyaretçinin görüntüsünü silmek istercesine adamın göğsüne sokulmuştu. Gözleri yaşla ıslanıyor, dudaklarını ısırıyor ve öfke onun genç adama daha fazla sokulmasına neden oluyordu.

Pistte onlardan başka iki çift daha vardı. Hayal, birden tanıdık bir ses duydu, ilk karşılaşmayı o ayarlamıştı ama ikincisi tamamen rastlantıydı, tamamen... Lokantadaki grup buraya da gelmiş, oturacak yer bakınıyorlardı ve herhalde Sacit de kendisine bakıyordu.

Bara gelen kalabalık grupla birlikte bir süre sonra müzik de değişti, zenci kadın neşeli bir parça tutturdu. Uğur istemeye istemeye Hayal'den ayrıldı ve onu rock yapmaya davet etti. Hayal'in en sevmediği ve bilmediği dans buydu. Bir-iki döndü ama oturmak istedi. Ama bu kez Sacit'le göz göze gelmemek ve hatta selamlaşmamak için elinden geleni yaptı. Lokantadakinin tersine barda onlara arkasını dönerek oturdu. Uğur'la çok da samimi olmadan ama keyifle sohbet etmeye başladı, fıkralar anlattı, kahkahalar attı, ama büyü yine bozulmuş, Uğur da gelenleri fark etmiş, suratını asmıştı. Hayal'i dinler gibi yapıyor ama elinde olmadan gözü masaya ve Hayal'in canını yakmış olduğu belli olan adama takılıyor, hatta şeytan içinden git şunun suratına bir yumruk at diyordu.

Hayal, Uğur'un masaya olan ilgisini dağıtamadığını anlayınca sıkıldı. Aniden kalkıp, "Gidelim," dedi. "Sıkıldım..." Genç adamın para ödemesini bile beklemeden kapıya yürüdü.

Dışarı çıkıp arabaya bindiler, ikisi de konuşmuyordu. Hayal geceyi böyle bitirmek istemiyordu. Birden çok acıkmış olduğunu fark etti, lokantada olanlar yüzünden yiyememişti. Şimdi burada yemeyi düşünürken yine keyifleri kaçmıştı.

"Bir şeyler atıştıralım mı?" dedi. "Aslında doğru düzgün yemedik ve birden çok acıktım."

Uğur bu kez gizleyemediği bir hayretle baktı Hayal'e, "Gecenin bu saatinde mi? Peki, ne yemek istersin?" diye sordu. İlk kez sen diye hitap ediyordu ona.

"Dürüm falan," dedi Hayal. "Aşiyan'daki fena değil..."

Başıma daha neler gelecek der gibiydi Uğur. Kadının bu ihtişamıyla dürüm yiyeceğini düşünerek, arabayı dürümcünün önünde durdurana kadar konuşmadı. Sonra aşağı inip dürümleri ısmarladı, işin komiği yerken çok da hoşuna gitti!

Karınları doyduktan sonra gülmeye başladılar. "Geç oldu," dedi Hayal. "Artık dönelim mi?"

Uğur arabayı yavaş yavaş sürdü. Gecenin bitmesini istemiyor gibiydi. Ya da ayrılırken ne söyleyeceğini, ne yapacağını hesaplamaya çalışıyordu.

Kapıya geldiklerinde Hayal, "Arabayı alabilirsin," dedi. "Yarın sabah şoförü yollar, aldırırım senden."

"Gerek yok," dedi Uğur, "Biraz yürümek istiyorum zaten."

"Bu saatte çok güvenli değil artık İstanbul," dedi Hayal. "Bir taksiye binip eve git."

Uğur yanıt vermedi. Yalnızca Hayal'e baktı. İlk tanıştıkla-

rında Hayal'in ona yaptığı gibi bu kez o Hayal'e bakıyordu, uzun uzun... Gözlerinin içine. Ve kadının gözlerinin ne kadar derin anlamlar yüklü olduğunu düşünüyordu. Bu gözler neler görmüş, neler geçirmişti, bu gözler neler anlatabilir, neler saklayabilirdi, bu gözler insanı alıp götürebilirdi.

Koyu kahve gözlerin içine dalıp gitmişti ki Hayal onu rüyadan uyandırdı. "İyi geceler, Uğur," dedi. "Hoş bir geceydi. Umarım sen de sıkılmadın."

Uğur uzanıp kadının yanağına bir öpücük kondurdu, arkasını döndü ve gitti. O kadar ani, o kadar sessiz. Ne derse desin Hayal'e ters tepeceğini hissetmiş gibiydi.

Hayal arkasından bakakaldı. "Değişik biri," diye düşündü. "Bir de ilk işi tabii, daha profesyonel değil, ne yapacağını, nasıl yapacağını bilemedi. Sanki benimle çıkar gibiydi. Aptal, profesyonel bir iş yapıyorsun oysa. Her çıktığın kadına âşık olursan sonu mu gelir?"

Ondan sonraki haftalar çok doluydu. İki kısa seyahat, bir iki toplantı, bir TV röportajı, yazılması gereken bir rapor... Saçını yaptıracak zamanı bile zor buldu. Her akşam eve geldiğinde duşunu yapıp zor attı kendini yatağa. Ve ne Uğur'u ne Sacit'i düşünecek zamanı olmadı. Cep telefonunda Sacit'in birkaç cevapsız aramasını gördü ama geri aramadı. Ne konuşacaklardı ki? Bu saatten sonra ancak muhasebe yapılabilirdi. Hayal'in de en sevmediği şey hesaplaşmaydı. Yaşanacak ne varsa yaşanmış, bitmişti ki beraber değillerdi. Daha doğrusu beraber olamıyorlardı. Bu kadar! Bunun konuşulacak nesi vardı?

Peki ya Uğur? Bir sabah erken uyandı, ter içindeydi, tuhaf rüyalar görmüştü. Göğüslerini okşadı. Evet, canı seviş-

mek istiyordu. O hep özlemini çektiği, sevgiliyle birlikte geçirilen gecenin ardından gelen sabah sevişmeleri... Çok uzun zamandır yaşamadığı, canı çekip biriyle birlikte olsa bile işi bittikten sonra evine yolladığı için asla birlikte uyanılmayan sabahlardaki sevişmeler... Eli bacaklarının arasına gitti. Kendini okşamaya başladı, bir eli göğsündeydi, gözlerini sıkı sıkı yummuş, fantezi kuruyordu, yanında Sacit vardı. Birden gözlerini açtı ve yanında Sacit'in değil, Uğur'un olmasını istediğini anladı. O küçük çapkın deniz kenarında o kadar mı etkilemişti onu da yıllarını verdiği büyük aşkını neredeyse unutturuyordu?

Keyfi kaçmıştı, yatağın içinde büzüldü, ellerini de kavuşturdu, uyumaya çalıştı. Rüyasında merdivenlerden iniyordu, o merdivenler bir türlü bitmek bilmiyordu, o hâlâ inmeye çalışıyordu.

Sabah hazırlanırken Sinan aradı. "Nasılsınız?" dedi. "Sesiniz çıkmadı hiç. Çok mu çalışıyorsunuz? Yoksa Uğur size bir kabalık mı yaptı? Nasıl gittiğini sordum, Hayal Hanım'dan al raporu, dedi. Ama yüzü asıktı."

"Yoo," dedi Hayal, "kabalık falan yapmadı. Gayet kibardı, çok da iyi anlaştık. Ama bilirsin, iş güç. Nasıl alıştı mı işe bari? Çıkıyor mu sık sık?"

"Çıkıyor," dedi Sinan. "Çok da sükse yaptı. Hanımlar birbirlerine tavsiye ediyorlar. Şimdiden tiryakileri oluştu."

"Hadi yaa," dedi Hayal. "Demek tiryakileri oluştu? Pazar akşamı boşsa bana ayırsana. Resmi bir şey değil, rakı balık muhabbeti yaparız. Biraz gezdirsin beni bakalım."

"Tamam," dedi Sinan, "hemen bakıyorum. Ben sizi ararım."

Telefonu kapadıktan sonra Hayal kendine kızdı. "Nereden çıktı şimdi bu Pazar balıkçıya gitmeler falan? Çocuğun hoşuna gidecek, zaten öpüşüp koklaştık, arkası gelecek... Sonra da al başına belayı. Hadi refakatçiyi anladık da, bir de jigolon mu olacak yani?"

Cep telefonu çalınca açmadan önce baktı. Arayan Sinan'dı.

"Efendim?" diye açtı telefonu.

"Kusura bakmayın, Hayal Hanım," dedi Sinan. "Bana sormadan randevu vermiş. Çok üzgünüm. Başkasını ister misiniz?"

"Hayır," dedi Hayal. "Zaten iyi bir fikir değildi. Teşekkürler Sinan..."

On dakika sonra telefonu tekrar çaldı. Kayıtlı bir numara değildi, yine de açtı ve duyduklarına çok şaşırdı.

"Merhaba ben Uğur," diyordu telefondaki ses. "Rahatsız etmiyorum ya... Nasılsınız?"

"Niye arıyor bu şimdi beni?" diye sinirlenir gibi oldu Hayal. "Bu iş böyle yapılmıyor ki, arada hep Sinan olur..."

Biraz soğuk bir tonda, "İyiyim Uğur," dedi. "Sen de iyiymişsin duyduğum kadarıyla..."

"Pazar akşamı boşsanız sizi balık yemeye davet etmek istiyordum," dedi Uğur damdan düşercesine.

Hayal şaşırdı, sonra toparlandı.

"Meşgul olduğunu sanıyordum," dedi. "Hem ne demek davet etmek?"

Uğur, "Pazar akşamı çalışmıyorum," dedi. "Ama çıkmak isterseniz ben sizi davet ediyorum..."

Hayal'in ağzından neredeyse, "İşler iyi gidiyor galiba," diye kaba bir şaka çıkacaktı ama tuttu kendini. Biraz tereddüt ettikten sonra Uğur'un oyununa iştirak etmek istedi. "Peki, öyle olsun," dedi. "Akşamüstü al beni..."

Sonra duraksadı. "Hatta uygunsan daha erken, güneş batmadan buluşalım. Geç bir öğle yemeği gibi, ne dersin?"

"Uygundur," dedi Uğur. "Siz sadece saati söyleyin."

İKİNCİ BULUŞMA, İKİNCİ RAUND

Pazar günü geç uyandı Hayal. Sonra tatil gününün keyfini çıkardı. Spor yaptı, portakal sıkıp içti, uzun uzun yıkandı, kremler süründü, saçlarını yaptı. Saat üç gibi, ona çok yakışan blucini, boğazlı kazağı, deri ceketi ve uzun çizmeleriyle yine o yaşsız ve hoş kadın haliyle hazırdı. Üstelik çok da keyifliydi.

Uğur kapıyı çaldığında bu kez merakla değil sevgiyle açtı. Uğur ona iki sürpriz yaptı. Elinde fotoğraf makinesi vardı. Kapıyı açarken deklanşöre bastı, gülümseyen ama şaşırmış bir kadını görüntüledi. Hayal sonra onun bunu niçin yaptığını anlayacaktı: Gözlerindeki ifadeyi yakalayabilmek için!

Fotoğraf makinesini cebine koyan Uğur, bu kez kapının yanına sakladığı koca bir demet mor sümbülü aldı, mis gibi kokuyorlardı. Vermeden önce uzandı ve en doğal haliyle Hayal'i yanağından öptü. Hayal çiçekleri alırken, "İyi başladık," diye düşündü.

"Hemen çıkalım mı?" dedi Uğur. "Hava çok güzel, vakit kaybetmeyelim."

Hayal de çıkmak istiyordu doğrusu, ikiletmedi. Asıl sürpriz kapıdaydı. Uğur, ona bir kask uzattı ve kapının önündeki motoru gösterdi.

"Bununla gidelim mi?"

"Ben biraz korkuyorum İstanbul'da," dedi Hayal ama Uğur, "Bu trafikte arabayla perişan oluruz," deyince razı oldu. Kaskı başına taktı, Uğur'un arkasına oturdu ve tabii mecburen beline sıkı sıkı sarıldı!

Genç adam belli ki motorda ustaydı. Araçların arasından kayar gibi gidiyor, gerçekten de bu trafikte saatlerce bekleyebileceklerken hızla yol alıyordu. Boğaz'da hayli gittiler ve Hayal'in bilmediği bir yerde, deniz üstünde bir balıkçıda durdular.

Uğur, büyük bir doğallıkla Hayal'in elinden tuttu ve onu içeri soktu. Belli ki yer ayırtmıştı, masaları hazırdı. Hayal etrafına bakındı ve ne çok şık ne çok salaş olan, temiz pak, sade lokantayı sevimli buldu. Motosiklete binmekten bacakları acımış, biraz da rüzgâr yemişti. Buz gibi şarap istedi ve kadehine konulanı su içer gibi kana kana bitirdi. Belki de bu sayede az sonra şen şakrak kahkahalar atarak Uğur'u kızdırmaya çalışıyor, çıktığı kadınlarla ilgili sorular soruyordu, ama Uğur ser verip sır vermiyordu.

Neyse ki mezeler geldi. İkisi de acıkmıştı, iştahla saldırdılar. Hatta Uğur, "Balığa da yer bırak," diye uyardı Hayali. Hayal içinden bu kadar senli benli olmaya kızar gibiydi, ama artık ok yaydan çıkmıştı. Birbirlerine sorular sorup geçmişleri hakkında bilgi toplamaya çalıştılar. İkisi de birbirini iğneleyip duruyordu.

Uğur'un bugün ne uslu çocuk, ne de ağzı var dili yok kibar erkek hali vardı. Kendinden emin, neşeli, hatta biraz şımarık bir adamı oynuyordu. Belki de oynamıyordu, Uğur buydu.

Bir ara sustular. Hayal'in hafiften başı dönüyordu, hızlı mı içmişti ne... Gözünü yumdu ve yanağında yine o hafif el temasını hissetti. Uğur, ilk gece yaptığı gibi yine yanağını okşuyordu. "Bu çocuk sandığımdan da romantik," diye düşündü. Karınları doymuş, ikisi de sessizleşmişti. Birbirlerine kaçamak bakışlar atıyorlardı. Aslında ikisinin de canı sevişmek istiyordu, hava aşk kokuyordu.

Uğur, hiçbir şey sormadan Hayal'e elini uzattı. Yine el ele tutuşarak çıktılar lokantadan. Motora bindiler, nereye gideceklerini ne sordu ne de söyledi Uğur, motoru yukarılara sürdü. Arnavutköy'ün tepelerinde bir evin önünde durdu. Motordan inip Hayal'in elinden tutarak eve soktu.

Kadın, yol boyunca adama sıkı sıkı sarılmış, başını sırtına dayamıştı. Bu, onu iyice tahrik etmişti. Uğur'un onu elinden tutup eve götürmesine, merdivenlerden yukarı çıkarmasına ve denize nazır bir yatak odasına sokmasına hiç sesini çıkarmadı. Zaten başı da dönüyordu.

Uğur, kasklarını hâlâ ellerinde tuttuklarını fark etti, ikisi de ne yapacaklarını bilmez gibiydi. Yatak odasının ortasında ayakta duruyorlar ve Hayal, Uğur'a bakmaya cesaret edemiyordu. Uğur, kadının yüzünü avuçlarının içine aldı, yanaklarını okşayarak, "Bak bana," dedi. Aralarında bir şey olacaksa bunun bir oldubittiyle değil, Hayal'in de bilinçli olarak istemesiyle olması gerekiyordu. Oysa kadının gözlerini sıkı sıkı-

ya yummasının nedeni şehvet ya da sarhoşluk değildi, Hayal utanıyordu!

Sarıldılar birbirlerine. Uğur, onu yavaş yavaş okşarken bir taraftan da soyunmasına yardım etti. Sevişmeye neredeyse ayakta başladılar, yatağa düştüklerinde ikisi de nefes nefeseydi. Uğur, kadının içine girmek istiyor ama kendisini tutuyor, ona zevk vermek istiyordu. Aşk oyunlarını dayanabildiği kadar uzatacaktı. Nefesleri kesilene kadar öpüştüler, birbirlerini okşadılar, çılgınlar gibi yatağın içinde dönüp durdular.

Birden Uğur, Hayal'in içine kayıverdi, sonra kıpırdamadan durdu. O anı hafızasına kaydetmek istiyordu sanki. Kadının kendisine katılmasına, inim inim inlemesine dayanamayacağını hissetti. Pozisyon değiştirdi. Bu kez kadın istiyordu onu, ipleri eline almıştı yine. Üstünde gidip geliyor, vücudu yay gibi geriliyordu.

Uğur, sevişirken onu seyretmeye doyamadığını fark etti. Hayal, kuruyan ağzını diliyle ıslatmaya çalıştı. Bir taraftan zevk alıyor, bir taraftan da kendini tam bırakamıyordu. Bu kez gelmek istiyordu, ama biliyordu ki her zamanki gibi, yine olmayacak. Fantezi kurmaya çalıştı. Sonra da bu yaptığından büyük fantezi mi olur diye kendisiyle dalga geçti.

Uğur aşkı uzatabilmek için kendini tutup sadece kadını tahrik ediyordu. Ama kadının kaslarını sıkıştırmasına daha fazla dayanamadı, bastıramadığı inlemelerle üstüne yığıldı, defalarca sarsıldı, ter içindeydi. Sonra yavaşça kenara çekildi, Hayal'e sımsıkı sarıldı, başını saçlarına gömdü, biraz soluklandı.

Hayal, genç adamı görmek istediğini fark etti. Yüzünü kaldırıp baktı, sonra Uğur'un göğsüne uzandı. Onun elinin bacaklarının arasına girdiğini hissetti. Uğur, yattığı yerde kucağına aldığı kadını okşamaya başlamıştı. Hayal kendi kendisiyle mücadele ediyordu. Bir yandan, "Bırak kendini ve zevk al," diye emirler veriyor, bir yandan da "Olacak mı, olmayacak mı?" diye tereddüt ediyordu.

Uğur, kulağına aşk sözcükleri fısıldamaya başladı. Hayal argo sözcüklerden hoşlanmazdı, onlar başlarsa diye korktu bir an. Hayır, sadece sevgi dolu sözcükler ve erotizm... Uğur, kısa kısa sorularla yolunu bulmaya çalışıyor, "Hoşuna gitti mi, böyle iyi mi, bunu ister misin?" diye kulağına fısıldıyor, çok profesyonelce sevişiyordu. O kadar ki Hayal sonunda rahatsız oldu, başka birinde hoşuna gidecek bu profesyonellik ve cinsel bilgelik, Uğur'un şu an yaptığı işle iyi örtüştüğü için bir anda soğuyuverdi ve kabuğuna çekildi. Arkasını döndü ve yastığa gömüldü. Uğur, o kadar çabalamasına rağmen onu mutlu edemediğini düşünüp kahroldu. Sırt üstü yattı, yalnız başına...

Çok güzel başlayan bir sevişme, buz gibi bir kopuşla noktalanmıştı. İlk sevişmelerde çoğu zaman olduğu gibi. Birbirini tanımak ve beden dilini anlamak o kadar kolay mıydı? Yıllardır birlikte mutlu yaşayan çiftlerin en büyük silahı bu değil miydi, tıpkı bir müzisyen ve çellosu gibi, birbirini çok iyi tanıyıp ahenk içinde olmak!

İLK PİŞMANLIK

Hayal onun kendisine bakmadığından iyice emin olduktan sonra yavaşça yataktan süzüldü. Yere saçılmış eşyalarını kapıp banyoya koştu. İlk kez geldiği bir evde eliyle koymuş gibi bulduğuna da hiç şaşmadı, bunları düşünecek hali yoktu. Buradan bir an önce çıkmak istiyordu. Apar topar giyindi, yüzündeki dayak yemiş ifadesine şaşırmadı değil, ne olduğunu bilmiyordu ama kendini acayip rahatsız hissediyordu. Uğur'dan bir taksi çağırmasını istemeyi planlarken, "Bundan bile vazgeçsem ve ayaklarımın ucuna basarak çıkıp gitsem, hiç yüz yüze gelmesek mi acaba?" diye düşündü bir an. Sonra, "Neden kaçıyorsun ki?" diye kızdı kendine. "Ne oldu ki? Abartma işte, sanki ilk kez sevişiyorsun." Saçlarını arkaya attı, yüzüne o her zamanki kendinden emin ifadesini takınmaya çalıştı. Başını dik tutup dışarı çıktı.

Uğur kalkmış, giyinmiş, camdan dışarı bakıyordu.

"Bana bir taksi çağırır mısın?" dedi.

Uğur hiç kıpırdamadı. Tam kızacaktı ki sesinin çıkmadığını fark etti. Kendisi bile zor duymuştu kendi sesini. Boğazını temizledi ve tekrarladı: "Bana bir taksi çağırır mısın?"

Uğur geri döndü. Onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Ve hiç tepki vermedi. Yüzü öylesine allak bullaktı ki, Hayal içinin katıldığını hissetti. Onu bu kadar üzmeye hakkı var mıydı? Ayrıca niçin? Uğur, bozguna uğramış bir savaşçı gibi önüne baktı, sonra yanına gelip kollarından tuttu.

"Lütfen," dedi, "lütfen böyle gitme. Hemen gitme. Kahve içer misin? Çay? Biraz daha kal, lütfen, böyle ayrılmayalım. Yüzündeki o pişmanlık ifadesini görmek beni kahrediyor."

Nasıl da yalvarıyordu... Sonra birden küçük bir oğlan çocuğu değil, erkek olduğunu hatırlayıp karşısında öylece duran kadını kollarının arasına aldı. Bağrına bastı, saçlarını okşadı, yüzünü öpücüklere boğdu.

Hayal, buz tutmuş yüreğinin yavaş yavaş ısındığını hissediyordu. Yine de hareketsiz duruyor, ne itiraz ediyor, ne yanıt veriyordu. Uğur, yüzünü ellerinin içine alıp gözlerinin içine baktı, uzun uzun baktı. İlk tanıştıkları an yaptıkları gibi birbirlerinin içini görmek istiyormuşçasına gözlerinin derinliklerine baktılar. Pes eden Hayal oldu, gülümseyerek gözlerini kaçırdı.

"Çay içerim," dedi. "Yeşil çayın var mı?" Başka türlü genç adamın kuşatmasından kurtulamayacağını anlamış, ayrıca onun gurur yapmayıp çocukça ısrar etmesinden de hoşlanmıştı.

Uğur sevinçle mutfağa gitti, su ısıtıcısını prize taktı, iki kupa çıkardı, birinin içine bir kutudan yeşil çay attı, diğerine bir içimlik kahvelerden boşalttı. Sıcak suyu boşaltınca odayı kahve ve çay kokusu sardı. Uğur onu kırmızı kanepeye götürdü, elinden tutup oturttu, çok da üstüne gelmeden yanına oturdu.

"Sinemaya gidelim mi?" dedi. "Seveceğini tahmin ettiğim bir film başladı. Henüz görmüş olamazsın." Hayal ona hayretle baktı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışmasına kızmalı mı, olayı olağanlaştırma çabasına hayran mı olmalı bilemiyordu.

"Sinema mı?" dedi. "Hiç o havada değilim. Ben eve gitmek istiyorum."

"Ben de eve gidip düşünmeni istemiyorum," dedi Uğur.

"Ne biliyorsun ne yapacağımı?" diye diklendi Hayal.

"Tahmin ediyorum," dedi Uğur. "Tam o havadasın çünkü!"

"Ne olur düşünürsem?"

"İyi olmaz. Kurarsın ve yanlış yorumlarsın."

"Bak sen şu küçük adama," diye düşündü Hayal. "Galiba onu biraz fazla hafife alıyorum."

"Peki, söz," dedi Hayal. "Bugün düşünmeyeceğim, ama eve gidip..."

"Yıkanmak istiyorsun," diye tamamladı Uğur.

"Keşke bir Türk kahvesi içseydim," dedi Hayal. "Bu performansla iyi fal bakardın."

"Seni bırakmama izin ver," diye üsteledi Uğur.

"Motorla mı? Asla!" dedi Hayal.

"Taksiyle," dedi Uğur.

Hayal, hiç tanımadığı bir şoförle trafik sıkışıklığında yalnız giderken tam da Uğur'un korktuğu gibi neler kuracağını düşünüp gülümsedi. Genç adam çok akıllı bir biçimde onun bir süre daha yaşananları düşünmesini önlemeye çalışıyordu. Ayağa kalktı.

"Gerçekten gitmek istiyorum, hem de hemen," dedi Hayal. "Yalnız, haklısın galiba, bu saatte en akıllıcası motor."

Motorun arkasında, düşmemek için Uğur'a sıkı sıkı sarılmış, rüzgâr ve gürültüden yarı sarhoş giderken kendi kendine kızıyordu. "Ne tuhaf şeyler yapıyorsun? Kaç yaşına gelirsen gel, çılgının teki olarak kalacaksın," diye...

Evin önüne geldiklerinde korktuğu olmadı, Uğur şansını hiç zorlamadı. Kaskını bile çıkarmadı. Onun kapıdan içeri girmesini motorun üstünde bekledi ve arkasını dönüp gitti. Hatta tuhaf bir biçimde motoruyla uzaklaşan adamın arkasından bir süre bakan Hayal oldu.

Banyoyu doldurup girdiğinde içine attığı ne tuzların ne yağların etkisi oldu rahatlamasına, sıkıntı bedeninde değil, kafasındaydı.

"Neler oluyor? Nereye gidiyor bu iş? Parasını ödeyip hizmetini satın aldığım bir eskortla sevişmek de nereden çıktı? Peki, madem seviştim, bu pişmanlık niye? Yüreğimin üstünde oturan bu sıkıntının adı utanma mı, kızgınlık mı, pişmanlık mı, tatminsizlik mi? Bugünün faturasını ödeyecek miyim Sinan'a? Ne ödeyeceğim? Peki ya Uğur? O ne düşünüyor? Bu bir hizmet miydi onun için, ekstra iş mi, patrondan gizli kendi hesabına çalışma mı, yoksa ona doğrudan mı ödemeli?"

Cep telefonuna gelen mesajın sesiyle irkildi suyun içinde. "Haber mesajıdır. Yine kim bilir ne felaket olmuştur," diye düşünerek umursamadı önce, bir mesaj daha geldi. Uzanıp telefona baktı ve numarayı gördü. Merakla okudu mesajı: "Bizim işte de izin yapılıyor ve bugün benim izin günümdü."

"Bu adam medyum mudur nedir?" diye irkildi Hayal. Şu anda ne düşündüğümü nasıl bu kadar doğru tahmin edebiliyor? İkinci mesajı açtı: "Ayrıca size hizmet vermeyi reddettiğimi Sinan'a söyleyeli epey oldu." Derken üçüncü mesaj geldi. "Sen benim hayalimsin."

Yüreği ılık ılık oldu Hayal'in...

BÜYÜK KAÇIŞ

Gerçek, bir süredir annesinin garipleştiğini fark etmişti. Üstelik de derslerinin sıkışık, sevgilisiyle arasının bozuk olmasına rağmen. Belki de tam da bu nedenle. Çünkü hep evdeydi, ya ders çalışıyor, ya pinekliyordu. Annesi de! Kanepeye uzanıp televizyon seyrediyor, kız arkadaşlarıyla uzun telefon konuşmaları yapıyor ama pek dışarı çıkmıyordu. Ama kendisine her zamankinden fazla dikkat ettiğini fark etmemiş de değildi. Akşamları hafif bir müsliyle geçiştiriyor, kondisyon aletinin üzerinde her zamankinden fazla kalıyor, kızıyla sohbet ediyormuş gibi yapıp dalıp gidiyordu. Sonunda Gerçek, ona yolunda gitmeyenin ne olduğunu sormak zorunda kaldı. Ama Hayal'in bir şey anlatmaya niyeti yoktu.

Gerçek, annesiyle babası ayrıldığı zaman, tabii ki annesiyle birlikte yaşamaya devam ettiğinde hayatında fazla bir şeyin

değişmediğini düşünmüştü. Babası zaten kendisiyle fazla ilgilenmezdi. Kendisiyle ilgili bütün kararlar, bütün sorumluluklar, bütün angaryalar ve tabii ki bütün mutluluklar annesiyle gerçekleştirilmiş, annesiyle yaşanmıştı. Babasını severdi aslında. O yaşlarda ne olduğunu tam anlayamadığı bu sorumsuzluk ve ilgisizlik hali küçük bir çocuğun ancak sezebileceği ama tanımlayamayacağı bir şeydi. Gerçek için de öyleydi, bir şey istediği zaman onu annesinden istemeyi öğrenmişti. Her konuda muhatabı annesiydi, kazara yanılıp da babasına gittiği zaman ise yanıt hazırdı: "Annene sor."

Baba evden ayrılıp anne-kız yalnız kaldıklarında belki de bunun için Gerçek hiç de sıkıntı çekmemiş, travma falan yaşamamıştı. Hatta annesi, okulun rehber öğretmeninin kulağını büküp Gerçek'in davranışlarında bir farklılık olursa bunun anne-babanın ayrılmasından kaynaklanmış olabileceği uyarısı üzerine öğretmenin kendisine güya fark ettirmeden yardımcı olmaya kalkmasına Gerçek olsa olsa bozulmuştu. Annesine bile gelip sitem etmiş, "Ben iyiyim, o salakları üstüme salma," demişti. Aslında Hayal de onun niye kötü olabileceğine ilişkin bir gerekçe bulamıyordu doğrusu. Ama meraklanıp da okuduğu pek çok kitap, çocukta baba rolünün önemine değiniyor, babasız büyüyen çocuklarda sorunlar doğacağını anlatıyordu. Hayal sonunda bunlara boş verdi. Ne demek babasız büyüyen çocukların ileride sorun yaşamaları, bütün babasız büyüyen çocuklar için geçerli olabilir miydi böyle bir safsata? Dünyada o kadar çok çocuk babasız büyüyordu ki...

Hayal yine de eşinden boşandıktan sonra kendi kendine söz vermiş ve kızına, yeterince büyüyene kadar yanında bir er-

kekle gözükmeme kararı almıştı. Evlenmeyi zaten düşünmüyordu, kızıyla birlikte yaşadığı eve bir başka erkeğin gelmesini de. Hatta sürekli bir erkek arkadaşının olmasını bile kızının gözüne sokmak istemiyordu. İşte bu refakatçi erkekler işinin kendisine cazip gelme nedenlerinden en önemlisi de buydu! Uğur olayına kadar da kazasız belasız gitmişti her şey. Ama Uğur, aklını başından almış, ilkelerini çiğnetmiş, hatta eğer Sinan'ın bir biçimde haberi olduysa, kendisini mahcup düşürmüştü. Üstelik için için hissediyordu, Uğur'u da üzmüştü.

O gün bugündür Sinan'ı aramamış, katıldığı bir-iki davete yalnız gitmiş, gece gezmelerine çıkmamış, çıktığı zaman kız arkadaşlarıyla beraber olmuş, yanına kavalye almamıştı. Bu durum normal sürelerin dışına çıkıp iki ayı aşınca Sinan meraklanıp onu aradı. Önce sağlığını sordu, sonra işlerini. Her şeyin yolunda olduğunu öğrenince, şaka yollu âşık olup olmadığını sordu. Sonra da bir hataları olup olmadığını.

Hayal bütün bu sorgulamaya usta işi kaçamak yanıtlar vermeyi becerdi. Sinan'ın Uğur'la yaşananları bilmediğini anlaması uzun sürmemiş, bu onu rahatlatmıştı. Ama ne olup bittiğini anlamayan Sinan rahatlamamıştı. Sonunda gözüyle görmek için olsa gerek, ona anlatacağı ilginç gelişmeler olduğunu ama bunu telefonda yapamayacağını söyleyip bir kahve içmeye davet ettirdi kendisini. Hayal de meraklanmıştı aslında, seve seve çağırdı adamı.

İki gün sonra salonun Boğaz Köprüsü'ne bakan kapalı balkonunun içindeki fiskos koltuklarında ellerinde yeşil çayları, gerçekten de fiskos yapıyorlardı. Sinan hem memnun,

hem heyecanlı yeni bir hizmetlerini anlatıyordu Hayal'e. Artık sadece yalnız kadınlara erkek arkadaş ve refakatçi işiyle yetinmiyordu, şimdi çiftlere fantezi gerçekleştirme projeleri yapmaya başlamışlardı. Uzun evlilik yılları ardından heyecanlarını kaybeden ve rutin hayatlarına renk getirmek ya da bir kutlamayı hareketlendirmek isteyen çiftler Sinan'dan yardım alıyordu. Bunun içinde projesini kendileri getirip de gerçekleştirme konusunda yardım isteyenler kadar, "Biz bir şey yapmak istiyoruz, biraz heyecan, biraz korku, biraz adrenalin, biraz fantezi, bize yardım edin," diyenler de oluyor, geliştirilen senaryolar üzerinde toplantılar yapılıyor, bazen bir evlilik yıldönümü kutlaması için aylarca uğraşmak gerekiyordu.

Hayal, Sinan'ın anlattıklarını ilgiyle dinlerken böyle bir şeyi kendi olanaklarıyla yapan bir arkadaşını hatırlamıştı. Ev kadını olan arkadaşı, Hayal'in yorumuyla boşa giden enerjisini değerlendirmek için kocasına öyle bir sürpriz parti hazırlamıştı ki korku filmi olur! Yemekler günler önceden yapılmış, arkadaşlar çağrılmış, koca bir bahaneyle evden uzaklaştırılmış, plan öylesine ince ince hazırlanmıştı ki... Mesela hediye yüzük, adamın keseceği pastanın içine saklanmıştı. Hayal o zaman arkadaşının bu işle nasıl oyalandığını anlayıp hoş görmüştü ama şimdi kendileri bir şey yapmayıp da, "Siz yapın, biz keyfini çıkaralım," diyenlerin ortaya çıkmasına şaşırıyordu.

Sinan, evli bir çiftin, Bodrum'a hafta sonu tatiline gittiklerini, ama orada kendilerine bir kadının katılmasını istediklerini anlatıyordu ballandıra ballandıra. Gittikleri otelin barında yanlarına gelen ve önce kadınla ahbaplık kuran eskort ka-

dın, saatler ilerledikçe erkekle de arayı ısıtmış, daha sonra odada süren sıcak saatlerde iki kadın bir erkek, sanki hep birlikte olmuşlar gibi kavgasız gürültüsüz, çılgın saatler geçirmişlerdi.

Sinan, her ikisi de finans sektöründen bir başka çiftin ise erotik bir film çekmek istediğini anlattı. Mekânı, çekim ekibini Sinan hazırlamış, çift oraya geldikten sonra yine ekip tarafından hazırlanan kıyafetleri giymiş, makyajları yapılmış ve kamera karşısına geçerek kendileri için hazırlanan senaryoyu oynamışlardı. Tabii senaryonun ateşli bir sevişme sahnesiyle bittiğini söylemeye gerek yok. Çekim ekibi yokmuşçasına kendilerinden geçerek sevişen çift, son zamanlarda hiç bu kadar zevk almadıklarını söylemişti.

Sinan, "Görüntüleri kurgulayıp, güzel bir müzik döşedik ve kaseti kendilerine verdik," dedi. "Çok beğendiler, seyredip aynı heyecanı yaşıyorlarmış!" Hayal çiftin bunun için ödedikleri ücreti duyunca bir kez daha şaşırdı. Üstelik bu kasetin bir biçimde çoğaltılıp başkalarının eline geçme tehlikesini de umursamamışlardı ki bu ödedikleri paranın yüksekliğinden daha büyük bedeldi!

"İşte böyle," dedi Sinan. "Gördüğünüz gibi Hayal Hanım, hizmette sınır tanımıyoruz. Hatta eskort hizmetlerimizi çeşitlendirdik. Artık sadece akşam yemeği, içki, dans değil, sosyal yanı olan refakatlerimiz de var. Kadınların koluna girecekleri bir erkeğe ihtiyaç duydukları o kadar çok yer var ki!"

"Abartmayın canım," dedi Hayal. "Ne yani, cenazelere falan da mı götürüyorsunuz artık?" "Henüz isteyen olmadı ama neden olmasın?" dedi Sinan. "Cenazeye kimseyi yollamadık

şimdiye kadar. Ama yalnız yaşayan bir hanımefendi, kemoterapi tedavileri için bir eskort istedi bizden. Orada tek başına olmak, sonra yine yalnız başına eve gelmek zoruna gidiyormuş. Bunu bir bakıcı ya da şoför veya hastabakıcıyla da yapabilir tabii. Ama onun istediği o değil, sanki yakını imiş, akrabası imiş görüntüsü verecek biri. Hem dışarıya karşı, hem de kendisi için."

Hayal, "Cinsellik satın alınabiliyorsa şefkat neden alınmasın?" diye düşündü. Evet, gerçekten de Müslüman cenazeleri de daha törensel yapılsaydı, yanında böyle bir erkeğin olması hoş olabilirdi. Ama cami avlusunda ağaç altında beklemek için kimseye ihtiyacı yoktu. Tabii ki can dostları, arkadaşları hariç.

Siyah, sade ama şık bir tayyör, siyah, geniş kenarlı bir şapka ve siyah, kalın gözlüklerle düşündü kendisini. Çiçeklerle süslenmiş şık bir salonda ölenin arkasından yapılan konuşmaları dinliyorlardı. Sıra kendisine geldiğinde kalkıp birkaç dokunaklı söz söyledi. Kim ölmüştü ki acaba? Yerine otururken arkasında ayakta bekleyen ve kendisini yerine götürmek için kolundan tutarak destek olan genç adamı gördü. Uğur... Siyah takım elbisesi içinde olduğundan da genç duruyor, yüzünün solgunluğu, ortama çok iyi uyum sağlıyordu.

Birden kahkaha atası geldi, millet ne fanteziler kuruyordu, porno filmler falan, kendisi ne fanteziler? Cenaze merasimi! Gözünün önünden film şeridi gibi akan sahneleri kaldırmak istiyor, ama başaramıyordu.

Uğur, zarifçe dirseğinden tutarak salondan çıkarıyordu onu. Sonra gömü törenine geçiliyor, siyah maun tabut, şerit-

lerle derin kazılmış mezara yerleştiriliyor, üzerine toprak atılırken Hayal ilerleyip tabutun üzerine bir beyaz gül bırakıyordu. Arkasını dönüp sıra sıra bekleyen siyah arabalardan birine binip uzaklaşıyordu mezarlıktan.

Uğur yanındaydı. Kravatını gevşetmiş, dahası kendi de gevşemişti. Dikiz aynasından şoförü kollayarak elini kadının bacakları üzerine koydu, siyah çorabın üzerinden kayıp yavaş yavaş okşayarak eteğinin altına girdi. Bacaklarının arasını okşamaya başladı. Külotlu çorap işi bozuyordu. Kadın, fantezisini değiştirdi, siyah dantel konçlu çoraplar ve jartiyer giymiş olmayı hayal etti. Erkeğin eli bu kez bir engele takılmadan bacaklarının arasına kayınca kasıkları zonklamaya başladı. Trafik sıkışıktı, araba neredeyse duruyordu. Kadın ve erkek arada bir burunlarından hızlı hızlı nefes almanın dışında suratlarında kıl oynamadan ve konuşmadan duruyor ama şoför koltuğunun arkasına gelen yerde kadın bacaklarını hafif aralamış, erkeğin elini kavramış, hareketlerine ritim veriyordu. Bir süre sonra kadın göğsünün hızla inip çıkmasına engel olamamaya başladı, dudaklarını ısırdı, titredi, sarsıldı, burnundan solur gibi nefes alarak durdu. Sık sık yutkunarak kendine gelmeye çalıştı. Üzüntüden ağlıyormuş gibi ipek bir mendili yüzüne bastırarak dikiz aynasından ne olduğunu anlamaya çalışan şoförün dikkatini dağıttı. Belli belirsiz bacaklarını toparladı, içini çekti, başını erkeğin omzuna dayadı, elini tuttu, sonra yavaşça sordu: "Ölen kim?"

İşte tam burada kocaman gülümsedi Hayal ve kurduğu fanteziden hoşnut kaldı. İyi de sahi kim ölmüştü ki? Kimin cenazesinden dönüşte böyle bir şey yaşamayı hak görebilirdi

kendisinde? Bu cenaze sahnesini mutlaka bir filmde görmüştü. Evet, çok iyi hatırlıyordu, fazla kalabalık olmayan bir cenaze, bir mafya cenazesi... Siyah arabalar falan.

Sinan'ın kendisine bir şey sorup durduğunu ve duymadığını fark etti birden, toparlandı. "Daldınız," dedi Sinan. "Nerelere gittiniz? Bu yeni hizmetlerimizden sizin de isteyeceğiniz biri olamaz mı?"

"İki erkek," dedi Hayal gülerek. "Evet, iki kavalye gönderin bana ve üçümüz birlikte bir gece çıkalım. İkisi de kur yapsın bana, egomu şişireyim. İşte size gerçek hayatta asla olamayacak bir fantezi. Gerçekte olsa o gece mutlaka kan çıkar, erkeklerden biri ötekini boğazlar. Oysa söz konusu müşterinin istediği bir fanteziyse birbirlerini öldürmelerine gerek yok, alt tarafı işi heyecanlı hale getirmek için bir final düşünebiliriz. O gece beni tavlamayı başaranla devam ederim, diğeri gider. İş profesyonel rekabete dönüşünce beyler de biraz daha fazla ciddiye alır belki, ne dersiniz?"

"Jüri de ister misiniz performanslarını ölçmek için, yalnız siz karar verirseniz haksızlık olur belki," diye dalgasını geçti Sinan. İki kadın olunca hır çıkmıyordu da iki erkek olunca sadece flört etmek için bile ve üstelik bir gay tarafından bile fazla cüretkâr bulunuyordu, hale bakın siz...

Aslında Hayal bunu tamamen laf olsun diye o an aklına gelip uydurmuştu, ama fikir birden hoşuna gidiverdi. Kendi kendine itiraf edemiyordu ama kaç aydır evde pinekliyor, Uğur'u düşünüyor, onunla çıkmak istemediği için, başkalarıyla hiç çıkmak istemediği için neredeyse dışarı çıkmıyordu. Ama birden bu fikir hoşuna gitmişti. Geceyi ille de yatakta bi-

tirmesi gerekmiyordu, zaten istemiyordu, ama iki erkekle birden flört etmek, Hayal'i heyecanlandırmıştı.

"Kimi önerirsiniz?" diye sordu Sinan'a. "Yeni biri var mı?"

Sinan, "Epey kalabalığız artık, siz aramayalı işlerimiz çok arttı. Bu yeni konsept falan," diye geveledi ağzında. "Biraz genç ama çok hoş biri var, konservatuarda okuyor, kendinden emin bir delikanlı. İyi de oynar, istediğiniz rolü. Onu koyalım bir... İkincisi de daha önceden çıktığınız biri olsun mu? Sanki siz aslında onunla çıkıyormuş gibi olun ve bu yeni gelen tamamen tesadüfen katılsın size, ama sizi görünce dayanamayıp yazılsın. Asıl kavalyenin rahatsız olması, diğerinin size kur yapması, aralarındaki rekabet, böylece daha kolay gelişir. Hatta sizin önceden tanıdığınız kişiye bunu söylemeyiz bile, böylece daha gerçekçi olur. Nasıl?"

Hayal sanki saklambaç oynamaya hazırlanan kız çocuğu gibi dinliyordu Sinan'ı, müthiş eğlenerek. "İkinci kim olacak?" diye yineledi ve ekledi: "Uğur ne yapıyor?"

Uğur'un adı geçince Sinan'ın yüzünden bir an bir bulut geçti sanki. "İyi," dedi. "Çok rağbette..."

Hayal, yüreğine hançer sokulmuş gibi nefessiz kaldı bir an. Çok rağbette demek kaplan gözlü. Çok rağbette...

"Onu yollayın," dedi. Sinan yanıt vermedi. Bir şey düşünüyormuş gibiydi.

"Mete vardı," dedi. "Bir kez çıktığınızda çok eğlenmiştiniz, iyi dans eder, hoş bir genç adam. Mete'ye ne dersiniz? Ha, sahi, Hayal Hanım, hizmette sınır yok derken gerçekten sınır yok, bu yıl tatil programlarımız da başladı."

"Ne tatili?" diye sordu Hayal.

"Mesela hafta sonuna kayağa gideceksiniz, yanınıza birisini veriyoruz. Tatilde yalnız kalmıyorsunuz. Tabii ki sadece kayak değil, deniz, dağ, at, hatta yurtdışı gezilerinde meğer ne büyük ihtiyaçmış. Kadınlar yalnız gitmek istemiyor, birisiyle gitse, herkesin kaprisi başka. Bakalım anlaşacak mı? Hâlbuki bizim hizmetimizde, yanınızdaki kişi tamamen sizi mutlu etmek için çabalıyor, ne kapris, ne ekstra bir talep."

"Bak, bu iyi fikir işte," dedi Hayal. "Niye daha önce düşünmediniz? Kızı her kayağa götürdüğümde tek başıma kalıyorum. Benim müsait olduğum zaman da bir başkasını denk düşürmek kolay olmuyor. Halbuki al yanına götür işte, kaydırsın, gezdirsin, göz kulak olsun, istediğini söyle, yapsın. Hay aklınla bin yaşa Sinan!"

Sinan yaratıcılığından memnun, gururla gülümsedi, kamu hizmeti yapıyordu, kamu!

"Size çok çapkın bir gece hazırlayacağım Hayal Hanım," dedi. "Mete'nin hiçbir şeyden haberi olmayacak, Nejat'ı üstünüze yollayacağım. Oğlan iyi oynar, Mete yutar. O size takılıyormuş gibi üstünüze gelip kalacak. Ve size kur yapacak. Gerisi doğaçlama."

"Sinan, niye lafı değiştirip duruyorsunuz?" diye üsteledi Hayal. "Ben size Uğur diyorum, siz ısrarla Mete. Hayrola, biri Uğur'u kapattı mı yoksa?"

"Hayır, hayır," dedi Sinan. "İlle de Uğur'u istiyorsanız programına bakarım. Dedim ya, çok dolu bu ara."

İçinden, "Ne geçti ki bunların arasında?" diye düşündü Sinan. En son buluşmalarından sonra Uğur, kendisine gelip

bazı kurallar koymuştu, hiçbir kadınla uzun süre beraber olmuyordu, sadece eskortluk. Üstelik lafı Hayal'e getirmiş ve onunla bir daha çıkmak istemediğini, talep gelirse kibarca atlatmasını da söylemişti. Sinan böyle kural mural koyulmasından hoşlanmaz, kuralları kendi koyardı ama kısa sürede Uğur o kadar müşteri edinmişti ki onu kaybetmek de istemiyordu.

Acaba Hayal ona ne yapmıştı da Uğur onu bir daha görmek istemiyordu, hatta bir daha hiçbir kadınla ilişki istemiyordu? Sinan, Hayal'in ısrarı karşısında gittikçe daha çok meraklanmıştı. Gerçi Hayal de çıktığı erkeklerle beraber olmazdı. Uğur'la da çıktıklarında Uğur'un gecenin bir saatinde evinde olduğunu tesadüfen biliyordu. Acaba ilk gecesinde Uğur'dan hoşlanıp üstüne atlamıştı da oğlan tırsmış mıydı? Hadi canım daha neler, tırsacak ne var? Sağlıklı erkek, Hayal hoş kadın, hangi erkek onunla birlikte olmak istemez ki? Hayal'i çok beğenir, için için kıskanırdı Sinan. Onun bakımlı halinin ötesinde, olgun dişiliğine hayrandı. Sinan için Hayal'in, kendi kanını bile kaynatacak kadar dişi, olmuş bir şeftali gibi, insanın ağzını hem sulandıran, hem de tüylerinin değmesinden dişlerini kamaştıran bir hali vardı. Kapalı bile giyinmiş olsa, insanda değme, temas etme arzusu uyandırırdı. Gözlerini dikip baktı mı, adeta deler geçer, en sıradan konuları konuşurken bile karşısındaki erkekte, bu kadın yatakta nasıl da inim inim inler düşüncesi uyandırırdı.

Sinan bunları Hayal'e hiç söylememişti. Hayal'in bu özelliklerinin farkında olduğunu da sanmıyordu ayrıca. Hatta Sinan, Hayal'in, göründüğünün tersine, seksle, cinsellikle, fan-

teziyle çok ilgisi olduğunu da sanmıyordu. İki yıldır nasıl yaşadığını biliyordu, neredeyse aseksüel... İşleri, kızı, sosyal çevresi, dostları, arada bir tek tük kendisinden kiraladığı erkekler. Gece elini sıkıp ayrıldığı... Yoksa onun da mı cinsel tercihleri farklı diye düşündü bir an. Belki de tüm bu yaşantı onu saklamak içindi?

Hayal, kendisini süzüp duran Sinan'ın aklından geçenleri bilse, kahkahayla gülerdi. Ama asla tahmin edemediği için onun suskunluğunun ve kendisini anlamak için diktiği bakışlarının altında yatan esrarın Uğur'la ilgili olduğunu düşünüyordu. Kendisine söylenmeyen bir gerçek vardı bu hikâyenin içinde. Uğur'la istese de Sinan'ın aracılığıyla birlikte olamayacaktı. Onu anlamıştı, ama bu Sinan'dan mı kaynaklanıyordu, Uğur'dan mı? Anlamanın yolları var diye düşündü.

"Uğur'la bir motor gezisi yapmak istiyorum," dedi. "Bu projeden farklı olarak, Sapanca'ya götürsün beni. Ne zaman boşsa, bir hafta sonu. Öbür programı da düşünüp fanteziyi biraz daha geliştirelim olur mu? İşin içine biraz gerilim katalım ya da mekân değişikliği, artık tekne gezisi mi olur, ne bileyim, spa mı... Madem bu aralar çok yaratıcısın, düşün bakalım Sinan, hadi ne zamandır hiçbir şey yapmadım, uçur biraz beni!"

Sonra gülümsedi. "Eski bir flörtüm anlatmıştı, bir bayi gezisinde Tayland'a gitmişler. Malum bayi gezileri, kültürel içerikli olsun diye yapılmıyor Tayland, Küba gibi ülkelere... Orada köpük masajı yaptırmış. Bana bir anlatmıştı, canım çekmişti inan, onu orada köpük masajı yaptırırken seyretmeyi istemiştim, sonra o masajcı kızla birlikte olmasını..."

Fazla ileri gittiğini düşünüp sustu Hayal. Oysa fantezinin devamı vardı ki bunu o zaman sevgilisine bile söylememişti. Ona masaj yapan kız daha sonra kendisine de yapıyordu, her tarafı köpükler içinde sevgilisinin önce kızla birlikte olmasını seyrediyor, arzuları gem vurulamaz hale gelince de kızı gönderiyor ve sevişmeye birlikte devam ediyorlardı.

"Ne tuhaf," diye düşündü. "Oysa ona çok âşıktım, niye o kızı kıskanmıyordum da onları birlikte görüp tahrik oluyordum?" Sıradan cinselliği hiçbir zaman kıskanmamıştı. Kimi kadın, erkeğinin bir başka kadınla öpüşmesine bile dayanamayıp ortalığı birbirine katarken o sadece cinsellikse bunu anlayışla karşılayabilirdi. Onun için et değil, duygular değerliydi. Sevdiği erkeğin hiçbir duygusal bağı olmayan ve bir daha görmeyeceği bir başka kadınla bir masaj salonunda oynaşması umurunda olmuyor, hatta bundan kendi payına zevk bile alabiliyor, bunu düşündükçe heyecanlanıyordu. Tıpkı bir matadorun ölüm dansını yapacağı boğayla karşılaşmasından önce heyecanını artırsın diye önüne sıradan sığırlar çıkarılması gibi görüyordu meseleyi. Esas boğa oydu! Ölecek bile olsa o birliktelik sadece ikisi için önemliydi. Hayal'in asla hoş göremeyeceği, kabullenemeyeceği, dönüp arkasını gideceği yakınlaşma, duygusal olandı. Sevdiği, birlikte olduğu erkeğin, bir başka kadın için kalbi çarpmaya başlamışsa, birlikte olmasa bile onu düşünüyorsa en büyük ihanet buydu. İhanet, Hayal için beyinde, yürekte yapılandı, bacak arasında değil.

Başına bir kez gelmişti böylesi. Birlikte olduğu erkek, bir iş nedeniyle ayrı şehirlerde yaşamaya başladıklarında bir süre sonra telefon edip, "Evleniyorum," demişti. Hayal yüreğinde

derin bir acı duymuştu. İşin tuhafı, onu sevmiyordu bile! Ama bir ilişkinin bittiği konuşulmadan, o ilişki dururken ötekinin başlayıp da evliliğe kadar gitmiş olmasını kadınlık gururuna yedirememişti.

Kadınlık gururu mu? Hayal, başından beri kadın-erkek ilişkilerine yaklaşımının, kadın değil, erkek tavrı olduğunu düşündü. Kadın gibi değil, erkek gibi davranmıştı hep ve bu, sorun olmuştu zaten ilişkilerinde. Güçlü kadın... Her şeyi üstlenen, üstlenebilen kadın... Zayıf erkeklere tahammül edememiş, güçlü erkekler de ondan hoşlanmamış, onun dik duruşunun altında ezilir gibi olmaktan sıkılmışlardı. Sonuçta, Hayal yalnız kalmıştı. O kadar yalnız ki, gururundan bunu belli de edememiş, yanlış kişilerde, bulanık sularda aranmaktansa vazgeçmiş, işte tam o sırada Sinan'ın servisiyle karşılaşmış ve buna cankurtaran simidi gibi sarılmıştı. Keyfi de yerindeydi. Uğur'a rastlayana kadar...

Sinan, gitmek için izin istedi. Hayal, "Ben de kafa yoracağım değişik bir proje için," dedi. "Siz de düşünün. Peki, bütün bu projeler, gerçekleştirme falan, ayrı ekipler kurmuş olmalısın."

"Düş İşleri Araştırma Merkezi," dedi Sinan. "Sanatçılar var, öğrenciler, mizahçılar, kimi isterseniz. Onlar yaratıyor, geliştiriyor, uyguluyor, müşterilerimiz de yaşıyor. Böylece müşteri profili çok değişti, artık her yaştan, her cinsten, her meslekten müşteri var. Bu farklı projeleri tabii çok stresli iş yapan borsacılar, doktorlar, reklamcılar, üst düzey medya mensupları falan istiyor."

"Şu ünlü sosyetik dulun yaşadığı adada yaptığı yaz davetini çok merak ederim mesela," dedi Hayal. "İnsanlar İstan-

bul'dan kalkıp gider oraya mutlaka. Sadece bir adada her zaman birlikte oldukları kişilerle yemek yemeye değil elbet. Kesin orada uçuk kaçık bir şeyler daha yapılıyor ki insanların tadı damağında kalıyor, mutlaka bir kez daha gidiyorlar!"

Kapıda vedalaşırken Sinan, "Sizi en kısa zamanda arayacağım," dedi. Hayal ise, "Motor gezimi unutma," diye yineledi. Arabasına binerken Sinan'ın aklı iyice karışmıştı, Hayal'le Uğur'un arasında ne geçmişti? Hayal, Uğur'u ısrarla niye istiyor, Uğur, bir gün bunun başına geleceğini sezmiş gibi niye Hayal'e ambargo koyuyordu? Bir müşterinin isteğini nasıl geri çevirecekti? Bunu şimdiye kadar hiç yapmamıştı. Hele Hayal'e Uğur seninle çıkmak istemiyor diye nasıl söyleyecekti?

Sıkıntılı sıkıntılı Uğur'un cebini aradı, açan ses de sıkıntılıydı. Sinan bunun nedenini anlayamadı. Oysa Uğur, Sinan'ı şirketten aramış, asistanı onun Hayal'e kahveye gittiğini söylemişti. Uğur, için için bu telefonu bekliyordu, hatta Sinan'ın ne diyeceğini bilmiyor ama tahmin de ediyordu. İşin kötü tarafı, eğer düşündüğü gibi çıkmazsa, yani Hayal onu talep etmemişse, çok üzüleceğini de biliyordu. Ama bir taraftan da Hayal'le profesyonel olarak bir daha asla çıkmayacağını deklare de etmişti, yemin de etmişti. İşte yüreğindeki sıkıntı buydu Uğur'un.

Sinan, boğazını temizledi ve, "Hayal Hanım'la birlikteydim," dedi. "Senin onu motorla gezdirmeni istiyor, Sapanca filan."

Uğur'un yüreği iyice cız etti. O da istiyordu. O da, Hayal'i motorunun arkasına atmayı, onun kollarını beline dolamasını, korkarak başını sırtına gömdüğünü hissetmeyi, gölün ke-

narında güneşin batışını seyrederken başını omzuna dayamasını, kurbağalara taş atmayı, gece küçük bir balıkçıda yemek yemeyi ve küçük bir pansiyonda beraber olmayı, hem de o kadar çok istiyordu ki...

O geceden sonra, Hayal'le sevişip de onu mutlu edemediğini gördüğü o geceden sonra hiçbir kadınla birlikte olmamıştı. O geceden sonra işi kadınlarla birlikte olmak olmuş, onları gezmeye götürmüş, eğlendirmiş, kur yapmış, refakat etmiş, gözlerinin içine bakmış, ayrılık saati gelince de ellerini dudaklarına götürüp değdirmeden bırakmıştı, kapılarının önünde. Hiçbir kapıdan içeri girmemiş, hiçbir kadını evine almamıştı. Kadınların gözlerindeki davete arkasını dönmüş, hatta sorun çıkmasın diye bunu Sinan'la da konuşup önceden söylemişti. Evet, bu işi benimsemiş, hatta kendini bir tür sosyal hizmet uzmanı gibi görmeye başlamıştı ama işte o kadar, orospu olamamıştı! Refakatini satıyordu ama etini, cinselliğini, erkekliğini satamıyordu. Zaten fark etmişti ki yapmaya kalksa bile yapamayacaktı, bu iş erkekler için kadınlar kadar kolay değildi, kimse kusura bakmasın ama öyle bacaklarını açıp yatmaya benzemiyordu!

Tuhaf bir biçimde cinsel isteği de kalmamıştı. Her gece bir başka kadınla çıkarken, onlarla sohbet eder, paltolarını tutar, sigaralarını yakar, kolunu uzatır, kavalyelik yaparken hiçbiri cinsel açıdan bir anlam ifade etmiyordu. İşini yapıyor, "Bitse de evime gitsem," diye düşündüğü çok oluyordu. Birlikte olduğu kadınlar arasında sohbetiyle, varlığıyla kendisine keyif verenler de olmuştu hiç kuşkusuz, ama Uğur yine de kendisini en çok, evine dönüp yalnız kaldığında iyi hissediyordu.

Müziğini açıyor, kitabını alıyor, okuyormuş gibi yapıp okuyamadan Hayal'i düşünüyordu. Defalarca ona telefon etmek, sesini duymak istemişti. Ama ilk adımın ondan gelmesini beklemişti. Hayal'in bütün o kibarlığına, insancıllığına rağmen insanı ezen bir yanı vardı. O kendinden emin tavrı, o her şeyi bilirim, her şeyi yaparım havası... Belki de ilk karşılaşmalarındaki ilişkinin niteliğiydi ona bu hissi veren. Uğur, onun yanında parası ödenen bir erkek olmuştu. Belli ki bu, sonradan kadına duyduğu farklı hislerden ötürü, onu yaralamış, gururunu kırmıştı. Ama Uğur, aynı rahatsızlığı Hayal'in de yaşayabileceğini niye düşünmüyordu? Hayal de o ilişkide kendisine bir partner bulabilmek için para ödeyen kadın konumundaydı ki bu ille de daha yüksek bir pozisyon değildi. Nitekim, o kadar arzuyla beraber oldukları o ilk ve tek seferde de kendini onun için tamamen bırakamamıştı.

Sinan'a, "Atlatamadınız mı?" diye sordu isteksizce. "Sizinle konuşmamızı biliyorsunuz." "Biliyorum tabii," dedi Sinan. "Senin çok dolu olduğunu söyledim ama ne zaman boş olursa, günü önemli değil, dedi. Yani bir süre uyutabiliriz ama sonra yine soracaktır. O zaman ne diyeceğim? Şimdiye kadar hiçbir kulüp üyemizi böyle bir tarzda geri çevirmedik."

Sinan için müşterileri kulüp üyesiydi. Tıpkı müşterilerinin her türlü isteklerini karşılayan VIP kulüpleri gibi.

"Buna bir çözüm bulmalıyız, Uğur," dedi Sinan üsteleyerek. "Ben Hayal Hanım'a, Uğur sizinle çıkmak istemiyor diyemem!"

"Bana biraz izin verin," dedi Uğur. "Bu işi ben çözeceğim."

İPLER KİMİN ELİNDE?

Gece, evde elindeki viskiyi içmeden bardağı elinde dolaştırıp durdu. Canı içki bile içmek istemiyordu. Bir tek şey istiyordu aslında, Hayal'le konuşmak, onu görmek. Motoruna atladı ve Boğaz kıyısına indi. Akıntı Burnu'ndan deli gibi akan, anaforlar yapan denizi seyretti. Yüreği de öyle anaforlar yapıyordu sanki. Sonra ani bir kararla cep telefonunu çıkardı ve Hayal'in numarasını çaldırdı.

"Efendim?" diye yanıtladı Hayal. Tabii ki kayıtlı değildi telefonu, verememişti ki. Hayal kimin aradığını sanki sezmiş, yüreği ağzına gelmişti.

"Ben Uğur," dedi. "Beni görmek, motorla gezmek istiyormuşsun. Akıntı Burnu'nun oradayım, karnım da aç. Gelsene birlikte bir şeyler atıştıralım. Sonra da istediğin yere götürürüm seni. Eğer gerçekten istediğin buysa."

Ağzından çıkan sözlere kendi de inanamıyordu! Ama ok yaydan çıkmıştı bir kere. Devam etti: "Nereye istiyorsan oraya gideriz, ama önce seni görmeliyim, sen bana gelmelisin..."

Sustu, çünkü giderek saçmalıyordu. Karşıdan hiçbir tepki yoktu. Hayal, o nobran, havalı Hayal, küçük dilini yutmuş olmalıydı.

Hayal, gerçekten de küçük dilini yutmuş gibiydi. Bu başkaldırıya, emir veren tavra şaşakalmış, ama ne yapacağını da bilemez durumdaydı. Açıkçası, içinden bir tek şey geliyordu, pantolonunu çekip fırlamak, Uğur'un yanına gitmek, onunla denizin akıntısını seyretmek, saçlarının rüzgârda uçmasını hissetmek, üşümek ve Uğur'a sokulmak. Ama bunu yapacak cesareti var mıydı? Sonra, sonra ne olacaktı? Bu ondan sonrasını kabul etmek demek değil miydi?

"Seni görmek istedim evet," dedi Hayal, belli belirsiz bir sesle. "Ama gecenin bu saatinde böyle aniden mi, hazırlıksız?"

"Neye hazırlanmak gerekiyor?" dedi Uğur, iplerin elinde olduğunu hissetmişti. "Beni görmek istediğine göre hazırsın demektir. Aşka hazırlanmak gerekmiyor."

"Bilmem ki," diye mızıktı Hayal.

"Hadi," dedi Uğur. "Hadi sallanma, bekliyorum. Sıkı bir şey giy üstüne, çok esiyor burası. Hem motorla dolaşacağız, üşürsün."

Karşıdan hiç ses gelmedi. Uğur, Hayal telefonu kapatırsa diye çok korktu. Şansını zorlamıştı gerçi ama bu bir güç savaşıydı ve eğer devam etmek istiyorsa bu savaştan erkek olarak galip çıkmalıydı.

Telefonun öbür ucunda Hayal da aynı şeyi düşünüyordu. Ne demek sallanma gel? Uğur ona nasıl da üst perdeden

emir veriyordu? Gitmeyecekti işte. Telefonu kapayacak ve yatıp uyuyacaktı.

Uyuyabilecek miydi bilmiyordu ama şimdi kalkıp gitmesi demek artık iplerin Uğur'un eline geçmesi demekti, artık patronun o olması demekti. Yok, gitmezse... Bir daha görebilir miydi onu? Hiç sanmıyordu, Uğur blöf yapmıyordu, erkeklik gururu kırılmıştı ve onu görmek istediğini belli ettiğine göre, kartlarını açmış bekliyordu. Ya gidecek ve Uğur'un patronluğunu kabul edecekti ya da gitmeyecek, üstte kalacak ama onu kaybedecekti. Kaybetmese ne olacaktı? Onunla bir ilişkisi olabilir miydi, Uğur bu işi yaptığı sürece?

Telefonu kapattı. Banyoya gitti. Midesi bulanıyordu, aynada kendine baktı. Suratı bembeyazdı. "Yat uyu, kızım," dedi aynadaki görüntüsüne. Gitse bile böyle mi gidecekti, böyle bembeyaz bir suratla?

Tam o sırada telefonuna bir mesaj geldi: "Üşüdüm, ya çabuk gel ya da sonsuza kadar gelme..."

Eşofmanını parçalar gibi çıkardı, üstüne bir pantolon ve kazak geçirdi, saçlarını fırçalarken bir yandan parfümünü sıkıyordu. Botlarını giydi, üstüne montunu geçirdi, çantasını ve telefonu kapıp dışarı fırlarken Gerçek arkasından koştu.

"Hayrola anne, kötü bir haber mi aldın? Nereye böyle paldır küldür" diye seslendi.

Hayal'in yanakları kızardı. "Yok," dedi. "Yok bir şey. Arkadaşlar tekneyle çıkıyormuş, öyle esmiş onlara da, yetişirsen gelirsin dediler. Beni de bilirsin işte, annen çılgındır yavrum, yok bir şey, iyiyim ben merak etme."

Asansör geldi de Hayal kendini attı içine, yoksa bu saçma sapan konuşmayı hayretle dinleyen kızına ne de güzel bir örnek olacaktı. Uçarcasına gitti arabanın yanına. Hay aksi, arabayı alıp da orada başına bela mı edecekti? Tam o sırada bir taksi gözüktü, el salladı ve duran arabanın içine attı kendini. "Akıntı Burnu'na," dedi.

Araba, ana yola geldiğinde trafik arttı, yol bir türlü bitmiyor, Hayal sabırsızlandığını belli etmemeye çalışıyordu. Gerçi henüz gece kulüpleri kalabalığı başlamamıştı burada ama her nedense yürümüyordu işte trafik... Hayal arayıp geleceğini söylemek, işi sağlama almak bile istedi. Sonra utandı bu düşündüğünden, "Kısmet," dedi, "eğer ben gidene kadar sabrederse..." Kısmet...

Akıntı Burnu'na geldiklerinde arabadan attı kendini. Balık tutanların arasında umutsuzca aradı Uğur'u. İnanamıyordu. Yoktu işte! Gitmişti! Kapüşonlu, parkalı adamların neredeyse eğilip yüzlerine baktı, bir daha, bir daha arandı ve müthiş bir düş kırıklığı yaşadı. Uğur onu beklememişti! Belki de oyun oynamıştı kendisine. Oraya kadar koşa koşa gelip ortada kalmasını istemişti. Belki de bir yere saklanmış haline gülüyor, intikam alıyordu!

Kıyıya iyice yanaşıp denize baktı. Karanlıkta nasıl da ürkütücü bir davet gibiydi dalgalar. Başı dönüp içine düşse, o dalgaların içinde yok olup gitse... O kadar sevdiği deniz, içinde bulunduğu ruh durumuna göre nasıl da kâbusa dönüşmüştü.

Dudaklarının üzerindeki tuzlu suyun denizin savurduğu su zerrecikleri olduğunu sandı önce, sonra gözlerinden usul usul yaşlar süzüldüğünü hissetti. Farkında bile değildi ama ağlıyor-

du. Zaman zaman ruhunu saran karamsarlığın içinde o siyah dalgaların içinde yüzer gibi çırpındığını düşünürken arkasında birinin durduğunu hissetti. Birisi ona arkadan sarıldı, yavaşça döndürdü ve gözlerine baktı. Uğur... Uğur'un gözlerinde de hüzün vardı, ama dahası şaşkınlık... Hayal'in gözlerinde gördüğü derin ve anlamlı hüzün, Uğur'u beklemediği kadar şaşırtmış ve sarsmıştı. Onu küçük bir kız gibi bağrına bastı.

Saçlarını okşadı. "Gelmeyeceksin diye düşündüm," dedi. "Dayanamadım gelmeyecek olmana. Gelmediğini görmek istemedim, gittim. Sonra cinayet işlediği yere dönen bir katil gibi elimde olmadan geri döndüm ve o anda seni gördüm, denizin kenarında, arkan dönük... Seni burada yalnız bıraktığım, seni beklemeye, sabretmeye dayanamadığım için kızdım kendime. Canım, canım beni affet..."

O hükmeden erkek gitmiş, sıcacık bir sevgili oluvermişti Uğur. Oysa sevgili falan değillerdi işte... Hayal onun göğsüne sokuldu, yüzünü yasladı iyice, ağlamış olduğunu görmesini istemiyordu.

"Üşüdüm," dedi, "bir yere girip çay içelim." Keşke motor değil de araba olsaydı yanlarında, kimsenin meraklı bakışları olmadan birbirlerine sokulur ve konuşurlar, konuşmadıkları zaman da bakışırlardı. Hayal, ona bakmayı çok özlemişti. Motora binip en yakındaki kahveye gittiler, fazla bir şey konuşmadan çaylarını içtiler.

"Isındın mı ?" diye sordu Uğur. Başıyla, "Evet," dedi Hayal. Bir şeyler yapmak istiyorlardı ama ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Motorla gezmeyi ikisi de istemiyordu birden bire. Öyle iyi bir yere gitmeyi de istemiyorlardı, insanların içinde olmayı da. İkisi de aslında kapalı bir mekânda yalnız kalmak

istiyordu ama Uğur'un evi onlara farklı şeyler hatırlatacak diye cesaret edemiyorlardı. Hayal'in de evine gidemeyeceklerine göre ne yapacaklarını bilmeden öyle bakıyorlardı birbirlerine. Gecenin bir vakti, Uğur ve Hayal gibi iki kişi için bu kahvede olmak ne kadar da anlamsızdı aslında.

"Evet," dedi Hayal. "Gel dedin geldim işte. Şimdi beni Sapanca'ya götürecek misin?" "Mesele Sapanca'ya mı gitmek yoksa bizi konuşmak mı?" dedi Uğur. Sahi mesele neydi? Aralarında nasıl bir mesele olabilirdi ve bu mesele konuşulabilir bir şey miydi? Yoksa bırakılıp yaşanası bir şey mi?

Hayal, "Bak," dedi, "bizim yaşadığımız ve daha fazlasını yaşamak için can attığımız şeyin konuşulabilir bir yanı yok. Neyi konuşacağız? Hayal ve Uğur'un nasıl bir çift olabileceğini mi? Bu ilişkinin, eğer bu bir ilişki olacaksa ve eğer biz kendimizi alıkoyamadığımız için bunu bir biçimde yaşamaya devam edeceksek, koşullarını mı? Bunun mantığı yok, geleceği yok, biçimi bile yok. Ama eğer kendimize sınır koyamıyorsak, eğer sen de ben de birlikte olmak istiyorsak, yaşanacak ne varsa yaşanacak. Ama acısıyla, ama tatlısıyla... Kolay olmayacak, ne senin, ne de benim için. Ama aşk dediğin de böyle bir şey zaten. Sen hiç rahat, konforlu, üzmeyen, acıtmayan aşk gördün mü, duydun mu, yaşadın mı? En büyük aşk, en çok acıtandır, en çok arzulanan ve en zor yaşanan..."

Uğur, "Sen de ben de istiyorsak," diye tekrarladı. "İstiyor musun aşkım?"

"Aşk bu kadar kolay gelir mi dile?" diye sordu Hayal. "Gerçekten beni aşkın gibi mi hissediyorsun? Bu olabilir mi? Biz ne yaşadık ki?"

"Biz acı çektik," dedi Uğur. "Ben çektim, senin de çektiğini hissettim. Senin ne çektiğini hissettiysem bu aşktır. Ben seni görmeden acı çekmeye başladım. Seni görmeden biliyordum, bu karşılaşmanın bana acı vereceğini. Bilmediğim bunun aşk olacağıydı."

"Bana âşık değilsin," diye nazlandı Hayal. "Ben senin için bir ego savaşıyım. Bana sahip olmak ve kendini temize çıkarmak istiyorsun. Senin başını ilk eğen kadına dizginleri takmak, senin için acı çektiğini, seni sevdiğini görmek..."

Bunun doğru olup olmadığını düşündü Uğur. Onun bu halini sevmiyordu işte, sorgulayan, yargılayan, kalemi kırıp kararı veren. Yine o üst perdeden tavrını takınmış, yine son sözü söyleyen olmak için hâkim koltuğuna oturmuştu. Uğur kendini sanık sandalyesinde gibi hissediyordu, suçsuz ama bütün kanıtların aleyhinde olduğu ve asla temize çıkamayacak olan. Âşık, ama aşkını kanıtlayamıyor, dahası âşık olmadığı suçlamasının üstesinden gelemiyor, aksini söylese de inandıramıyordu. O çokbilmiş haliyle Hayal, sanki sırtında siyah cüppesi, onu suçluyor, mahkûm ediyor ve aşağılıyordu!

Avuçlarını sıkmış, çenesinin attığının farkında olmadan, gözlerini kısıp kötü kötü bakıyordu Hayal'e. Az önceki tutkulu âşıktan eser yoktu.

"Sana öyle geliyorsa öyledir," dedi. "Demek ki sen de beni sevmiyorsun, seninki de sadece tutku, ihtiras. Seven bir kadın, sevildiğini de hisseder, seni sevdiğimi hissedemiyorsan, asıl sen beni sevmiyorsun! Etin eti istemesi seninki..."

Nasıl da birbirlerini kırmaya başlamışlardı. Hayal, başına kan sıçradığını hissetti, hiç tasarlamadan, hiç farkına bile var-

madan, aniden ve kendine hâkim olamadan, birden bire elini kaldırdığı gibi Uğur'un suratına tokadı bastı!

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye bağırdı, "beni neyle suçladığının?"

Uğur, şaşkın, kırık, öfkeli, kalakalmıştı. Bir bu eksikti, her şey bitmiş, bir dayak yemediği kalmıştı bu şımarık, kendini bilmez kadından. Hem de herkesin ortasında, bir akşamcı kahvesinde! Aman Allahım, canı bir tek şey istiyordu. Onu evire çevire dövmek, sonra da ayakta, kucağına alıp içine girmek, "Bu değil mi ha, bu değil mi istediğin?" diye, kanırta, kanırta... Duvara yaslayarak, canını yakarak, sormadan, beklemeden, aynı o tokadı yediği gibi, tokat atar gibi!

Uğur'un aklından bütün bunlar şimşek hızıyla geçerken Hayal, zonklayan şakaklarına, titreyen ellerine rağmen kendine gelmişti bile. Ne yaptığının ve nasıl yaptığının farkına varmış, neresinden dönmeli, nasıl toplamalı diye düşünüyordu,

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Özür dilerim, kendimi kaybettim. Ama sen de öyle kışkırttın ki beni. Hadi kalk gidelim."

Bunları söylerken aslında sadece üzgün değildi, korkuyordu da, Uğur'un gözlerindeki o nefret dolu bakıştan, suratının kasılıp kalmış beyazlığından. Fırtına öncesi sessizlikten! Ödü kopuyor, ama bildiği tek şeyin buradan çıkmaları gerektiği olduğunu düşünüyordu.

Ayağa kalktılar. Üzerlerine dikilen hayret dolu bakışlara aldırmamaya çalışarak dışarı çıktılar. Hayal, Uğur'un buna nasıl dayanabildiğini tahmin etmeye çalıştı ama o büyük acıyı yeterince duyamayacağını hissetti.

Uğur önden gidiyordu hızlı hızlı. Motora bindi, arkasına bakmamıştı dışarı çıktıklarından beri. Hayal, motora binip binmemesi gerektiğini kestiremedi. Sonra Uğur'un onu beklediğini fark etti. Arkasına geçti, önce tereddüt ederek, sonra şefkatle, sonra sımsıkı sarıldı beline. Yüzünü sırtına yasladı, usul usul ağlamaya başladı.

"Birbirimizin canını bu kadar acıtmak zorunda mıyız?" diye fısıldarken gözyaşları sel olmuş akıyor, omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Uğur motoru durdurup arkasını döndü, sarıldı ona, kollarının arasına aldı.

"Dayağı yiyen benim, ağlayan sensin. Bu nasıl iş?" diye gülmeye başladı. Sanki o gözyaşları içinde yanan öfke ateşini söndürüvermiş, yine o sevecen, sevgi dolu Uğur olmuştu. "Hadi sus ağlama, tamam, affettim seni. Daha doğrusu tam affetmedim, bir cezan olacak elbet, ama daha ne olacağına karar vermedim. Belki göze göz, dişe diş bir ceza olur, ne dersin?"

Hayal birden onun da kendisine vurduğunu gözünün önüne getirdi. Ya da fiziki olarak canını yaktığını, düşüncesine bile tahammül edemeyeceği bir şey... Mi acaba? Şimdi sadece bir tek şey istiyordu aslında ve bunu kendisine bile itiraf etmekten utanıyordu, evet Uğur'la sevişmek istiyordu, hatta onun canını acıtmasını! Bu düşünceyi kafasından atmaya çalışırken yoksa Uğur haklı mı diye düşündü? Yoksa benim ona duyduğum aşk değil de sadece arzu mu, şehvet mi, ihtiyaç mı? İsterik mi oldum ben? Niye bir başkası değil de Uğur o zaman? Elini sallasa ellisi! Yani, Sinan'a söylese bana birini yolla diye, birisi... Dans ettiklerinde o gönderilen gençlerin sıkıca sarılmalarına bile izin vermediğini, dansın tempo-

su içinde vücutları değdiğinde rahatsız olduğunu hatırladı. Hayır, herhangi biri değil, sadece Uğur! Uğur... Sarmak için Uğur'un kolları, bakmak için Uğur'un gözleri, yatmak için onun omzu, sarılmak için onun bedeni, öpmek için onun dudakları... Uğur'a âşık olmuştu!

Öyleyse neyin oyununu oynuyorlardı? Neyin savaşıydı aralarındaki? Sadece yaş farkı mı? Tanışmalarındaki neden mi? Uğur'un hâlâ o işi yapıyor oluşu mu? Uğur, eskisi gibi ünlü bir bankacı olsa, boş zamanlarında kadınların koynuna girmek için can attıkları bir playboy, sakınca kalmayacak mıydı? Ya da o zaman Uğur'un aklına o gelecek miydi?

Bütün bunlar kafasında dönüp dururken Uğur'un evinin önüne geldiklerini fark etmemişti bile. O kadar mı kendinde değildi? Demek ki öyleydi. Motoru park edip yukarı çıktılar. Uğur, içki koyup salonun ortasında öylece duran Hayal'e uzattı. Kadın bardağı eline alıp bir dikişte içti ve tuhaftır ama ne içtiğinin bile farkına varmadı. İçki mi, zehir mi, ilaç mı, güzel mi, acı mı... Sanki bütün duyuları uyuşmuş gibiydi. Hâlâ ayakta duruyordu. Adeta kendisine biçilecek cezayı bekler gibiydi. Uğur'un gözlerine baktı, o deli deli bakıyordu sanki. Evet, o şefkatli hali gitmişti yine, bir hainlik düşünür gibiydi.

"Soyun," dedi birden Uğur. Hayal titreyerek, "Nasıl?" dedi. "Basbayağı, hadi soyun." Uğur, hareketsiz bekliyordu karşısında. Hayal fena halde korkuyordu, kaçmak için kapıya atıldı. Uğur yakalayıp engelledi onu. "Hayır," dedi, "hiçbir yere gitmiyorsun."

"Şimdiye kadar hep pişman olacağımız şeyler yaptık," dedi Hayal. "Buna devam etmeyelim, ne olur. Birbirimizin yü-

züne tekrar bakmak istiyorsak, birbirimizi sevmek, sevmeye devam etmek, yeter artık birbirimizin canını yakmayalım, aşağılamayalım birbirimizi, kırmayalım, kanatmayalım."

Sonra, ondan hiç beklenmedik bir şekilde Hayal soyunmaya başladı. Emir almış bir kadın gibi değil, kışkırtmak isteyen bir kadın gibi, gözlerini Uğur'dan hiç ayırmadan! Sonra yavaşça yaklaştı ona. Montunu çıkardı önce, sonra kazağını, Uğur, hipnotize olmuş gibi hiç kıpırdamadan duruyordu, pantolonunu çıkarmaya bile yardım etmedi. Hayal onu öpücüklere boğuyor, okşuyor, sarılıyordu. Kulağına, "Hadi katıl," dedi, "beni yalnız bırakma, bu çok ağır bir ceza olur..."

Aşk ceza olamaz. Kalpler kırık da olsa, akılda öfkeler, intikam duyguları da dolaşsa, seven iki insan birbirine değdiği zaman erir o buzlar. Tenin tene değmesiyle, kolların birbirini sarmasıyla kırık dökük de başlasalar ısındılar giderek, ne kadar birlikte oldular bilinmez, güneşin ilk ışıkları odaya dolmaya başladığında hâlâ sarmaş dolaş, hâlâ tükenmemiştiler. Sadece kalpleri değil, bedenleri de acıyor, birbirlerini nasıl da hırpalamış olduklarının izleri duruyordu oralarında buralarında. En kötüsü de aşkın baş dönmesi geçer geçmez, uykuya teslim olmadan önce Hayal'in gözlerindeki yaşlardı yine...

"Senden nasıl vazgeçeceğim?" diye düşünüyordu. "Sen olmadan nasıl yaşayacağım?"

Uğur, onu uyutmak için kollarının arasına yerleştirirken tasası aynıydı. "Seninle nasıl yaşayacağım? Seninle olmuyor, sensiz olmuyor, seni ne yapacağım? Hayatım zaten darmadağınık, nereye gittiğimi bilmiyorum, kendimden nefret ediyorum, kendime cezalar biçmişim, bir cezam da sen mi olacaksın, yoksa hayalim olarak mı kalacaksın?"

CEZA DA SUÇSUZA

Hayal eve döndükten sonra ne yapacağını bilemediğinden ve yine pişman olduğundan kendi cezasını kendi biçti ve bunu Uğur'a çok şık bir biçimde iletti. Evine kıpkırmızı güller gönderdi, içine iliştirdiği notta birkaç cümle vardı: "Sana âşık oldum. Seven birine verilecek en büyük ceza, sevdiğini görmemektir. Cezamı çekeceğim. Seni her gördüğümde seni kırdığıma ve bundan sonra da kırabileceğime göre bunu çoktan hak ettim. Bir daha seni görmeyeceğim. Ve hatta söz veriyorum bu ceza, ne kadar sürerse sürsün, aşkımız hakkında herhangi bir karar vermeyeceğim."

Uğur, gülleri tek tek yoldu. Yapraklarını evin her tarafına dağıttı. Öfkeden kudurmuş gibiydi. "Cezasını da kendi biçti," diye söyleniyordu. "Ona da hakkım yok! Üstelik nasıl bir cezaysa sadece o değil, ben de cezalanıyorum! Üstelik de süre-

siz bir ceza, istim üstünde tutuluyorum. Ondan gelecek bir işareti beklemek üzere... Karar vermeyeceğim derken karar vermiş oluyor zaten! Bu sefer çok ileri gittiniz, Hayal Hanım. Bu sefer beni fazla hafife aldınız. Kendinize fazla güvendiniz. Üstelik de o geceden sonra. O gece deliler gibi seviştikten, birbirimizi nihayet anlayıp nihayet bir bütün olduktan, birbirimizi tam olarak tatmin ettikten sonra. Hiç mi önemi yok bunun? İki âşığın beraber olabilmesinin, bütünleşmesinin hiç mi anlamı yok? Bana bunu nasıl yaparsın? Seni istemiyorum, demiyor. Seni sevmiyorum, demiyor. Tam tersi, o gece kollarımda teslim olmuş, bana ne istersen yap diye yalvarıyordun ama... Şimdi çekip gidiyor yine, yine bir hayale dönüşüyor. Sen benim için hep bir hayal olarak mı kalacaksın? Hiç mi gerçek olmayacaksın?"

Ve belki de çok daha sonraları bazen kızıp bazen üzüldüğünde, bazen intikam almak isteyip bazen vazgeçtiğinde bile Gerçek bilinç altına girmişti. Gerçek! Hayal ve Gerçek. Kader mi?

Hayal bu kararı aldıktan sonra vazgeçerim korkusuyla hemen o çiçekleri yollamıştı Uğur'a ama sonra da çok pişman olmuştu. Evet, kimi cezalandırıyordu? Kendisini mi? Ya Uğur? Uğur'u da cezalandırıyor ve onu cezalandırırken ifadesini bile almıyordu, üstelik de o bir cezayı hak etmemişken. Üstelik de birlikte geçirdikleri o harikulade geceden sonra! Öyle bir geceden sonra aslında yaşamaları gereken bir mutluluk sarhoşluğuydu, belki küçük bir tatil, küçük bir balıkçı kasabasında baş başa... Birbirlerini daha iyi tanıyacakları, birbirlerini dinleyip konuşacakları, gözlerinin içine bakarak öyle

yaşayacakları bir tatil... Birbirlerine bir armağan vermeliydiler, kahrolası bir ceza değil!

Hayal, korkuyordu. Böyle bir şeyi yaşamayı o da istemiş, aklından geçirmişti. Ya sonra? Sinan'ın telefonları gelince, Uğur'un işleri, evet işleri... Hayal de bir iş değil miydi? Birikince ne olacaktı? Eskort sevgilisinin hangi kadınla akşam yemeğine çıktığını düşünerek evde televizyon mu seyredecekti? Hani sevdiği erkeği sadece duygusal bir yakınlıktan kıskanırdı? Hani onun için tensel birliktelik, sadece cinsellik önemsizdi? Uğur'un yaptığı iş niye canını acıtıyordu? Aslında Hayal, Uğur'la ne yapacağını bilmiyordu. Onunla yaşanacak bir aşk, ikisinin de boş zamanlarında beraber olmaktan ibaret olabilir miydi, sıradan bir flört gibi? Yoksa ne olacaktı? Birlikte mi yaşayacaklardı? İkisinin de böyle bir şeyi aklına bile getirmediği ortadaydı. Mesele Uğur'un yaptığı işte düğümleniyordu.

Hayal, pavyondan kız sevmiş de ne yapacağını bilemeyen Türk filmlerindeki jönler gibi hissediyordu kendini. Vesikalı Yarim'i çeviriyordu sanki! Uğur'u bu sefil hayattan kurtaracak, evinin erkeği mi yapacaktı? Ya sokağa çıktıklarında Uğur'un eski müşterilerinden biri onu tanıdığında kavga mı çıkaracaktı? Bu muydu aşklarına biçtiği gelecek? İşte Hayal hep bunları geçirip durmuştu kafasında ve birlikte konuşup anlaşarak bir çıkış yolu bulmak, çözüm getirmek yerine o gülleri göndermişti Uğur'a. Bir vedaydı aslında bu, geleceği olmayan bir aşka veda.

"Saçma sapan bir iş," diye sızlandı koltuğun içine büzülmüş otururken. "Asla yapmamam gereken bir şeydi bir eskor-

ta tutulmak, hem de sırılsıklam. Sonra onunla romantik bir ilişki yaşamaya kalkmak. İyi de Uğur sıradan bir eskort değil," diye temize çıkarmaya çalıştı kendini. "Uğur'un bir mesleği, kariyeri var, kafası kızdığı için yapıyor bu işi. Bir tür hayattan öç alma, bir tür eğlence. İstese bırakır, istese yine asıl işini yapar. E, sonra? O zaman mı alıp koluna çıkacak ortaya? Mesele sadece bu mu? Ya Uğur'un gençliği? Acaba çok mu genç duruyor yanında? Bütün bunları ilk kez mi düşünüyor Hayal? Niye durup durup aynı noktaya geliyor? Üç kez birlikte oldular ve her seferinde böyle bitti, uzun ve acı veren ayrılıklarla. Sonra yine dayanamayıp birbirine koşmalar, yine uzun bir ayrılık. Ne olur hiçbir şey yokmuş gibi yaşasalar bir süre? Son ayrıldıklarında ve tekrar buluştuklarında böyle konuşmadılar mı? Ne varsa yaşanacak ve tüketilecek demediler mi? Neden vazgeçiyor Hayal? Tüketememekten mi korkuyor?

UÇAKTA RASTLANTI

Hayal, Uğur'u düşünmemek için kendini işe vurdu. Her zamankinden fazla çalışıyor, boş zamanlarında arkadaş gruplarıyla çıkıyor, özellikle ikili kız arkadaş yemeklerinden kaçıyordu. Aslında yapmak istediği her şeyden kaçıştı bu. Uğur'u görmekten kaçıyordu, kız arkadaşlarıyla baş başa çıkmak istemiyordu çünkü ilk dokunuşlarında çözülecek ve aklına ne gelirse anlatacaktı. Deli gibi anlatmak istiyordu, o kadar ki kendini engellemek için kızlara telefon bile etmiyordu!

Yalnız kaldığı her an onu düşünüyordu. İçini saran, kemiren bir hastalıktı adeta Uğur'a duyduğu aşk! İzmir'e gitmek için çantasını hazırlarken bile yanına aldığı bir-iki kıyafeti Uğur'un hoşuna gidebileceklerden seçmiş olmasına sinirlendi sonunda. "Kafayı yiyorum galiba," diye yüksek sesle söy-

lendi. "Hah işte," dedi sonra, "kendi kendime konuşmaya bile başladığıma göre!"

İzmir'e bir iş toplantısına gidiyordu. Ne zamandır gitmemiş olduğu için de fırsat çıkınca reddetmemiş, hoşuna bile gitmişti. Doğuya gitmekten batıya gitmeyi unutmuştu adeta. Gerçi artık arayıp soracağı arkadaşı da pek kalmamıştı ya... Nasıl olsa akşam onu Kordon'da balık yemeğe götürürler, mide fesadından ölürdü! Güldü, belki de yorgunluğunu bahane edip gitmez, otelde Körfez'e hâkim odasında keyif yapardı. Küçük çantasına siyah ipek bir gecelik koyarken "Ne içinse..." diye kendi kendisiyle dalga geçti.

Havaalanında, aklına bile gelmeyecek bir sürpriz bekliyordu onu. Güvenlik kontrolünden geçmek için beklediği kuyrukta, öndekilerden birini Uğur'a benzetti. Olabilir miydi? Ne işi vardı? Nereye gidiyordu ki? Önündeki yolcunun arkasına saklanarak görmeye çalıştı. Tam da o sırada makineyi elindeki çantaya yerleştiren genç adamı. Ta kendisi, evet Uğur'un ta kendisi! Hayal, sendeledi ama kendini çabuk toparladı.

İzmir'e birlikte gittikleri şirket temsilcisi Ayla Hanım, "Bir şey mi var? Renginiz soldu. Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?" diye telaşlandı.

"Sabah kahvaltı etmeye vakti olmadı da," diye salladı Hayal. "Birden başım döndü, şimdi uçakta bir şeyler yerim nasıl olsa!"

Uğur acaba nereye gidiyordu? Göz göze gelirlerse ne yapmalıydı? Uğur, güvenlikten geçti ve 204 numaralı çıkış kapısına yöneldi. Hay aksi, o da İzmir'e gidiyordu! Yapılacak bir

şey yoktu, karşılaşmaları kaçınılmazdı. Hayal özellikle ağırdan aldı, güvenlikten geçtikten sonra büfeye uğrayıp yiyecek bir şeyler satın aldı, yemeye çalıştı ama midesi almadı, az kalsın kusacaktı.

Neyse, Uğur içeri geçmişti. Uçakta karşılaşmaları ise atlatılabilir bir durumdu. Nitekim öyle oldu, Uğur'un yeri onlardan daha arka sıradaydı ki Hayal ve Ayla, yerlerine oturana kadar onu görmediler. İlk sıralardaki yerlerine oturdular ama sonra Hayal şaşkınlıkla yukarı koyduğu gazetelerini almak için kalkınca Uğur onu gördü. Daha doğrusu Uğur'un onları gördüğünü Hayal yerine otururken arkaya kaçamak bir bakış attığında göz göze geldiklerinde anladı. İkisi de hipnotize olmuş gibi birbirlerine baktılar ama tuhaftır ikisi de birbirlerine selam vermediler. Hayal, hemen önüne döndü zaten ve bir daha arkasına hiç bakmadı. Ama ensesindeki bir çift gözün ona bakmaktan bir an bile vazgeçmediğini hissedebiliyordu.

Uçaktan inerken de göz göze gelmediler. Aralarında birkaç sıra vardı ve Hayal otobüse binip en arkaya, arkası dönük yerleştiği için Uğur yanına gelmedi. Zaten o da yalnız değildi, yanındaki iki kişiyle konuşmasını sürdürdü. Sonrası Hayal için tam bir kâbus olarak geçti. Ne konuştu, ne yaptı hatırlamıyordu bile, işlerini bitirir bitirmez de pek mantıklı sayılamayacak gerekçeler ileri sürüp, üstelik çok da ısrar ederek akşam uçağıyla geri döndü.

Uğur'la İstanbul dışında aynı şehirde olmaktan mı korkmuştu, tekrar rastlaşmaktan mı, yoksa tam tersine, onun da bu uçakla geri dönebileceğini mi düşünmüştü bilinmez. Ama

geri döndü, üstelik de bütün koltuklara tek tek baktığı halde, yapayalnız... İstanbul'a indiğinde karşılayanı da yoktu. Bir taksiye bindi ve eve gitti, yolda gözlerinin ıslaklığını yorgunluğuna verdi. Esneyip durunca yaşarıyordu işte...

Uğur ise o gece Hayal'in kalabileceğini tahmin ettiği otelleri tek tek aradı, resepsiyonlarda ismine rastlayamayınca birikisinin lobisine gidip bakındı, belki rastlarım umuduyla barlarında oturdu, ama nafile... Hayal'in elindeki çantayı görünce onun geceyi İzmir'de geçireceğine kesin gözüyle bakmıştı ama görünen o ki Hayal İzmir'de değildi. O gece umutsuzca onu nasıl aradığını ve bulamadığı zaman ne büyük bir düş kırıklığına uğradığını daha sonra Hayal'e anlattığında o da onu uçakta bulmayı nasıl umut ettiğini anlatacak, birbirlerine eziyet etmek isterken kendi kendilerinin nasıl canlarını yaktıklarına ikisi de esef edeceklerdi.

UĞUR YİNE DAYANAMIYOR

Bir gece geç vakit Hayal'in hiç beklemediği bir şey oldu. Pijamalarıyla koltuğun içine gömülmüş oturur ve elindeki kitabı okuyormuş gibi yaparken kapı çaldı. Tabii ki kimseyi beklemiyordu, kapıya gitti, düğmeye basıp kimsiniz diye seslendi, Uğur'un sesini duyduğunda bayılacak gibi oldu. "Benim," dedi Uğur. "Açar mısın?"

O panik ve şaşkınlıkla Uğur'un sesindeki tuhaflığı anlamadı. Kapının otomatiğine bastı ama bir koşu banyoya gidip saçını başını düzeltti ve aceleyle parfümünü tazeledi. Yapabileceği bundan başka bir hazırlık için vakti yoktu ne yazık ki! Kapıyı açtığında Uğur'un ayakta sallandığını gördü ve neredeyse şok geçirdi. Uğur ayakta durabilmek için kapıya tutunuyordu.

"Girebilirim değil mi?" diye sordu. Hayal, düşmesin diye beline sarılıp onu sıkı sıkı tuttu, kanepeye götürüp oturttu, sonra önüne diz çöküp yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Canım neyin var? Niye bu kadar içtin? Kötü müsün?" diye bütün içtenliğiyle sordu. "Kötüyüm," diye mırıldandı Uğur. "Midem bulanıyor."

"Sana kahve mi yapayım, soda mı vereyim? Hangisi iyi gelir?"

"Sen," diye kestirmeden yanıtladı onu Uğur. Sonra da başını Hayal'in göğsüne gömdü. Hayal, Uğur'un saçlarını usul usul okşadı ve öptü. İçinde müthiş bir şefkat uyanmıştı, çocuğu gibi, bebeği gibi kucakladı Uğur'u. Açıkçası günlerdir görmediği sevgilisini her hayal ettiğinde aklına ilk gelen hiç de böylesi değildi. Ama şimdi kendisini o kadar anaç hissediyordu ki... Uğur, Hayal'in göğsüne kapanmış usul usul ağlarken onu şefkatle bağrına basıyordu.

Hayal, kendine gelip onu nasıl odasına götürdü, kapıyı sıkı sıkı ne zaman kapattı, kızıyla beraber yaşadığı evde, üstelik o içeride odasında uyurken ilk kez nasıl bir erkeği koynuna aldı, çok açıklanabilir değil. Her şey bir oldubittiyle gerçekleşti. Sabah, günün ışıkları hayli yükseldiğinde âşıklar hâlâ yataktaydı ve artık evde yalnızdılar. Bir o kadar mutlu, bir o kadar şaşkın ve mahcup, ama bu kez asla pişman değil!

Uğur, "Senden özür dilemeli miyim bilmiyorum," diye mırıldandı. "Sana nasıl geldim, kapıyı nasıl çaldım, inan hiç hatırlamıyorum. Bir işe çıkmıştım, o kadar sıkıldım ki başıma ağrılar girdi. Yarım bırakıp bir bara attım kendimi. Ne kadar içtim bilmiyorum. Sonra... Sonra buraya gelmişim işte! Kusura bakma..."

"Zaten aklın başında olsaydı gelmezdin," diye kıkırdadı Hayal. "İyi ki içmişsin." Hiç de kızgın ve pişman olmadığını,

sevgilisinin altına kayarak gösterdi. Onu üstüne çekerken vücudunun her noktasına değmek için özel gayret gösteriyordu. Onu bu kadar özlemiş olduğunu fark etmemek için ahmak olmalıydı!

İLİŞKİ DEŞİFRE OLUYOR

Uğur duşa girerken Hayal mutfağa koştu, kahvaltı sofrasına dolapta ne varsa taşıdı. Bu kadar özeniyor olmasına kendi de şaşıyordu. Masada karşılıklı otururken büyü yavaş yavaş bozulmaya başlamıştı bile. Birbirlerinin yüzüne bakmaya utanır gibiydiler.

O günden sonra sessiz bir anlaşmayla birbirlerini yargılamayacaklarına, sorgulamayacaklarına söz vermiş gibiydiler.

Uğur, Sinan'la çalışmaya devam etti, sadece mesaisini azalttı. Hayal, itiraz etmiyor ama içine düştüğü duruma da inanamıyordu. Yıllarca aşktan kaçtıktan sonra işi aşk yapmak olan bir adama mı âşık olmuştu? Uğur, finans konusunda kariyer yapmış, mesleğinde yükselmiş, başına her ne gelmişse gelmiş ama sonuç olarak tüm bunları geride bırakmış ve hayata yeniden başlayabilecekken, neden bu fanteziyi iş diye yapmakta ıs-

rar ediyordu? Hadi hayatında hiç kimse yokken neyse. Ama şimdi, üstelik de Hayal gibi bir kadınla birlikteyken, neden ısrarla, "Bu benim işim. Utanılacak ne var, hayatımı kazanıyorum. Üstelik de namusumla ve de bir tür misyoner gibi," diye inatla yaptığı işi savunuyordu. Çok sık görüşmüyorlardı tabii ki. Gerçi Uğur, ekibin içinde en ayrıcalıklı ve en kollanan elemandı. İstediği kişiyle çıkmak gibi bir şımarıklığı vardı. Daha önce refakat ettiği ve herhangi bir nedenle canını sıkmış kadınlarla bir daha asla çıkmıyordu. O kadar beğeniliyor ve talep ediliyordu ki Sinan onun bütün kaprislerine boyun eğiyordu. Sinan'ın tek anlam veremediği Uğur'un Hayal'le birlikteliği olmuştu. Hayal... O burnundan kıl aldırmayan kadın, Uğur'un büyüsüne kapılmış, bir süre direndikten sonra kendini olayların akışına bırakmıştı işte. Artık saklanmıyorlardı da. Sinan onları Boğaz'da el ele yürürken de görmüştü, sabahçı kahvelerinde çay içerken de, şık lokantalarda yemek yerken de. Aralarında on küsur yaş fark vardı ama tuhaf bir biçimde yakışıyorlardı birbirlerine. Üstelik Hayal o kadar âşıktı ki, daha da güzelleşmiş, gençleşmişti. Zaman zaman sabah erkenden buluşup ormanda koşmaya gidiyor, deniz kenarında çay simitle kahvaltı ediyorlar, sonra Hayal işine, Uğur yatmaya gidiyordu.

Gün boyu mesajlaşıyor, telefonlaşıyor, Uğur'un boş bıraktığı gecelerde çılgın gibi geziyorlardı.

Hayal, onun ne iş yaptığını düşünmediği zaman hiçbir sakıncası yokmuş gibiydi birlikteliklerinin... Ne var ki sevgilisini arkadaşlarıyla tanıştırmıyor, onu sosyal yaşantısının içine sokamıyordu. Ne diyecekti, nasıl takdim edecekti Uğur'u? Sosyal refakatçi! Sevgilim, yalnız kadınları gezmeye götürüyor mu

diyecekti? Bunu her düşündüğünde yüzü kızarıyordu. Sevdiği adamın yaptığı işi kendisi hoş görüyor, ama bunu bir başkasına anlatmaya kalktığı an utanıyor ve vazgeçiyordu. Bu yüzden de sosyal hayatında hiç olmadığı kadar yalnızdı Hayal. Uğur'u ne bir davete götürüyordü, ne bir arkadaş toplantısına. Hayatında Uğur olduğu için Sinan'dan başkasını da isteyemiyordu!

Uğur'un ise bunu sorgulayacak, itiraz edecek hali olmamıştı çünkü farkına varmamıştı. Hayal, arkadaşlarıyla Uğur'un meşgul olduğu zamanlarda buluşmayı ustalıkla başarıyordu. Bir sergi açılışına giderken yaşanabilecek küçük bir krizi ise atlatmayı becerdi yine, açılıştan sonra buluştular ve Hayal, "Orada olmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim," deyiverdi. "Çıktığın pek çok kadın vardı."

Aslında Uğur da bu durumu kendi kendine tartışıyor ama bir sonuca ulaşamıyordu. Böyle bir iş yapmayı kabul ettiğinde kendini aşağılamamıştı ki şimdi bir kadına âşık oldu diye bundan vazgeçsin... Böyle bir savunma mekanizması geliştirmiş ve biraz da kendini korumak adına bu işten vazgeçmemeyi kafasına koymuştu. Çünkü şimdi Hayal'le birlikte olduğu için işi bırakırsa etik bir şey yapmadığını kabul etmiş olacak ve bundan önceki yaşantısından utanması gerekecekti. Ama o ısrarla utanılacak bir iş yapmadığını savunuyordu! Ve biraz da bu yüzden Hayal'in kendisini arkadaşlarından ve çevresinden özellikle kaçırdığını fark ettiğinde isyan etti.

Birlikte olduklarından beri ilk ciddi tartışmalarını yaşamalarının nedeni Hayal'in kaçamadığı bir doğum günü oldu. En sevdiği arkadaşlarından birinin Berrin'in doğum günü. Üstelik de dışarıda, bir lokantada kutlanacaktı. Uğur'un bundan habe-

ri olmuş, o gecesini de boş bırakmıştı. Ancak Hayal bir türlü kendisine o geceden bahsetmiyor, Uğur lafı o geceye getirdiğinde de ustaca savuşturuyordu. Sonunda Uğur doğrudan can alıcı soruyu sordu: "Sen o doğum gününe yalnız gideceksin ve benim gelmemi istemiyorsun öyle mi? Yani bir-iki aydır bizim hep baş başa gezmemizin nedeni senin çok romantik anlar yaşamak istemen değil de, beni arkadaşlarından özellikle kaçırman, yanılıyor muyum? Benden utanıyor musun Hayal?"

"Senden utansam, nasıl seninle birlikte olabilirim?" diye savunmaya geçti Hayal. "Seni seviyorum. Ama doğrusunu istersen en yakın arkadaşlarıma bile seni nasıl tanıştıracağımı bilemiyorum. Ne diyeceğim? Uğur, sevgilim. Eee, eskortluk yapıyor! Hani bodyguard olarak çalışsan daha rahat anlatacağım da... Ne iş yaptığını söylemek o kadar kolay mı?"

"Ama sen bu servisi uzun süre kullandın," diye sıkıştırdı Uğur.

"Evet, ama onlarla çok sınırlı bir ilişkim oldu, sadece refakat. Şimdi seninle bir tutkuyu, aşkı paylaşıyorum ve benim sevgilim, profesyonel olarak, para kazanmak için başka kadınları mutlu etmeye çalışıyor!"

"Niye bunu terzilik, kuaförlük gibi kadınların vazgeçemediği işlerden biri olarak görmüyorsun?" diye sesini yükseltti Uğur.

Hayal, işin şakasının kalmadığını anlamıştı. O partiye Uğur'la birlikte gitmezse sevdiği adamı, hiç tahmin edemeyeceği kadar kırmış olacaktı. Aslında bir yandan düşündüğünde onunla gitmeyi istemiyor da değildi, orada birlikte çok eğlenebilirlerdi. Bütün mesele "Uğur, arkadaşım," dedikten sonrasıydı.

"Ne yapıyor?"

"Eee, üüüü, büüü..."

Evet, ne diyecekti? Nasıl takdim edecekti arkadaşlarına? Sonra birden aklına dahiyane bir fikir geldi. Terapist diyecekti. Ne terapisti olduğunu sorarlarsa da, hafif gizemli bir edayla, "Karıştırmayın işte..." diyecekti.

"Tamam, bir tanem," dedi. "Birlikte gidiyoruz. Aslanlar gibi diyorum ki işte sevgilim, dünyanın en bir tane, en yakışıklı, en hoş erkeği ve ben ona tapıyorum!"

Uğur, şaşkın şaşkın bakıyordu ondaki bu ani değişime.

"Dalga geçmiyorsun, değil mi?" diye üsteledi. "Birlikte gidiyoruz, değil mi?" Sonra da kendisinden nefret etti. Şu hale bakın, onunla bir yere gitmek için neredeyse yalvar yakar mı oluyordu? Şeytan, saçından tut, savur diyor, canını yakmak istiyordu ama bunu yapamayacak kadar da seviyordu onu. Bu iktidar kavgası hiç bitmeyecek miydi?

Çift olarak ilk kez insan içine birlikte çıktılar ve tahmin edilebileceği gibi gecenin bombası oldular. Hayal, omuzlarını açıkta bırakan bir bluz giymişti, deri pantolonun altında ise taşlı sandaletler alabildiğine tezattı. Kıyafeti, sanki ruhunun karmaşasını yansıtıyordu. Uğur ise alabildiğine spor, alabildiğine şık, bir o kadar hoş...

Gerçi Hayal iki kişi geleceğini söylemişti ama yine de yanakları heyecandan pembeleşmiş, Uğur'un elini sımsıkı tutmuştu. İçeri girdiklerinde sadece kendi masalarında değil, sanki bütün lokantada sesler kesildi. Sanki bütün şehir onlara baktı. Sanki bütün İstanbul, bu sıra dışı aşka seyirci oldu, onayladı, kabullendi. Ya da Hayal'le Uğur'a öyle gelmişti!

Yan yana oturdular, Hayal özellikle Uğur'la çok ilgilendi, ortama yabancı kalmaması için kulağına fısır fısır dedikodu

yaptı, küçük kahkahalar attı. Uğur da onunla ilgilendi ilgilenmesine ama masaya da yabancı kalmadı. Herkese birkaç cümle söyledi, işi ne mutlu ki hiç gündeme gelmedi, hiç konuşulmadı. Ev sahibi doğum günü kutlayan Billur'a çok hoş bir armağan almışlardı, özellikle birlikte verdiler. Bir çift olduklarını bugün bütün dünyaya ilan etmeye sanki karar vermişlerdi.

Gece ilerledikçe ilerliyor kimse yerinden kalkmıyordu. Oysa içkiyi kaçırmış olan Hayal'in biraz başı ağrıyordu. Ama kalktıkları an bütün masanın onları çekiştireceğini de adı gibi biliyordu. Aslında biraz da sıkılmıştı, hatta yanında Uğur olmasa ölesiye sıkılmış olurdu. Dayanamayıp, "Hadi aşkım gidelim," dedi. "Çok yoruldum." İzin isteyip kalktılar, geldikleri gibi el ele çıktılar. Sırtlarına yapışmış tam 17 çift göz vardı!

Ertesi gün elbette telefonlar çalıştı, dedikodular yapıldı. Kızlar Uğur'a bayılmıştı. Hayır, yanında hiç de çok genç durmuyordu. Hem zaten saçları kırlaşmıştı, üstelik çok da olgundu. Hem hep Hayal kendi söylemez miydi, erkekler gencecik kızlarla olunca iyi, biz olunca niye karşı çıkılıyor diye. Ayrıca da herkes onların birbirine çok âşık olduğunu gözleriyle görmüş ve bu aşk bu kadar ilerleyene kadar neden kimsenin haberdar edilmediği konusu ise epey bir sitem almıştı.

Bu ilk sınavı Uğur'u kırmadan, kendi de zorda kalmadan geçtikleri için Hayal memnundu. Şimdi daha zoru, kızına hesap verme faslıydı. Gerçek, annesinin nihayet bir erkek arkadaşı olduğunu hissetmişti. Kadın fire verdiğinden değil, halinden tavrından. Hayal, yürümüyor, sekiyordu. Yüzünde gülücüklerle geziyor, hiçbir şeye kızmıyor, üstünden başından mutluluk akıyordu.

Nihayet bir kahvaltı sofrasında annesini sıkıştırdı. "Ee, madam?" dedi, "sizdeki bu inanılmaz değişikliğin mimarıyla tanışma şansımız olacak mı acaba? Yoksa onu tamamen kendine mi saklamayı düşünüyorsun?"

Hayal tarifi imkânsız bir sıkıntı hissetti. Hayır, Uğur'u Gerçek'le, kızıyla tanıştırmayı istemiyordu, hiç istemiyordu! Ve utanarak kendi kendine itiraf etti ki, kızının onu beğenmesinden korkuyordu, sevgilisini kızından kıskanıyordu.

"Tanıyıp da ne yapacaksın?" diye homurdandı, kahvesine gömülüp. "Bildiğin adam işte."

"Ha, erkek yani..." dedi Gerçek, bak bunu öğrendiğime memnun oldum!"

"Aman kızım, nesini merak ediyorsun? Sizin kuşak kimseyi beğenmez ki... Şimdi bin tane kulp takar beni sinir edersin."

"Ah canım annem benim, senin gözün şu an öyle kör ki, ben ne desem değişecek gibi değilsin. Bu sefer vurgunu fena yemişsin. Yok, o her zaman çıktığın oğlanlar olsa tanışmak istemezdim, ama bunun başka olduğu belli. Hadi anne, nazlanma, bir akşam eve çağır, birlikte yemek yiyelim. Biliyorum, ben varım diye hiç eve çağırmıyorsun sevgilini."

"Peki, tamam," dedi Hayal. "Ama sen de yaramaz ve şımarık bir kız olup adamla dalga geçmeyeceksin."

"Anne, ne zaman oldum ki?" diye bağırdı Gerçek ve hemen gün saptamaları için ısrara başladı. Hayal, Uğur'a telefon etti, ona tam planlarından bahsedecekti ki Uğur'un işte olduğunu fark etti. Uğur, mesafeli, saygılı, "Ben sonra ararım"lı kapattı telefonu. "Patronuyla yemekteymiş," dedi. "Sonra arayacak."

E, yalan da değildi hani! Değildi de sabah sabah bu ne işiydi yani?

BOĞAZ'DA YEMEK

Hayal kızıyla tanıştırma faslını organize etmeden önce, Uğur'u deli edecek bir gelişme yaşandı. Hayal'in danışmanlığını yaptığı en büyük firmanın patronu İstanbul'a geldi. Norveçli, oldukça yaşlı, soğuk bir adamdı Mr. Skadi. Sadece CEO olmakla kalmayıp hatırı sayılır bir hisse sahibi de olduğu için önemsenmesi gereken bir adamdı. Ne ki ikisinin bütün ilişkileri iş düzeyindeydi. Alışılmış iş toplantılarına geldiğinde Çırağan Kempinsky Otel'de kalır, Türk müşterilerle bir araya gelmeden önce Hayal'le sabah kahvaltısında buluşur, yapılacak toplantının detaylarını konuşurlar, iş arasında da bir öğle yemeği yenilir ve ayrılırlardı. Öyle alışılageldik gece ağırlamaları ise olmazdı. Zaten Norveçli, asistanım diye tanıştırdığı ve en az kendisi kadar soğuk ve mesafeli, orta yaşlı bir sarışınla birlikte gelir ve akşamı özel ge-

çirmek istediğini de Avrupalı rahatlığıyla belli ederdi. Hayal'in ise canına minnetti. Bu adam en iyi ve en büyük müşterisi olmasa, daha doğrusu danışmanı olduğu şirketin başında olmasa suratına bakmazdı. İşten başka konuştukları, sohbet ettikleri hiçbir konu olmamıştı şimdiye kadar. Adeta insani hiçbir ilişkileri yoktu. Birbirlerinden sıkıldıkları bile söylenebilirdi. Ama çok düzgün, iyi giden bir iş ilişkileri vardı ve bu ikisine de yetiyor, aralarında bir dostluk olmasına ikisi de gerek görmüyordu. Hayal de bazen Norveç'e gittiğinde işi bittikten sonra oteline döner ve bu soğuk memlekette geceyi tek başına, oda servisinden getirttiği bir şeyleri atıştırıp televizyon seyrederek geçirirdi.

Hayal, bu kez bu çokuluslu metal firmasına bir başka çokuluslu yeni müşteri ayarlamıştı. Üstelik çok büyük bir şirket olan yeni müşteri Arap sermayesiyle de ortak olduğu için balık çok büyüktü. Norveçli CEO her şey hazır olunca anlaşmayı imzalamaya İstanbul'a geldi. Hayal, işi yüzüp kuyruğuna getirmişti ama bir aksilik olacak diye yüreği ağzına geliyordu. O heyecanla adamın yalnız geldiğinin bile farkına varmadı.

Her zamanki gibi kahvaltıda buluştular. Karşı tarafa izlenecek taktik konusunda anlaştılar. Kahvaltıdan sonra taraflar toplantıya oturdu. Kısa bir öğle yemeği molasından sonra akşamüstüne doğru bütün maddelerin üzerinden geçmiş, ufak tefek değişiklikler yapmış ama fazla bir sorun yaşamadan anlaşmanın bütünü üzerinde uzlaşmışlardı. Saat dört gibi taraflar imza atmaya hazırdı. Hayal, alacağı çok büyük komisyondan ötürü o kadar heyecanlı ve sevinçliydi ki, riski göze alıp imzayı durdurdu. Oda servisini arayıp ofis olarak kullandık-

ları süite şampanya servisi istedi. İmzalar, patlayan şampanyalar arasında atıldı, fotoğraf bile çekildi. Herkes sonuçtan memnundu, herkes iyi bir iş yaptığını düşünüyordu. Hayal ise kendi kendisiyle gurur duymanın ötesinde kızının geleceğiyle ilgili bir güvenlik çıpası daha atmış olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Sonunda göçüp gidecekti işte, ama kızı, ele güne muhtaç olmadan eğitimini tamamlayabilmeli, hayatını kurabilmeli, ayakları üzerinde durabilmeliydi. Bütün çabası ona en iyi imkânları sağlamak için değil miydi?

O bunları düşünürken Mr. Skadi, "Ee, Miss Hayal, bu kadar büyük bir anlaşmayı bir kadeh şampanyayla mı geçiştireceğiz? Gördüğünüz gibi bu kez yalnız geldim. Akşam yemeğine ya siz beni davet edin, ya da ben sizi. İstanbul'a has, oryantal bir gece geçirelim, anlaşmamızı kutlayalım," deyip Hayal'i hem şaşırttı, hem utandırdı.

Hayal, "Biz Türkler, ağırlamayı en iyi bilen milletiz, Mr. Skadi. Misafirperverliğimiz meşhurdur. O nasıl söz? Ama siz her geldiğinizde gecenizi özel geçirmek istediğiniz ve bana sizi ağırlama fırsatı vermediğiniz için ben hiç olmazsa anlaşmayı ıslatmak için bir şampanya ikram etmek istedim. Yoksa sizin istediğiniz yemek olsun. Size öyle bir İstanbul gecesi yaşatacağım ki şimdiye kadar kaçırdığınız için üzüleceksiniz," diye şakıdı.

Diğer ortaklar gece dönecekleri için izin isteyip ayrıldılar. Hayal, hem adamı eğlendirebileceği hem de baş başa kalmayacakları bir gecenin organizasyonu için son sürat düşünmeye başladı. Yan odaya geçip Sinan'ı aradı. Sinan'ın, Hayal'in heyecanı ve istedikleri karşısında nutku tutuldu.

"Akşam yemeği için hemen orta boy bir yat kirala. Sekiz kişilik yemek servisi istiyorum, en iyisinden Türk mezeleri ve deniz ürünleri. Çilingir sofrası konsepti. Bir de yanık sesli şarkıcı bul, mikrofonsuz şarkı söyleyecek, Batı müziği de, alaturka da, her telden çalanlar vardır ya, onlardan, yanına bir gitar, bir akordeon yeter. Bir de dansöz ve saz heyeti ayarla. Gece artık kaça kadar sürerse, çıkışta transfer istiyorum, konuklar evlerine kadar özel şoför ve lüks araçlarla bırakılacak. Hemen, hemen... Benim şimdi başkalarıyla konuşmam lazım, kapatıyorum. Organizasyonu yapıp beni ayrıntılardan haberdar et!"

Sinan bir yandan dinlerken bir yandan itiraz etmeye çalışıyordu.

"Hayal hanım, düş işleri dediysek sihirbazlık yapıyoruz demedik. Saat kaç biliyor musunuz? Ben size üç saat içinde bunu nasıl hazırlayayım? Mümkün değil, olmaz, el insaf."

Hayal sinirlenmişti.

"Ne demek olmaz? Bebek, Tarabya koyu boş yatan kiralık yat dolu. Yolla birini, temiz bir tane tutsun. Çekersin Boğaz'da iyi bir balıkçının önüne, yemekleri yüklerler. İki garson bir şef ayarladın mı, catering bitti işte. Şarkıcıyla dansözü de bir zahmet buluver artık. İzzet'i ara, o sana bulur. Sen beceremiyorsan ben halledeyim istersen? Bak şarkıcı önemli, Tarlabaşı'nda, İstiklal'in arka sokaklarında doludur onlardan. Yeter ki daha önce dinlenmiş birini bul, kötü bir sürprizle karşılaşmayalım. Her şeyin en iyisi, en mükemmelini istiyorum, faturayı bakmadan imzalayacağım. Hadi bakalım! Herkes para kazanacak bu akşam. Ben bu akşam yemek de-

ğil, para yiyeceğim. Tamam mı! Hadi beni daha fazla dinleyip vakit kaybetme, şimdiye kadar yatı tutmuş bile olmalıydın!"

Hayal cevap bile beklemeden telefonu kapattı. Hanımağa gibi davrandığının farkındaydı. Para sahibi olmanın da keyfi bu değil miydi? Harcamayacak olduktan sonra ne anlamı vardı ki para kazanmanın? Ve sıra geldi gecenin en zor işine. Hayal, iyi bir akşam yemeğinin sadece profesyonellerle olmayacağını bilecek kadar da akıllıydı herhalde. Cep telefonunun kayıtlarına girdi, arkadaşlarını tek tek gözden geçirmeye başladı. Aklına yatana telefon ediyordu.

"Berrin, bu akşam boş musun? Felekten bir gece çalmaya ne dersin? Bir anlaşma yaptım ve onu kutluyorum. Çok son dakika oldu, biliyorum tatlım, ama anlaşmayı imzalayacağımızı bilmiyordum ki. Bu bir sürpriz parti, Boğaz'da teknede. En şahane kıyafetlerini giy, arabayla aldıracağım seni, hadi ama lütfen, lütfen!"

İtiraz dinlemeden kapatıyordu telefonu. Tam altı kişi ayarladıktan sonra bir nefes aldı. Saat altı olmuş, ama bu sürede birbirleriyle en iyi anlaşan, en neşeli, eğlence dedin mi, hayır demeden atlayıp gelecek kadar yakın arkadaşlarını da kafaya almıştı işte. Kendisiyle birlikte tam yedi kadın!

Norveçli bu gece gerçekten neye uğradığını şaşıracaktı. Niye sadece kadınları çağırmıştı Hayal? Çünkü çiftlerle uğraşamayacaktı! Birinin işi olur, öbürünün olmaz, hangisini ikna edeceğini şaşırırdı. Yalnız erkeklerle ise hiç uğraşamayacaktı. Bizim erkek milleti, anlaşma imzaladık, şerefe yapacağız desen de, yabancı bir erkek onuruna verilen bir yemekte çaktırmadan kıskançlık yapar, soğuk soğuk otururlardı. Ortada ka-

lan üçüncü cins eğlenceli olabilirdi ama genelde hepsi çok geveze ve dikkat çekmeye çok meraklı olduklarından, boş konuşur, rol çalardı. Dolayısıyla bu gecede yerleri yoktu, bu gece sadece konuğunu etkilemeye niyetliydi. Kızların hepsi çok eski arkadaşıydı, hepsi kariyer sahibi, hepsi belli bir hoşlukta, görgüde kadınlardı ve eğlenmeyi sevmeleri de ortak özellikleriydi. Yani tam bu geceye göreydiler!

Telefonları hallettikten sonra Hayal tekrar Sinan'ı aradı, ulaşamadı. Yardımcısı Sinan Bey'in harıl harıl çok önemli bir organizasyon için çalıştığını söyleyince keyifle güldü, her şey yolunda gidecekti.

Atlayıp eve gitti. Gerilimini boşaltmak için bir saat kendisini şımartmaya karar verdi. Banyoyu doldurup suya eline geçen bütün yağları, tuzları, kokuları attı. İçine girip jakuziyi çalıştırdı. Banyodan çıktıktan sonra bütün vücuduna kokular, kremler sürdü, hafif ama özenli bir makyaj yaptı. Ne giyeceğine karar vermeye çalışırken Sinan aradı.

"Tekne tutuldu, çok şık bir tekne bulduk. Yemekleri Fish Mekân yapacak, iki garson yetmez diye üç istedim. Ha sahi, tekneyi süsleyelim mi?"

"Sakın öyle düğün nişan süsü yapmayın," diye parladı Hayal. "Sadece canlı çiçek ve mumlar istiyorum. Yangın tehlikesi çıkarmayacak kadar mum yığ her tarafa, türbeye çevir hatta!" Hayal, mumlara, mum ışığına bayılırdı. Çiçekler ve mumlar içindeki tekneyi hayal etti. Evet, çok güzel olacaktı!

"Dinle," dedi. "Çok iyi şaraplar istiyorum ama konsept rakı-balık-Boğaz. İsteyene şarap veririz. Müzikten ne haber?"

"Müthiş bir kız buldular," dedi Sinan. "Fado söyler gibi yanık bir sesi var. Her telden de çalıyormuş, konservatuarlı, tam istediğin gibi. Bir de dansöz bulursak her şey tamam. Gösterdiklerini beğenmedim, onlar sadece para toplar, şöyle düzgün bir dansöz olsun değil mi?"

Hayal, "Sana paraya kıy dedim ya," dedi. "Kaç para istiyorsa ver, en iyisini getir, Sulukuleli istemiyorum, dans gibi dans seyredelim! Bir tür dans şov. Kıza da söyleyin, öyle para mara taktırmaca ayakları yok. Zaten konuklar kadın. Bir balerin gibi dans etsin. Bir tür Asena yani. Arabalar tamam mı?"

"Aşk olsun, Hayal Hanım," dedi Sinan, "en kolayını soruyorsunuz."

Hayal, "Sinan," dedi, "işin yoksa gel, sen gecenin başında ol. Şaka değil, çok önemsiyorum. Bu adam benim en büyük müşterim ve yıllardır İstanbul'a gelir. İlk kez ağırlayacağım, her şeyin dört dörtlük olmasını istiyorum, hiçbir şey aksamamalı."

"Siz hiç merak etmeyin," dedi Sinan. "Servisi kendim yapmam gerekse bile her işin başında olacağım!"

Hayal kahkahayı bastı. "Aman aman," dedi, "sen şimdi abartır, dans etmeye bile kalkarsın!" Hayal bir taraftan da daha ne yapılabilir diye düşünüyordu. Havai fişek gösterisi fazla görgüsüzlük olurdu. Mr. Skadi'yi uçurmak istiyordu, uçurmak!

"Sinan," dedi birden, "teknelerden fener alayı yapalım, hem de koruma olur!"

"Nasıl yani?" diye sordu Sinan.

"Bak, konukları aldıktan sonra ayakta aperatif servisi yapılır. Zaten adam Çırağan'da kalıyor, onu oradan alırız. Tekne

yol alır, Beykoz'a kadar kısa bir Boğaz turu yaparız. Beykoz'da yemek için dururuz. O saatlerde denizin ortası, etraf kapkara oluyor. Üç-beş balıkçı teknesi ayarla, biz yemek yediğimiz sürece teknenin etrafında meşalelerle dolansınlar. Etrafımızda hem güvenlik yaparlar, hem ışık. Hem de bir hoşluk daha olmuş olur! Evet, evet, Beykoz koyunda kaldığımız sürece, ışıklı balıkçı tekneleri ayarla."

Sinan, "Sizinle daha çok işbirliği yapmalıyız, Hayal Hanım," dedi. "Nereden de aklınıza geldi, hay Allah!"

Hayal kendini yemeğin organizasyonuna o kadar kaptırmıştı ki, bütün gün işten aramaya fırsat bulamadığı sevgilisine bir merhaba bile demediğini unutmuş gitmişti. Oysa Uğur, şirkette olduğu için, bütün bu organizasyondan haberdar olmuş, ne olup bittiğini de bilmediği için hem meraktan, hem de bir köşede unutulmuş olmaktan müthiş rahatsız, içi içini yiyordu. Evet, biri heyecan ve mutluluktan sarhoşken öteki kıskançlık ve kompleksten bunalıma giriyordu!

Hayal kenarları simli beyaz bir pantolon, siyah pullu bir ceket giydi. Ev sahibi olduğuna göre hazırlıkları denetlemek için saat sekiz olmadan kendini Bebek sahiline attı. Yatı görünce bayıldı. "Kim bilir," dedi, "belki böyle bir yat bile alabilirim. Komisyonum o kadar çok tutacak ki, bazı çılgınlıklar yapmaya hakkım olacak!"

Denize, tekneye olan tutkunluğunu bilmeyen yoktu, ama o hep, iki kişilik kamarası olan, o küçük Boğaz teknelerine heves etmişti. Fakat şimdi bu yatı görünce de doğrusu içi gitmişti.

Teknede hummalı bir hazırlık vardı. Her tarafı beyaz kamelyalarla süslüyorlar, denizin sallantısıyla çiçek kokusu her yana yayılıyordu. Gerçi kaptan mumlar konusunda huysuzluk etmişti ama Sinan bütün adamlarını tekneye yığınca mumları gözetecek birileri de çıkmıştı işte.

Hayal, kaptanın sıradan kıyafetini beğenmedi, adamın yanına birini katıp üst baş almaya gönderdi.

"Kaptan gibi giyinsin, şöyle şeritli siyah ceket, beyaz pantolon, misafirleri de merdivenin başında karşılasın," diye gürledi. Tayfaların, miçoların üstlerini başlarını tek tek kontrol etti, adamlara parfüm sıktırdı. Herkes pırıl pırıl, herkes mis gibi olacaktı. Sinan ayrı, Hayal ayrı koşuşuyordu. Lokantadan tepsi tepsi mezeler ve balıklar geldi. Balıklar sonra arzuya göre pişirilecekti. Hayal, şef garsona son talimatlarını verdi. Adamı gözü tutmuştu, işi bilir birine benziyordu. Hayal, garsonları bile koklamaya kalkınca Sinan küçük bir kriz geçirdi.

"Hayal Hanım, bırakır mısınız biz de işimizi yapalım," diye üst perdeden itiraz etti. Saat sekiz buçukta şarkıcı geldi. Hayal kızın fiziğini beğenmedi, ama repertuarı konuşunca, kızın müzik bilgisi ve derinliğini görünce içi ısındı. Ne yapmak istediğini anlattı uzun uzun, kadın itiraz etmeden dinledi.

"Siz merak etmeyin," dedi. "Ayrıca istediğiniz gibi de yönlendirin."

Saat dokuzda ilk konuk olarak Berrin'i getirdiler. Her zamanki gibi taptaze, güzel ve neşeliydi.

"Canım," dedi, "hayırlı olsun, çok sevindim, daha nice başarılara inşallah." Kocaman bir at nalı getirmişti uğur olsun diye.

"Hani Uğur?" diye etrafına bakınınca, Hayal'in yüreğine inecek gibi oldu.

"Eyvah!" dedi, "Uğur! Ben onu bütün gün aramadım!" Ama tam o sırada diğer konuklar sökün etti, hepsi de birbiri arkasına geldi, kızları karşılamak, hepsine geldikleri için teşekkür etmek, içkilerini verip ipleri çözüp asıl konuğu almak için denize açılma telaşı içinde Hayal, Uğur'u aramayı yine unuttu.

Çırağan'ın iskelesine yanaşan bu beyaz çiçekler ve mumlarla süslü yata, otelin müşterileri ilgiyle baktı. Nişan mı, düğün mü diye içinde bir çift aradılar ama bir sürü süslü, hoş ve yalnız kadın görünce şaşırmadılar değil! Asıl şaşıran ise elbette Norveçli CEO'ydu. Tanıştığı onca kadından başı dönmüş bir haldeydi. Hangisine laf yetiştireceğini şaşırıyor, tekne gezisi fikrine çok bayıldığını durup durup söylüyordu.

Tekne, yelkenlerini açmış, Boğaz'da kuğu gibi süzülürken Hayal'in o pek gözünün tutmadığı genç kadın, siyah sapsade uzun elbisesi, uzun siyah saçlarıyla gecenin içinde farklı bir renk olarak usul usul şarkı söylüyordu. Hayal konuklarıyla tek tek ilgilenirken geçtikleri yalıları da Norveçli konuğuna anlatıyordu.

Beykoz'a nasıl geldiklerini anlamadılar bile. Hepsinin karnı acıkmıştı, teknenin kıçına hazırlanmış yarım ay biçimindeki masaya geçtiler. Mezeler birbirinden lezzetliydi, birkaçı dışında çoğu gecenin konseptine uygun olarak rakı içiyordu. Norveçli, "Ben bu gece paşayım," diye kahkahalar atıyor, o her zamanki soğuk Kuzeyli tavrından eser kalmamış, alabildiğine eğleniyor, Hayal'in arkadaşlarıyla tek tek ilgileniyordu.

Hayal, adamın onların gerçekten arkadaşı olduğunu anlaması için elinden geleni yaptı. Arkadaşlarının özelliklerini, kalitelerini tek tek anlattı adama, hatta bir-ikisi iş bile bağladı. Galeri sahibi Nurten, Oslo'daki şirket binasında bir Türk ressamları sergisi açması için teklif aldı. İş giysileri tasarımı yapan Işık ise kendi giydiği kıyafetine hayran kalan Norveçliden personel için yüklü bir sipariş aldı.

Beykoz'da yemeğe oturduklarında herkes sohbeti kesmiş karnını doyururken şarkıcı kadının genizden gelen boğuk sesiyle söylediği şarkılar herkesin yüreğine seslendi. Hele Hayal'in sonra anda akıl ettiği meşaleli balıkçı tekneleri muhteşem bir şov oldu. Teknenin etrafında tur atan teknelerin meşaleleri geceyi titrek ışıklarıyla renklendirirken gizemli bir atmosfer de sağlıyordu. Balıklar servis yapıldığında davetliler rakıdan ve atmosferden hafif çakırkeyif olmuştu bile. Hayal konuğuna hiç yapmadığı kadar yakınlaşmış, "Bunlar Norveç uskumrusu değil, Boğaz lüferi. Tadına doyum olmaz, hepsini bitireceksiniz," diye adama ısrar bile ediyordu.

Yemek faslı bitince demir alıp Tarabya'ya geçtiler. Dansöz paltosuna sarınmış, bileklerine kadar uzun pullu kıyafetinin uçları rüzgârdan uçuşarak, yanında müzisyenleri kıyıda tekneyi bekliyordu. Onları alıp yeniden hareket ettiler. Teknede birden hava değişti, müzisyenler kıvrak bir arabesk döktürürken mumlar içinde dansöz geldi. Kız gerçekten iyi dans ediyor, küçücük alanda harikalar yaratıyordu, bütün personel işi gücü bırakmış dansözü seyrediyordu. Yarım saatten fazla oynadı genç kadın, bütün vücudu, açık denizin üstündeki neme ve esintiye rağmen terden sırılsıklam oldu. Hayal'in bütün

uyarılarına rağmen sonunda klasik şovunu da çekti, kendisiyle dans etmesi için Norveçliyi yanına çağırdı. Hayal gözlerine inanamıyordu, o soğuk adam, hiç itiraz etmeden kalkmış dansözle göbek atmaya çalışıyordu. Sonunda elini cebine atıp bir deste parayı el çabukluğu marifet çıkarıp dansözün orasına burasına sokuşturdu, hayatından çok memnundu. Hayal o zaman anladı ki, Mr. Skadi, kendisiyle birlikte olmadığı İstanbul gecelerini otelde değil, eğlence yerlerinde değerlendiriyor ve raconu iyi biliyordu.

Hayal, hem keyiften hem de heyecandan önüne konan bütün rakıları içmiş, başı dönüyordu. Bir ara aşka gelen arkadaşlarının kalkıp dansözle birlikte gerdan kırdığını görünce çok mu sarhoş oldum, hayal mi görüyorum diye düşünmedi değil. Herkes dansözden daha iyi ve daha şuh oynadığını kanıtlamak istercesine kendini paralıyor, kadınlar kahkahalar atarak kurtlarını döküyordu.

Tekne, sonunda Çırağan'ın önüne yanaştığında gecenin ikisi olmuştu. Norveçli işadamı, vedalaşırken Hayal'in elini öptü. "Hayatımda geçirdiğim en güzel geceydi," diye teşekkür etti. Hayal, kıyıdan uzaklaşan yatta el sallayarak veda etti iş ortağına, kendisini hiç kıpırdamadan selamlayan adama bakarken kraliçe gibi hissetti. Bebek'e yanaştılar sonunda.

Sahilde küçük bir telaş vardı, sıra sıra siyah arabalar dizilmiş, simsiyah giyinmiş şoförler kapılarını açmış bekliyordu. Hayal, arkadaşlarını kucaklayıp kendisini yalnız bırakmadıkları için tekrar tekrar teşekkür etti. Son konuğunu da geçirdikten sonra Sinan'a sarıldı bu kez. "Teşekkür ederim," dedi. "Hiç falso vermedik, her şey mükemmeldi. Eline sağlık."

Tabii bir ara Mr. Skadi'nin üstüne balığın yağının döküldüğünü, kızlardan birinin içkiyi fazla kaçırıp denize kustuğunu fark etmemişti. Asıl bilmemesi gereken ise tayfalardan birinin şarkıcı kıza sulanmış olduğuydu. "Aynı memleketteniz," diye kızdan Kürtçe şarkı isteyen tayfayı Sinan, "Şimdi seni denize atarım, üstelik de geri çıkmana bile izin vermem, görürsün türkü istemeyi," diye susturmuştu. Ama hangi içkili eğlenceden sonra böyle ufak tefek saçmalıklar olmazdı ki... Sinan, Hayal'i arabasının kapısına kadar geçirdi, şoförün kapıyı kapatıp arabayı hareket ettirmesinden sonra tekneye geri döndü, şimdi herkese para saçma zamanı gelmişti.

Hayal, hem içtiği rakıların, hem çektiği heyecanın etkisiyle acayip yorulmuştu. Arabaya binince gözlerini kapadı, tek istediği eve gidip soyunup dökünmek ve kendini yatağa atmaktı. Muhteşem bir gece planlamış, her şey istediği gibi olmuştu. Arabanın sarsıntısı içinde yavaş yavaş kendine gelirken birden aklına Uğur geldi. Hiç olmazsa yatmadan önce aramalıydı sevgilisini. Özür dilemeli, kısa bir açıklama yapmalıydı. Ertesi gün bütün dedikoduları ballandıra ballandıra anlatacağına da söz verirse belki Uğur kendisini affederdi.

Bir ara gözünü açıp arabayı kullanana baktı, kimdi bu kasketli adam? Her zamanki şoförü değildi, orası kesin de, pırıl pırıl olsunlar, şık olsunlar derken kendisine kasketli bir şoför mü düşmüştü? Tam dikilip adamı sorguya çekmeye hazırlanırken eve geldiler. Hayal o kadar yorgundu ki sorun etmemeye karar verdi, her zamankinin aksine şoförün inip kapıyı açmasını bekledi. Hatta yardım etmesi için elini uzattı ve sokak lambasının ışığında, şoförün kaşlarına kadar indirdiği

kasketin altından yüzünü fark edince şaşkınlıktan bir çığlık attı.

"Uğur, senin burada ne işin var?"

"Hanımefendinin hizmetkârıyım," dedi Uğur. "Âlemden sonra evine götürmeye geldim." Hayal'in sarhoşluğu da yorgunluğu da bir anda geçmişti. Kırılıp dökületi nasıl toplayacağını düşünüyordu.

"Ah aşkım," dedi. "Seni gördüğüme sevineyim mi şaşırayım mı, aptallaştım, ne âlem adamsın! Gel, sana anlatacaklarım var, sevgilin bugün çok büyük işler başardı, müthiş bir anlaşma imzaladı, çok hoş şeyler oldu, çok..."

"Onun için mi benimle hiçbir şeyi paylaşmadı," dedi Uğur. "Bir telefon bile etmedi bütün gün."

"Uğurcuğum, ben bugün nefes bile almadım, biliyor musun? Hiç ama hiç vaktim olmadı. Şimdi yatmadan önce arayacaktım seni ve yarın her şeyi anlatacağıma söz verip özür dileyecektim, çünkü şimdi anlatacak halim yok."

Hayal aslında doğru söylüyordu, ama kızgın ve kıskanç bir adama bunu anlatmak mümkün müydü? Uğur, arabayı kapatıp kadını evin kapısına kadar götürdü, gıcık bir tavırla, "İyi geceler hanımefendi," deyip arkasını dönüp gitmeye yeltendi. Aslında hiç kapris çekecek hali yoktu Hayal'in, ama bu kadar iyi geçmiş bir günü böyle kötü bitirmeyi hiç istemiyordu. Her şeyi mahvetmenin ne âlemi vardı şimdi?

"Lütfen bakar mısınız delikanlı?" dedi oyunu sürdürüp. "Beni yatağıma yatırır mısınız, çok başım dönüyor da."

Uğur, aslında sinirinden onu dövmek istiyordu. Dişlerini sıktı, kadının elinden anahtarları aldı, kapıyı açıp içeri girdi-

ler. Hayal, oyunu sonuna kadar oynamaya niyetliydi, kendini adamın üzerine bırakmıştı sanki. İçeri girdikten sonra ses çıkarmamaya çalışarak Hayal'in odasına yöneldiler. Kadının ayağı tökezledi bir an, düşecek gibi oldu. Uğur, baktı ki olmayacak, kadını kucağına aldı, odasına götürüp yatağın üzerine attı. Hayal hiç kıpırdamadan yatıyordu. Aslında mahsus yapıyordu. Uğur, söylene söylene soydu onu, yatağa yatırdı ki Hayal dönüp sarıldı sevgilisine ve öpmeye başladı, adamın içinde biriken öfke şehvete dönüştü birden, kanı kaynadı, derin derin öptü sevgilisini, üstünü başını yırtarcasına çıkardı, sevmeye başladı kadını. Hayal, için için gülerken, "Bu da gecenin bonusu oldu," diye düşünüyordu. "Hiç aklımda yoktu ama, bu gece felekten başka ne dilemeliyim acaba?" Sonra içkinin etkisiyle uykusu gelmeye başladı, erkeğin bir an önce boşalıp yanına yatmasını ve onun kollarında büzülüp uyumayı düşlüyordu. Uğur ise istim üstünde geçirdiği ve sinirden tırnaklarını yediği gecenin üstüne kendisini sevdiği kadının yatağında bulmuş, bir yerde erişemediği ciğere erişmiş bir kediyken doymak bilmiyordu. Aşk oyunlarını sürdürüyor, kadının da kendisine katılmasını bekliyordu ama o neredeyse uyuyakalmıştı.

Sonunda Uğur uğraşmaktan vazgeçti, kızgın değil, kırgındı. Sevişmenin ortasında uyuyakalan sevgilisini kucağına yerleştirdi, kollarını arkasından sımsıkı sarıp başını saçlarına gömdü. Kadın deniz kokuyor, uyurken dudaklarında saf ve mutlu bir tebessüm, çiçek gibi açıyordu. Gözlerini açmadan fısıldadı.

"Seni seviyorum aşkım, yarın sana her şeyi anlatacağım, benimle gurur duyacaksın! Ve inan her şey daha güzel olacak,

belki yeni bir iş kuracak, belki gidip başka bir yere yerleşeceğiz..." Uğur, Hayal'in mırıldandıklarını ne tam olarak duydu, ne de yarım yamalak duyduklarından bir şey anladı. Kadın da zaten onları niye söylediğini bilmiyordu, ama galiba bilinçaltında, çok büyük bir paraya sahip olursa Uğur'la kuracağı yeni bir yaşamı düşlüyor olmalıydı.

GERÇEK'LE TANIŞMA

Sabah olunca Gerçek, annesini uyandırmadan erkenden çıkıp okula gitti her zamanki gibi. Küçükken annesi ona mutlaka kahvaltısını hazırlar, okula uğurlardı, ama bir süredir, gece gezmeleri falan derken artık öyle her sabah görüşemez olmuşlardı. Hele bu sevgili olayı çıktıktan sonra... Gerçek, annesinin sevgilisini eve getirmediğine emindi ama yine de içgüdüsel olarak yatak odasının kapısı kapalıysa, annesinin orada olup olmadığına bakmaya bile çekiniyor, ya onu göremezse diye korktuğu için belki, o kapıyı açıp da içeriyi kontrol etmiyordu. İyi ki de etmiyordu, çünkü bu sabah yatakta sarmaş dolaş uyuyan çifti görseydi, daha tanışmadığı bir adamla ilk karşılaşmasının bu şekilde olması herhalde hoş olmazdı.

Sevgililer, öğleye doğru ısrarla çalan kapı ziliyle uyandılar. Hayal, üzerine bir sabahlık alıp kapıyı açmaya gitti, salona

elinde kocaman bir orkide düzenlemesiyle döndü. Muhteşem bir çiçekti gerçekten, üzerindeki kartta Norveçli ortağının adı yazıyordu. İçindeki notu, Hayal banyoya girdiğinde kendini tutamayıp okuyan Uğur'un yüzü asıldı.

"Dün o Boğaz'daki geceyi ben hayalimde mi yaşadım, yoksa Hayal'i mi yaşadım bilmiyorum. Hiç unutamayacağım, iş ve dostlukta yeni işbirliklerine yelken açmak üzere her şey için teşekkür ediyorum."

Hele daha Hayal'in bile fark etmediği bir sürprizi görünce yüreği kıskançlıkla kasıldı. Orkidelerin arasına gizlenmiş küçük kırmızı kadife kutuda hiç kuşkusuz bir mücevher saklıydı. Kutunun küçüklüğüne bakılırsa kolye olamazdı, broş da, bilezik de. Olsa olsa bir yüzük! Uğur'un keyfi iyiden iyiye kaçtı. Kahvaltı hazırlamaya heveslenmişken vazgeçti, kendine bir kahve yapıp balkona çıktı. Zaten ilişkilerini oturtamamışken şimdi bu herif de nereden çıkmıştı!

Hiçbir şeyin farkında olmayan Hayal, banyodan o kendisine pek yakışan bornozuyla çıktı, saçlarını tepesinde topladığı havlunun içine gizlemiş, hafif bir parfüm sıkmıştı. Yorgundu, gözlerinin altı morarmıştı, ama o kadar mutluydu ki parlıyordu. Onu bu kadar mutlu görünce Uğur huysuzluk etmemeye karar verdi.

"Anlat bakalım," dedi, "neler oluyor, nedir bu çiçekler falan?"

Hayal, "Hani bana kahve?" diye şımardı, sonra bir kutudan tuzlu kurabiyeler çıkarıp barın iskemlesine tünedi.

"Aşkım," dedi, "harika bir anlaşma imzaladık, Benim Norveçli ortaklarıma yarısı Arap sermayeli bir şirket bul-

dum, çok büyük iş. Tabii ki benim komisyonum da çok büyük, üstelik her teslimatta da prim alacağım. Bu yaptığım en kârlı ve en büyük cirolu danışmanlık, bir nevi zengin oldum diyebilirim!"

"Zaten çok perişandın ya," diye burun kıvırdı Uğur, "bir emekli maaşıyla gecekonduda sürünüyordun!"

"Öyle deme sevgilim, on lira kazanırken başkadır, yüz lira kazanırken başka. Bu gerçekten büyük balık oldu. Bu anlaşmanın şerefine Mr. Skadi onu yemeğe götürmemi istedi. Her seferinde yanında asistanım dediği soğuk nevale bir hatun olur. Bu kez yalnız gelmiş, hadi bakalım, bir akşam yemeğini hak ettik deyince, ben de olağandışı bir şey yapmak istedim. Sinan'ı aradım, Boğaz'da tekne turu hazırladık, bizim kızları davet ettim, adam kendisini Osmanlı paşası gibi hissetti, dansöz falan, çok eğlendi, çok. İşin gırgırı herkes çok eğlendi, ben de herkes eğlendiği için mutluydum tabii. Ama düşünsene, bütün gün toplantı ve tartışmalardan sonra iki saat içinde böyle bir şey organize etmem gerekince biraz elim ayağım dolaştı tabii. Allahtan Sinan her şeyi ayarladı, her şey mükemmeldi, bir tek sevgilimi ihmal ettim, o da bana gece inanılmaz bir sürpriz yaptı. Affettin mi canım? Şimdi söyle bakalım, sana ne alayım, hem Gerçek, hem de sana çok güzel bir hediye almak istiyorum. Ama istediğiniz bir şey olsun, sürpriz değil. Ne istersin aşkım, motosikletini yenileyelim mi?"

Uğur içinden, "Gerçekten büyük balık tutmuş benim sevgilim," diye geçirdi, sonra da pahalı bir hediye fikrine sinirlendi, ne o öyle jigolo gibi dedi içinden.

"Hayır," dedi, "pahalı bir hediye istemiyorum. Hoş değil."

"Seni mutlu etmek istiyorum," diye mırıldandı Hayal.

"Öyleyse bana vakit ayır," dedi Uğur. "Seyahate gidelim, küçük bir balıkçı kasabasına. Salaş bir pansiyonda kalalım, balık tutup yiyelim, sevişelim, yüzelim, uyuyalım."

Hayal içinden, "Bütün bunları salaş bir yerde yapmak zorunda mıyız? Bir de bulaşıkları yıkayayım bari," diye geçirdi. "O kadar parayı boşuna mı kazanıyorum ben? Karayipler'e gidip mercan adalarında kalsak, akşamüstleri gelip masaj yapsalar, geceleri önümüzde yerli kızlar dans etse, rüya gibi bir tatil yapsak hadi neyse. Bu kadar stresi, heyecanı, elin adamının ağzının kokusunu boşuna mı çekiyorum? Balıkçı kasabasında balık tutup pişirmek için mi?" "Tamam aşkım," dedi sonra yüksek sesle, "tatile, seyahate okey, ama nereye gidip ne yapacağımızı bir kez daha konuşalım, olmaz mı, görmek istediğim o kadar çok yer var ki!" Sonra giyinmeye, odasına gitti. Uğur, arkasından geldi, bornozunu çıkarmış kadını çıplak görünce gece tatmin olmamış erkekliği uyandı. Arkasından sarkıldı, aşk oyunu falan yapmadan, yakaladığı gibi, canını acıtarak, "Senin sahibinim," diyerek adeta, kanırta kanırta sevişti kadınla.

Hayal biraz şaşkın havaya girmeye çalıştı, üstünde hırsla gidip gelen adama yabancı hissetti bir an. Sonra bu histen kurtulup oyuna katılmaya zorladı kendini ve kaptırdı neyse ki. Kanı hızla akmaya başladı, bacaklarını doladı beline, inlemeye başladı, tam zevk almaya başlamıştı ki Uğur nefes nefese yığıldı üzerine, geceden beri tuttuğu duyguları patlamış, daha fazla dayanamamıştı. Hayal bir süre sakinleşmesini bekle-

di sevgilisinin, sonra üstünden itip kalktı, banyoya gitti, tekrar duşunu alırken, "Bir kadınla erkeğin birbirini anlaması, birbirini istemesi, birbiriyle anlaşması, birbirlerini çok seviyor olsalar bile neden bu kadar zor?" diye düşündü. Evet, Uğur'u seviyordu, onunla sevişmekten zevk alıyordu ama niye her sevişmelerinde sorun çıkıyordu? Niye birinin istediği zaman diğeri hazır olmuyor, biri acele ederken diğeri ağırdan alıyor, bir türlü tempolarını tutturamıyorlardı? Birbirlerini bu kadar sever ve vazgeçemezken neden yatakta da, hayatta da anlaşamıyorlardı? Uğur ve Hayal mi anlaşamıyordu, yoksa ta başından beri Adem'le Havva da mı anlaşamamıştı?

Uğur duşa girerken Hayal giyindi ve gözü salondaki masanın üstünde duran çiçeğe takıldı. Kartı alıp içini okuyunca Uğur görmesin diye hemen ortadan kaldırdı, tabii ki onun daha önce okuduğunu bilmiyordu! Çiçeği masaya yerleştirirken kadife kutuyu fark etti, kıpkırmızı oldu. "Bu da ne şimdi?" diye aldı, kutuyu açmadan önce tereddüt etti, acaba bakmadan geri mi yollasaydı? Uğur'un ne yaptığını anlamaya çalıştı, duştaydı, yıkanıyordu. Merakına yenildi ve kutuyu açtı. Az kalsın çığlık atıyordu. Kutuda antik tasarımlı muhteşem bir zümrüt yüzük vardı, bir Nişanyan tasarımı! Kartta yazılı olanları bir daha düşündü: "İş ve dostlukta yeni işbirliklerine yelken açmak üzere..."

Hayal ne yapacağını bilemedi. İş ortağıyla arasını bozmak, isteyeceği en son şeydi. Tam da yaptıkları anlaşmaya o kadar sevinmişken... Ama onunla herhangi bir ilişkiye girmek de yine hayatta en son isteyeceği şeydi. Bir kere Uğur'a âşıktı. Üstelik yaşlı erkeklerden hiç hoşlanmazdı ve bu adam hiç ama hiç tarzı değildi.

Peki şimdi bu zümrüt yüzük ne olacaktı? Mantıklı bir iş kadını olarak düşündü, her ikisi için de çok kârlı bir anlaşmaya imza atmışlardı. Hayal'in dün gece verdiği davet, en az 20 bin dolarlık bir işti. Onun karşılığında adamın da kendisine bir o kadarlık yüzük armağan etmesi bir tür ben sana-sen bana sayılabilir miydi? Acaba Uğur'la bunu en samimi biçimde konuşsa, fikrini alsa mıydı? Ya da onu kızdırmamak, ortada fol yok, yumurta yokken kıskandırıp sinirlendirmemek için hiçbir şey yokmuş gibi mi yapmalıydı? Şimdi Uğur'a yüzükten bahsetmek, bundan sonra adamla her buluştuğunda ya da her Norveç'e gittiğinde olay çıkması demekti ki, ortada bir şey de yokken, buna değer miydi?

Hayal ne yapacağını bilemedi, bir akşam yemeği başına ne işler açmıştı. Cep telefonuna gelen mesaj sesiyle irkildi, açıp baktı, Mr Skadi'dendi.

"Her şey için tekrar teşekkürler, hayatımda büyük değişiklikler oldu, seninle bunları iş ortamında konuşamadık, Norveç'e geldiğinde konuşacağız, Sevgiler."

Mesajı hemen sildi. "Buyur buradan yak," diye düşündü, o kadar sevindiği işi bırakmak zorunda kalacaktı galiba.

Uğur duştan çıkıp yanına geldiğinde o kadar düşünceliydi ki fark etmedi bile.

"Neyin var canım?" dedi Uğur. "Keyfin kaçmış gibi."

Hayal bütün içtenliğiyle sıkıntısını paylaştı onunla. "Baksana bir tanem," dedi. "Adam çiçekle yetinmemiş, bir de hediye yollamış, pahalı bir yüzük. Başka anlamlar da yüklenebilir buna, canım ona sıkıldı. Tam iyi bir iş yaptık diye sevinirken böyle bir tatsızlık çıksın istemem tabii. Adamla hiçbir

alıp veremediğim yok. Keşke yine her zamanki gibi akşamını kendi özeliyle geçirseydi. Türk usulü ağırlamak istedim, hallendi mi ne?"

Uğur, hem kadının samimiyetinden rahatlamış hem de adama kızdığı için tekrar sinirlenmişti. "E kusura bakma ama kabahat sende," dedi. "Dün gece yanında ben de olsaydım, başımıza böyle bir tatsızlık gelmeyecekti. Adam bir erkek arkadaşın olduğunu görecekti, senin ona yaptığın misafirperverliği yanlış değerlendirmeyecekti. Sen adamı, yedi kadınla çevirip paşa muamelesi çekince niyeti değişti bak."

"Yok," dedi Hayal dalgın dalgın, "onun niyeti daha önce değişmiş olmalı. Bir akşam yemeğinde bana ilgi duymaya başlaması bu yaşta, bu olgunlukta bir adama yakışır mı? Hem belki de abartıyorum canım, benim ona yaptığım pahalı jeste o da pahalı bir jestle karşılık veriyor olabilir. Oryantal bir tarz olarak. Evet, öyle olmalı. Büyütülecek bir mesele değil. Hadi aşkım, gidip Hisar'da güzel bir kahvaltı yapalım, kendimize gelelim, kurt gibi acıktım."

Sonra sevgilisine sarılıp göğsüne saklandı, kokusunu içine çekti. Uğur, kendini daha iyi hissediyor, Hayal'den kuşkulanmış olmaktan ötürü kendini suçluyordu.

"Yüzüğü geri yolla," dedi. "Bu ona yeterince mesaj olur."

"Düşündüm," dedi Hayal, "ama onu kırmak da istemem. Bunca yıllık iş ortağım, en büyük iş partnerim. Bu konuyu çok hassas bir biçimde çözmem lazım. Öyle pat diye al hediyeni kafana çal yapamam. Bir yolunu bulacağız, olur mu aşkım? Hem belki bir dahaki Norveç seyahatine beraber gideriz, ne dersin? "

Uğur, ciddi mi diye gözünün içine baktı Hayal'in. Evet, ciddiydi. Ondan şüphelendiği için kendine bir kez daha kızdı.

TERAPİ KRİZİ

Hayal, Norveçli krizini çok patırtı çıkmadan atlatmış olmaktan memnundu ki yeni bir kriz patlak verdi. Üstelik bu kez krizi çıkartan Uğur'du. Ve bu kriz, Hayal açısından öyle gelip geçici bir kıskançlık olayından çok daha derin ve köklüydü. Aralarındaki ilişkiyi tümden sarsacak ve bitirebilecek bir kriz çünkü konu yine Sinan'ın işi üstelik yeni yapmaya soyunduğu bir projeyle ilgiliydi.

Olay, Sinan'ın vazgeçilmez ve en çok talep gören elemanı olup çıkmış olan Uğur'a sanki Hayal'le ilişkisinden ötürü cezalandırmak istiyormuş gibi bir iş daha icat etmesiyle başladı. Aslında fikir Sinan'dan değil, bir grup psikiyatrdan çıkmıştı. Sinan'ın yaptığı iş, kulaktan kulağa yayılmış ve bir şehir efsanesi olarak dedikoduların başköşesine oturmuşken cinsel sorun çözme konusunda uzman bir psikiyatrın da ilgisini çek-

mişti. Cinsel terapiyle ilgili bir grup doktorun yaptığı ortak bir çalışmada cinsel soğukluk ve vajinismus tedavisinde denemek istedikleri yeni bir yöntem vardı. Yöntemin teorisinin geliştirildiği ABD ve Avustralya'da bile tek tük uygulanan bu terapi sisteminde getirilen farklılık, partneri olmayan kadın hastalara büyük bir kolaylık sağlıyordu. Kadın tedaviye yalnız geliyor, ev ödevlerini de eşi ya da partneri yerine bu konuda eğitim almış, uzman bir terapistle yapıyordu. Bunu vajinismusun çok yaygın olduğu ancak tedavisinin uzman olmayan ellerde yalan yanlış yapıldığı Türkiye'de de uygulamak isteyen psikiyatrlar, terapi uzmanı olarak kimi kullanacaklarını düşünürken Sinan'ın yaptığı işi duymuşlardı. Gerçi, Sinan, yalnız kadınlara refakat hizmeti vermekle ünlenmişti ama cinsel terapi konusunda çalışan uzmanlar bu refakatin farklı biçimlerde sonuçlandığını düşünüyor, bu işi profesyonel olarak yapan kişileri eğittikleri takdirde bilimsel tedavide kullanabilecekleri umudunu taşıyordu.

Sinan'la bir toplantı yapmış ve bu düşüncelerini anlatmış, şaşılası biçimde Sinan'ı da çok heyecanlandırmışlardı. Açıkçası Sinan, yaptığı işin kadınlara büyük moral verip onları depresyondan koruduğunu ve bir tür sosyal sağlık hizmeti olduğunu hep savunmuştu ama şimdi gerçek doktorlardan böyle bir işbirliği talebi gelince koltukları kabarmış, ciddiye alınmak onu para kazanacak olmaktan çok daha fazla mutlu etmişti.

İkinci toplantıya elemanlarının dosyalarıyla geldi. Yapılan uzun tartışmalardan sonra hepsi, ortak bir kanaat paylaşımıyla öncelikle Uğur'un üzerinde karar kıldı. Uğur, elemanların

içinde en iyi eğitim almış, yaşı diğerlerine göre daha büyük, olgun ve en güvenilir olandı. Üstelik "müşteri memnuniyeti" de sonsuzdu. Hastayı ikna edebilir, güvenini kazanabilir, rahatlatabilir ve yardımcı olabilirdi. Tabii bunun için önce bu konuda ciddi bir eğitim alacak ve Avrupa'dan bile önce bir ilke imza atarak profesyonel olarak cinsel terapi yapacak kişi olacaktı. Bir anlamda Uğur da bu projede denekten farksızdı.

Sinan konuyu kendisine aktardığında Uğur karışık duygular içinde kalmıştı. Gerçi bu işi yapmaya başladığından beri hayata bakış açısı hayli değişmiş, kadınlarla ilişkilerini profesyonelce götürmeye alışmıştı. Ama önünde iki sorun vardı: Hayal dışında hiçbir müşterisiyle ilişkiye girmemiş, zaten Hayal'le girdiği ilişki de bir girdap gibi hayatına girip onu alıp götürmüştü. Yani kadınların yanağına öpücük bile kondurmadan bir yılı aşkın süredir çalışırken şimdi cinsel terapi yapacağım diye işi nereye kadar götürecek ve bu yaptığından etik olarak ne kadar rahatsızlık duyacak, kendi kendisiyle nasıl hesaplaşacaktı?

İkinci sorun kendisiyle değil, sevgilisiyle ilgili olandı. Hayal bu işe ne diyecekti? Nasıl tepki verecekti? Ve eğer çok kızar, çok karşı çıkarsa Uğur ne kadar direnecek, ne karar verecekti? Projeyi kabul etmeden önce Hayal'le konuşmalı ve birlikte karar vermeliydi. Yoksa kabul eder de Hayal rest çekerse ve o rest çekti diye vazgeçmek zorunda kalırsa ilişkileri her açıdan zarar görürdü.

Uğur, olayı kafasında tartmaktan iki gece doğru dürüst uyku uyuyamadı. Boşa koyuyor dolmuyor, doluya koyuyor almıyor, yatakta bir o yana, bir bu yana dönmekten harap oluyor-

du. İkinci gecenin sonunda sabaha karşı birden niye bu kadar sıkıldığının farkına vardı. Aslında bu işi yapmayı deli gibi istiyordu, yoksa reddeder, biter giderdi.

Evet, bu iş çok ilginç bir sınav gibi gelmişti ona. Kendini sınamak istiyordu, bir tür serüven, sanki vahşi bir hayvanın kafesine girecek ve onu ehlileştirecek gibi hissediyordu kendini olayın içinde düşünürken. Korkan bir kadın kadar korkutucu bir varlık olabilir miydi? Onun güvenini kazanmak, onu yatıştırmak, işbirliğine ikna etmek ve ruhunun derinliklerine inerek bedenini tanımasını, haz almaya razı olmasını sağlamak, ne kadar uzun ince bir iş, ne kadar tehlikeli, ne kadar zor ve tam da bu nedenlerden ötürü ne kadar heyecan vericiydi!

Vajinismus olan kadınlar ruhsal açıdan büyük bir çöküntü içindeydiler. Doğal içgüdülerin en vazgeçilmezlerinden biri olan cinselliği, istemelerine rağmen yaşayamıyorlardı. Üstelik de sevdikleri bir erkek olsa bile. O kadınlar, yıllarca evli kalıp eşleriyle bir kez bile ilişkiye giremeden, gece olmasını kâbuslar içinde bekleyerek, bacaklarını açamayacaklarını bilerek sonunda sevdikleri erkeği de hadım ediyorlardı. Suni döllenmeyle çocuk sahibi olan ve bu durumu ortak bir suç gibi kendi aralarında gizli gizli yaşayan örselenmiş, paramparça çiftler vardı. Bu tür çiftlerin çoğu sonunda ya boşanıyor ya da erkek dışarıda kendine farklı bir cinsel yaşam kuruyordu. Her iki durumda da hem cezalanan, hem suçluluk duygusuyla kahrolan, hem kıskançlık çeken kadın oluyordu. Boşanmış ailelerde erkek kendine yeni bir hayat kuruyor ama kadın iyice örselenmiş ruhu ve çözülmemiş korkularıyla hayatta yeni bir ilişkiyi denemeye de cesareti olmadan yapayalnız kalıyordu.

Birkaç seanslık bilinçli bir tedavi sonucu çözülebilen vajinismus terapisinde şimdiye kadar atlanmış bir konu vardı: Partneri olmayan kadınlar! Cinsel terapinin yapılabilmesi için doğal olarak iki kişinin çalışması gerekiyordu, bir kadın ve bir erkek. Zaten doktorlara da neredeyse sadece çiftler başvuruyor, ev ödevlerini de birlikte yapıyorlardı. Ama ya yalnız yaşadıkları halde vajinismus olduklarını bilen ve iyileşmek isteyen kadınlar? Onlar ne yapacaktı? Eşleri, sevgilileri, partnerleri olmadığı için iyileşme şansları yok muydu? Maalesef bu sorun tek başına çözülemiyor, tango dersinde olduğu gibi öğrenmek ve yapmak için bir erkek, bir kadın gerekiyordu. İşte, doktorlara başvuran birkaç yalnız kadının sorununa çözüm aranırken sonunda bir profesyonelden yardım istenmesi akla gelmiş ve iş Uğur'a kadar gelip dayanmıştı.

Uğur, bunu denemek istiyordu. Hiç tanımadığı bir kadına, profesyonel olarak yardımcı olmak istiyor, bunu başarıp başaramayacağını görmek istiyordu. Bu işe başlamadan önce özel hayatına çok kadın girmiş, bir gecelik ilişkilerden birkaç ay sürenlere, daha ciddi yaşadıklarına, sayısını unuttuğu kadar çok kadınla birlikte olmuştu. Çok iddialı değildi ama kadınların nelerden zevk aldığını, nelerden etkilendiğini, nelerden hoşlandığını, nelere kızdığını iyi bilirdi. Zaten hayatının ikinci bölümü dediği cezaevinden çıkıp da Sinan'la çalışmaya başladığı dönemde de refakat yaptığı kadınlar arasında bu kadar sükseli olmasının nedeni yakışıklı olmasından çok, kadınlara nasıl davranması gerektiğini bilmesindendi. Yoksa ajansta kendisinden çok daha yakışıklı ve çok daha karizmatik delikanlılar yok değildi. Müşterilerin içinde en değerlisi ve snobu olan Ha-

yal de ona boşuna deliler gibi âşık olmamıştı. Uğur, kadınları etkilediğini biliyordu, bu etkisini şimdi onları eğlendirmek değil de iyileştirmek için kullanabilse fena mı olurdu? Hatta ne kadar iyi olur, vicdanını ne kadar rahatlatırdı.

Bu sonuca vardıktan sonra projeyi reddetme tehlikesini almamak için Hayal'le konuşup paylaşmadan teklifi kabul etti. Olayı bir oldubitti olarak ortaya koyarsa Hayal'in de rest çekme ihtimalinin azalacağını varsayıyordu. Etik olarak işe başlamadan önce ona haber verecek, bütün olanları bir bir anlatacaktı. Ama en azından eğitim sürecinde Hayal'in hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. Bu konuda Sinan'ı da uyardı. Zaten artık onunla patron eleman ilişkisinden çok farklı bir yerde duruyor ve çok şeyi paylaşıyorlardı. Sinan hemen her projede Uğur'un fikrini ve onayını mutlaka alıyordu. Hatta bir süre sonra onu işe ortak etmeyi bile düşünüyor böylece bir gün Hayal'in onu elinden tamamen almasının önüne geçmeyi planlıyordu.

UĞUR EĞİTİM ALIYOR

Uğur, terapi uzmanı doktorların ve Sinan'ın teklifini eğitim aldıktan sonra durumu tekrar değerlendirmek üzere kabul etti. Kendini o kadar bağlamak istemiyor, biraz korkuyordu açıkçası ama bu işi denemeden bırakmayacağını da içten içe çok iyi biliyordu.

Psikiyatrlar, Uğur'dan başka iki kişi daha seçmişlerdi. İlk kez yapacakları böyle bir projede bir tek kişiye bel bağlamak yerine üç kişi hazırlamayı daha uygun bulmuşlardı. Dersler, çeşitli psikolog ve psikiyatrlarla, anatomi uzmanları ve jinekologlarla, bazen de grup halinde gerçekleşti.

Aslında doktorların da ne yapılacağı, nasıl yapılacağı konusunda çok net ve kesin bilgisi yoktu. Onlar var olan bilgilerini aktararak bu üç genç adamı sahada çalışma konusunda alabildiğince hazırlamaya gayret ediyorlardı. Sonuç olarak bu,

insanla bire bir yapılacak bir çalışmaydı ve iki kere iki dört eder diye bir veri yoktu. Her hasta her durumda farklı tepki gösterebilirdi, önemli olan terapi uzmanının çeşitli olasılıkları değerlendirebilecek bilgi birikimine sahip olması ve karşısındaki kişinin durumuna ve tepkilerine göre inisiyatif kullanabilmesiydi. Zaten işin önemli bir kısmı da kendi özel yetenek ve becerilerini kullanmaları değil miydi?

Yaklaşık üç aylık yoğun seminerden sonra sıra hastalarla çalışmaya gelmişti. Diğer iki elemanı yedekte bekleterek Uğur'u sahaya salmaya karar verdiler. Şimdi onun hastalarla karşılaşmadan önce çözmesi gereken büyük sorun konuyu Hayal'e anlatmak ve olurunu almaktı. Ve Uğur bu konuşmada büyük bir çatışma çıkmasından deli gibi korkuyor, "Asıl bu konuda bana yardım etmeleri lazım," diye kendi kendini yiyip bitiriyordu.

Konuyu açtığında Hayal çılgına döndü. Ayakta bir ileri bir geri volta atarken bir yandan da bağırıyordu.

"Senin böyle bir ilişkiden zevk almayacağını varsaysam bile yine de bu kadar özel bir şeyi başka bir kadınla yaşayacağını düşünmek beni delirtiyor. Sen bunu beni kızdırmak için yapıyor olmayasın? Ne yani, sen o kadınlarla sevişirken hiç mi tatmin olmayacaksın?"

"Banyoda duş yaparken de aşka gelip boşalabilirsin," dedi Uğur. "Bunu da kıskanacak mısın? Boşalmak, erkek için biyolojik bir şeydir, elinde olmadan da olabilir. Ancak özel ilgi duyduğun, sevdiğin, âşık olduğun kadınla yaşadığının bir anlamı vardır. Onu beyninde, ruhunda hissedersin, ancak sevdiğin biriyle yaşadığın cinsellikten mutlu olursun. Öteki fiziksel bir süreç. Seni seviyorum bir tanem, seninle yaşadığım başka bir şey,

terapi yaptığım kadınla yaşayacağım başka bir şey. Ben onu hastam olarak görüyorum, sevgilim olarak değil ki!"

Hayal hiç de ikna olmuşa benzemiyordu. Öfkeden köpürüyordu.

"Ben de iktidarsız erkeklere terapi yapsam normal mi karşılayacaksın yani? Belki başarılı da olurum ha, önce striptease yaparım, sonra masaj, ardından belki oral seks, hâlâ işe yaramıyorsa ne bileyim işte..."

Uğur, sakin kalmaya çalışıyordu, ama Hayal amacına ulaşmış, erkeğini kıskandırmıştı. Uğur'un şakakları atıyordu, yine de kaçar yol bulmaya çalışıyordu.

"Ben seni tanıdığımda bu işi yapmıyordun," dedi. "Oysa sen beni tanıdığında ben tam da bu işi yapıyordum!"

"Kimsenin koynuna girmediğini özenle söylemiştin bana, sadece refakat yapıyordun, şimdi başımıza bir de özel terapi çıktı!"

"Herkes işinde ilerlemek ve daha özel olmak ister," diye lafa başladı Uğur ve Hayal'in fırlattığı kül tablasından sakınmak için kendini yana attığından lafını tamamlayamadı...

Sonra bir hamlede yanına gidip arkasından gelebilecek olan ikinci parçayı yakalayıp elinden aldı, sımsıkı sarıldı ona, başını göğsüne yasladı. Hayal hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Uğur, "Seni seviyorum aptal," diye kulağına fısıldadı. "Bu sadece bir iş, benim için seks değil, aşk değil. O kadınlara yardım etmek istiyorum, bunu yapabileceğimi hissediyorum. Düşünsene ne kadar mutlu olacaklar, bunun bizim ilişkimizle, aşkımızla ne ilgisi var? Hem hani sen kıskanç değildin? Niye bana pavyonda âşık olduğun ve kurtarmak istediğin konsomatris muamelesi yapıyorsun?"

Bu benzetme Hayal'in hoşuna gitmişti, gözyaşlarını silerek gülümsedi.

"Seni bu hayattan kurtaracağım," dedi. "Evinin erkeği ol, ben sana bakarım! Güzel bir yaşantımız olur, söz veriyorum, arada bir eski müşterilerine rastlarsak da hır çıkarmam, kimseyi dövmeye, öldürmeye kalkmam. Ama benim ol! Sadece benim!"

Uğur, "Nereden nereye geldik," diye düşündü. Hayal'in bu projeye bu kadar sinirleneceğini hiç düşünmemişti. Hatta biraz kıskansa bile çaktırmayacağına ve burnunu dik tutacağına emindi. O yüzden de şimdi karşısında durup salya sümük ağlayan, ayağını yere vurup duran darmadağın kadına şaşkınlıkla bakıyordu.

Son bir hamle daha yaptı. "Bak bir deneyelim," dedi. "Ben ilk randevumu verdim bile. Şimdi o kadını yüzüstü bırakmak, onun psikolojisini hepten bozar. Ben ilk terapimi yapayım. Sonra seninle oturup bunun üzerine tekrar düşünelim, açık açık konuşalım, ben bütün yaşadığımı sana anlatacağıma söz veriyorum."

"Sen beni delirtmek mi istiyorsun?" diye kükredi Hayal. "Bir de bütün yaşadıklarını anlatacakmış! İstersen videoya kaydet de beraber seyredelim. Bir kere bu teklifin etik değil, hasta hakları diye bir şey bilmiyor musun sen? Ne yaşayacaksan ikinizin arasında kalması lazım. Zaten beni de bu ikiniz olayı delirtiyor. İkinizin arasında bir özel alan oluşacak olması. Bir mahremiyet. Yoksa senin de dediğin gibi bir birleşme değil, beni kızdıran. Elbette, erkek değil misin, hangi deliğe girip çıksan gelirsin zaten..."

"Niye belden aşağı vuruyorsun şimdi?" diye itiraz etti Uğur. "Ne zaman her deliğe girip çıktığımı gördün ya da duydun ki? "

"Baksana üstelik bir de hastalarla uğraşacaksın şimdi."

"Bebeğim," diye itiraz etti Uğur. "Onlara yardım etmek ve kendimi de sınamak istiyorum, bunu başarıp başaramayacağımı görmek istiyorum."

"Ben aslında seni çok iyi anlıyorum," dedi Hayal. "O kadar sükse yaptın ve kadınların seni parçalamak istemesine rağmen kendini o kadar naza çektin ki egon iyice şişti. Şimdi bu terapi işini çıkardın daha da uçmak için. Ben firijit kadınları bile ateş parçasına çeviririm diye reklam vermeyi de unutma bari. Ama kendini bir de bu yönünle ispatlamana gerek yok. Zaten sana aksini söyleyen yok ki."

"Benim kendimi ispatlamaya çalışmak gibi bir derdim yok. Yaptığım işin psikolojik yanını önemsiyorum tabii, çok büyük yararı var. Ama bunu bir adım ileri götürerek bir de cinsellik açısından tatmin etmeyi denemek istiyorum. Tabii ki normal bir kadını değil, orada sorun yok çünkü. Ben sorun çözmeyi, sorun gidermeyi seviyorum. Nasıl ki gayet sağlıklı ve normal kadınların bir refakatçiye ihtiyaç duyma gibi bir sorunları var ve ben onu çözüyorum, öteki kadınların da istedikleri halde cinsel hayatı yaşayamama gibi bir sorunları var. Cinsel sağlık terapistleri, uzmanlar, bunun belli yöntem ve tekniklerle çözülebileceğini söylüyor, onu denemek istiyorum!"

"Nutkunuz bitti mi?" diye soludu Hayal. "Pek inandırıcıydı. Bir kere biraz kulağıma çalındığı kadarıyla bunun öyle bir seferde olabilmesine imkân yok. Birkaç gün süren bir deneme, çalışma sistemi var. Kampa mı gireceksiniz?"

"En az üç-dört kez beraber çalışmamız gerekiyor," dedi Uğur. "Zaten senin yanıldığın, beni dinlemeden köpürdüğün ve yanlış değerlendirdiğin nokta şu: Benim yapmak istediğim terapide değişik alıştırmalar var, cinsel birleşme yok. Türkiye'de hangi kadın, üstelik de cinsel soğukluk, vajinismus çeken bir kadın sevdiği erkekle beraber olamazken bir de hiç tanımadığı bir adamla birlikte olmaya razı olsun? Senin aklın kesiyor mu bunu? İyileşmek bir yana yaşayacağı travma sonunda bir daha hiçbir erkekle birlikte olmaz. Boşu boşuna bir bardak suda fırtına koparıyorsun."

"Ay çok üzülüyorum," diye homurdandı Hayal. "İstersen 3. olarak katılayım, belki biraz fantezi işe yarar..."

"Hayal niye bu işi ciddiye almıyorsun?" diye sitem etti Uğur.

"Bilakis, çok ciddiye aldığım için sinirleniyorum ya," dedi Hayal. "Ciddiye almasam, elinin kiri deyip geçeceğim!"

"Bu laflar sana yakışıyor mu hiç?" dedi Uğur. "Elimin kiriymiş, tövbe yarabbim... Şu kadınlar kıskanınca nasıl da saçmalıyor!"

"Pardon canım, elinin kiri değil, altın bileziğin demem daha doğru olurdu galiba, ne dersin? Sonuç olarak bu saçmalıkları Kızılay uğruna değil, para kazanmak için yapıyorsun!"

"Hayal!" diye dişlerinin arasından tısladı Uğur, "Evet ben namusumla para kazanmaya çalışıyorum. Senin bana bakmana da asla razı olmayacağım, asıl o orospuluk."

"Ay hakikaten namusunla kazanıyorsun," dedi Hayal. "Senin yaptığın işi bir kadın yapsa namussuzluğun en büyüğü olurdu ama. Bir erkek yapınca adı bile süslü oluyor, neydi neydi, surrogate miydi ne?"

Uğur'un içinden bas bas bağırıp, "İstediğin kadar itiraz et, ben bunu deneyeceğim," demek geçiyordu ama Hayal'in nereye kadar gidebileceğini kestiremediği ve onu bir kez daha kaybetmeye de asla gelemeyeceği için kuyruğu dik tutmakla alttan almak arasında gidip geliyordu.

"Bir kere denememe izin ver," dedi uzlaşmak için. "Bak kadar eğitim aldım, programlar hazırlandı, hastama randevu bile verildi. Üstelik yemin ediyorum, ilke olarak cinsel birleşme de söz konusu değil, seni çok sinirlendiren bir şey olmayacak. Yani hastalarla yatağa girip sevişeceğim diye bir şey yok. Diğer kadınlarla yemeğe çıkıyordum, havadan sudan konuşuyorduk. Bunlarla farklı olarak, daha kapalı bir ortamda cinsellik konuşacağız, ama tamamen terapi amaçlı. Hem sen, başladığım bir işe izin vermeyerek beni herkese mahcup mu etmek istiyorsun?"

"Sen çünkü beni herkese mahcup etmeyeceksin öyle mi?" dedi Hayal. "Biliyor musunuz, Hayal'in sevgilisi eskortlukla yetinmemiş, şimdi de firijit kadınları sevişmeye hazırlıyormuş. Hayal'de de iyi mide varmış doğrusu, umuru değil, diye sarar artık millet arkamdan."

"Ha, senin umurunda değil ama millet ne der diye rahatsız oluyorsun, öyle mi? Bak bu daha fena oldu şimdi. Benim durumum ne peki? Uğur, Hayal izin vermediği için işi yüzüstü bıraktı, hatta öbür işi de bırakacakmış. Uğur'a Hayal bakacakmış, onun kapatması olacakmış, hatta Hayal Uğur'a ev açacakmış, yeter ki sen evde otur beni bekle diyormuş, diye kaynattıklarını duyar gibi oluyorum."

"İşin bokunu çıkardık," dedi Hayal. "Türk filmi mi çeviriyoruz burada? Uğur sen gerçekten vazgeçmeyeceksin, ciddisin

yani. Ve sen elin frijit kadınlarının koynuna girip onları ısıtmaya çalışırken ben de hırsımdan yastıkları dişleyeceğim. Git kiminle istersen yat, tamam mı! Bana gelme ama sonra."

"Tabii ki geleceğim," dedi Uğur. "O kadar kolay mı? Ben hayatımı adadım sana! Sen sadece o frijit kadınlardan ruhu ve bedeni üşümüş sevgilini ısıtmak için biraz daha fazla gayret sarf edeceksin! O kadar. Hem ben evimde aşk acısından kan kusarken sen üçlü fanteziler ısmarlamıştın, ne çabuk unuttun," diye üste çıkıverdi Uğur. "Hatta hiç utanmadan beni bile istemişsin de neyse ki Sinan erkeklik edip tongaya düşmemiş."

Hayal, öfkesinden ağlamayı kesti. Uğur, kapıyı çarptı, çekti gitti. Sorun, havada asılı kaldı. Ne ki ikisi de birbirlerinden vazgeçmeyi göze alamamış, konuyu adam gibi tartışamadan sadece kavga etmişler, sessiz bir biçimde de işi akışına bırakmışlardı. Açıkçası ne yapacaklarını da bilmiyorlardı!

SAHA ÇALIŞMASI BAŞLIYOR

Uğur, Sinan'ın ofisinde oturmuş hastaların dosyalarına bakıyordu. Kadınların hayatı ne kadar zor diye düşündü. İlk başvuranlar içinde üç dosya ilgisini çekmişti. Üçü de çok zor vakalardı. Uğur, ilk etapta hastaları tek tek almayı düşünmüştü. Ama işbirliği yaptığı ve hastaları kendilerine ileten doktorlar ekibi buna karşı çıkmıştı. "Bir doktor nasıl sadece bir hasta bakmaz, bir terapist nasıl sadece bir hastasına psikanaliz yapmazsa senin de sadece bir hastayla ilgilenmen o hastaya fazla yoğunlaşmana ve onunla farklı bir iletişim kurmana neden olur. Hasta sayısını arttırmamız lazım. İlk başta üç hastayla eşzamanlı başlamanda yarar var," demişlerdi.

Uğur, saha çalışması sırasında bir jinekolog, bir psikolog ve bir cinsel terapi uzmanından kurulu üç kişilik bir heyetle sürekli ilişki halinde olacaktı. Hastaları da zaten bu üçlü, ken-

di hastaları arasından seçmiş ve böyle bir tedavi biçimi için onları ikna etmişlerdi. Ve kimse itiraf etmese de hayli riskli bu tedavi yönteminin başarılı olup olmayacağını hepsi yürekleri ağzında bekliyordu.

Uğur, hastalarıyla tanışmadan önce dosyaları bütün ayrıntılarıyla inceleyerek onları tanımaya çalışıyordu. İtiraf etmesi gerekirse ilgisini en çok çeken 33 yaşındaki nişanlı bir kadındı.

Safinur Karamollaoğlu, muhafazakâr bir ailenin tek kızıydı. Bütün genç kızlığı, babası ve üç ağabeyinin büyük gözaltında geçmiş, başını örterek okuduğu İmam Hatip Lisesi'nden mezun olmuş, üniversiteye gitmesine, üstelik istediği bölümü kazanmış olmasına rağmen, başını açması gerekeceği için izin verilmemişti. Genç kız, bir süre evde oturup bunalıma girince dini bütün bir müessesede çalışmasına razı olunmuştu. İçine kapanık, fazla bir arkadaşı olmayan Safinur, iş hayatını sevmiş, başarılı olmuş, o kadar ki bir başka kuruma transfer olmuştu. Tekstil işi yapıyordu çalıştığı firmalar. Genç kız, üretim ve satışı o kadar çabuk ve iyi öğrenmişti bir süre sonra işe yaramaz oğullarından sonra kızının başarısıyla içten içe gurur duyan babasının maddi yardımıyla kendi işini kurmuş, kısa zamanda Arap ülkelerine ihracat yapmaya başlayarak ailesinin bile yaşam biçimini değiştirecek kadar para kazanmaya başlamıştı.

Yıllar gelip geçmiş, Safinur, hayatına hiç erkek girmeden otuzu devirmişti. Daha da önemlisi, iş hayatı böyle gerektiriyor diye bir devrim yapıp başını bile açmıştı. Para kazanan kişiye duyulan saygı, ailenin ona karşı çıkmasını önlemişti. Kü-

çük bir kızken vur ağzına al lokmasını büyüttükleri Safinur, iş kadını olup çıkınca ne baba, ne erkek kardeşler ona eskisi gibi karışmıyorlardı. Zaten Safinur'un da çalışmaktan başka bir şey yaptığı yoktu, hepsi hepsi bir başını açmıştı işte.

Ne ki onun da duyguları, arzuları vardı. Ve karşısına düzgün bir erkek çıkıp da evlenme teklif edince aklı başına gelmiş, önce büyük bir heyecanla kabul ettiği teklifin ardından kendini yoklayıp dehşete kapılmıştı. Safinur, cinsellikten korkuyordu. O kadar çok korkuyordu ki nişanlısından ayrılmayı bile düşünüyordu ama bunun için açıklayabileceği hiçbir geçerli neden yoktu.

Nişanlısı Seyit'le birbirlerini tanımak amaçlı olarak birkaç kez yalnız kalmışlardı. Bir-iki kez yemeğe çıkmış, ünlü bir kebapçıya gitmişlerdi. Dönüşte arabaya yürürlerken kolunu tutmuştu Seyit. İrkilmişti birden, arabada da elini tutmuş, "Bu ellere ne yüzükler alacağım," demişti. Safinur, ateşe değmiş gibi çekmişti elini. Seyit'in hoşuna gitmişti sanki bu ürkekliği. "Sen şimdi kaç bakalım kaç," demişti suratında tuhaf bir gülümsemeyle. "Bunların acısını çıkaracağım senden. Hele bir nikâhımızı, düğünümüzü yapalım. Hele bir namazımızı kılalım, yanına gelmeden önce. Allahın izniyle, sen benim olacaksın Safinur. Elini değil, hiçbir şeyini kaçıramayacaksın. Güzel çocuklar yapacağız."

Safinur oturduğu yerde büzülmüş, tir tir titreyerek dehşetle dinlemişti bu tuhaf cinsellik davetini. Sonra da ne zaman aklına hazırlıkları süren düğünü gelse, diğer genç kızlar gibi gelinliği, gelin başının nasıl olacağı, kimin ne takacağı gibi parıltılı şeyleri değil, Seyit'le baş başa kalacakları o anı düşün-

müştü. Gelinliğini çıkarmış, iskemleye koymuş, ipek geceliğini giymiş, bacakları titreyerek namazını kılmakta olan Seyit'i bekliyor. Seyit içeri giriyor, üzerinde uzun beyaz bir entari, başında takke var. Yat diyor, aç bacaklarını. Safinur, açamıyor bacaklarını, adam aç diyor, Safinur açamıyor! Safinur hıçkıra hıçkıra ağlıyor, adam bağırıyor, sonra atlıyor üstüne, zorla açıyor bacaklarını, donunu çıkarıp atıyor, ama içine giremiyor! Vücudu kasılıyor kadının, ağlıyor, ağlıyor...

Hep bu kâbusu görüyordu rüyalarında Safinur. Kan ter içinde uyanıyor, evlenmekten vazgeçiyordu. Sonra tekrar görüşüyordu Seyit'le, yine kararsız kalıyordu. Seyit hiç de rüyasındaki canavar değildi. Yumuşak, hoşgörülü, efendi bir adamdı. Az konuşuyor, insanın gözünün içine bile bakmıyordu, öyle sessizdi. O sakin adam, Safinur'un rüyalarında nasıl bir değişim geçiriyordu, bunu çözemiyordu.

İş yaşamı Safinur'a akılcı çözümler aramayı öğretmişti. Bu korkularını gidermek için tıptan yardım istemeye karar verdi. İlk başvurduğu yer, gazetelerde yaptıkları araştırmaları okuduğu Cinsel Tedavi ve Araştırma Derneği CETAD oldu. Onların yönlendirmesiyle bu konuda uzman doktorlarla görüştü.

Fiziksel olarak hiçbir eksiği, hastalığı yoktu. Ancak yetiştiriliş biçimi, uzun yıllar yaşadığı kapalı hayat, onu cinsellikten soğutmuş, hatta korkutmuştu. Safinur, 33 yaşında bir bakireydi! Dahası, bırakın bakireliği, hiçbir erkekle öpüşmemiş, flört etmemiş, el ele parkta bile yürümemişti. Şimdi nasıl olacak da hiç tanımadığı bir erkekle evlenip ilk gece aynı yatakta yatacak, soyunacak ve cinsel ilişkiye girecekti? Aklına bütün bunlar geldikçe cinsellik konusundaki bilgisizliğinden utanı-

yor, bunu gidermek için bulup okuduğu kitaplardaki pozisyonlar, ilişki türleri gibi teknik detayların arasında hepten kaybolup gidiyor, iğreniyor, midesi bulanıyor, korkuları cinsel soğukluğa dönüşüyordu. Hele erkeklik organını görmeye tahammülü yoktu. Gizlice seyrettiği birkaç porno film tam ters etki yapmış, Safinur cinsellikten iyice korkmuş ve iğrenmişti! Artık ciddi ciddi evlenmek istemiyordu.

Neyse ki görüştüğü uzmanlar onu sakinleştirmeyi başarmış ve bu konuda en son uygulanan teknik olan bire bir terapi yöntemini denemesini önermişlerdi. Bunun için çift olmak gerekiyordu ve Safinur'un bunu evlenmediği nişanlısıyla yapması söz konusu değildi. Hatta oldukça klasik ve muhafazakâr bir Türk erkeği olan nişanlısına bundan bahsetmesine bile imkân yoktu! İşte tam da bu aşamada akıllara "surrogate"lik gelmişti... Uğur'un yapmaya hazırlandığı tedavi biçimi... Uğur, eline erkek eli değmemiş, cinsellikten iğrenen ve ödü kopan bu 33 yaşındaki muhafazakâr kadını cinselliğe hazırlayacaktı!

"Çok farklı yöntemler düşünmek gerek," diye yüksek sesle söylendi Uğur, sonra ikinci dosyaya gömüldü.

Aynur Ergun, 35 yaşındaydı ve neyse ki el değmemiş bir bakire değildi! Büyük bir aşk yaşayarak evlendiği kocasından aldatıldığı için ayrılmıştı. En yakın arkadaşıyla kendi evinde, kendi yatağında yakalamıştı kocasını. Kapıyı çarpıp çıkmış, bir daha ikisinin de yüzünü görmemişti ama erkeklere duyduğu bütün güveni kaybetmiş, bir daha kimseyle ilişkiye girememişti. Aradan geçen yıllar içinde kendisiyle ilgilenen pek çok erkek olmuş, Aynur onlarla biraz flört etmiş ama iş cinselliğe

gelince hep aynı şey olmuş, genç kadın, bilinçaltındaki travmadan kurtulamadığı için dönüp arkasını gitmişti. Bir keresinde birlikte tatile çıktıkları erkek arkadaşını otelde bırakıp kaçmış, bir başka seferinde gece yarısı yataktan çıkıp gittiği için dayak yemenin eşiğinden dönmüştü. Şimdi ise başına yine benzer şeyler gelecek diye hoşlandığı erkek arkadaşlarıyla yakınlaşamıyor, en ufak cinsel temasta buz kestiği için arkadaşları arasında firijit şöhreti de yayılıyordu.

Neredeyse yalnız yaşamaya razı olmuşken çalıştığı şirkete uzman olarak gelen bir yabancıyla tanışmış, aralarında çok hoş bir dostluk başlamıştı. Bunun duygusal bir yakınlığa dönmesinin ardından başına gelebilecekleri düşündükçe paniğe kapılan Aynur, tıbbi yardım almaya karar vermişti. Aslında belki de eşli terapiyi en kolay yapabilecek olan oydu bu dosyaların içinde. Yabancı bir erkek böyle bir çalışmaya çok daha açık olabilirdi ama Aynur utanıyor, arkadaşına bu sorununu açamıyor ve onun haberi olmadan iyileşmek istiyordu. Hatta sevgilisine ateşli bir kadın olarak göstermek istiyordu kendini! Uğur, kolay gibi görünüyorsa da, "Bu en zorları olabilir," diye geçirdi içinden.

Üçüncü dosya en ilginciydi. Melisa Koray, zengin bir ailenin tek çocuğuydu. Anne-babası o küçükken ayrılmış, Melisa daha varlıklı olan annenin yanında kalmıştı. Annesi genç ve havalı bir kadın olarak ikinci bir koca bulmakta hiç zorlanmamıştı. Melisa, ortaokula gitmeye başladığında üvey babasının yakın ilgisinin farklı amaçlı olduğunu anlamakta gecikmedi. Pek sevmediği adamı kışkırtmak hoşuna gitmişti açıkçası. Bunu biraz da kendisiyle yeteri kadar ilgilenmediğini dü-

şündüğü annesinden intikam almak için yapıyordu ama sonunda iş tatsız bitmiş, Melisa ergenliğe girerken ilk cinsel ilişkisini, üstelik de zorla, üvey babasıyla yaşamıştı. Sadece birkaç kez tekrarlanmış da olsa ruhunda derin yaralar açacak olan bu ilişkiden sonra genç kız kendini toparlayamamıştı. Erkeklerden soğumuş, tuhaf çevrelerin içine girmişti. Hap kullanmaya, gece yarılarına kadar eğlence yerlerinde dolaşmaya başladı. Ruhundaki yaraları bunlarla da iyileştiremeyince Melisa, daha yumuşak bulduğu kızlara ilgi duymaya başladı. İlk lezbiyen ilişkisini kendisinden hayli büyük bir kadınla yaşadı. Önce avken sonra avlanmaya başladı. Lezbiyen ilişki yaşayarak erkeklerden de intikam almış oluyordu. Ta ki hoşuna giden bir erkeğe rastlayana kadar.

Yaşadığı dünyanın tamamen dışından bu gençle bir araba kazası sonrasında hastanede tanışmış, ona ilgi duymuş, ama genç adamın kendisinden hoşlanmak bir yana çok itici bulduğunu fark etmişti. Melisa, hızla yaşam biçimini değiştirdi. Mavi siyaha boyadığı ve taras taras taradığı saçlarını kendi kumral rengine döndürdü, simsiyah makyajından vazgeçti. Piercinglerini çıkarttı, kızlarla ilişkilerini de dondurdu. Bu çarpıcı değişiklikler ve azimli bir baştan çıkarma operasyonu, kahramanını da etkilemişti. Onunla ilgilenmeye başladı. Hatta birkaç kez konserlere, yemeğe gittiler.

Melisa, her gördüğünde yüreğini çarptıran bu genç adamın yanında karmakarışık duygulara kapılıyordu. Ondan hoşlanıyordu ama yüreği bedenine söz geçiremiyordu. Duygularıyla arzuları sanki iki ayrı insanınmış gibi farklı farklı yönlere çekiyordu onu. Yüreğinin istediğini bedeni istemiyordu.

Sevgilisinin bu çelişkili tavırları, genç adamı da şaşırtıyor, kendisini elde etmek için bu kadar uğraş vermiş genç kızın neden onunla beraber olmak istemediğini anlayamadığı için aklına tuhaf şeyler geliyordu. Melisa ona bütün hayatını anlatmaya ve yardım istemeye cesaret edemiyordu. Sonunda kendi sorununu kendi gizlice çözmeye karar verdi. O da diğerleri gibi önce doktorları buldu, sonra dosyası Uğur'un önüne kondu.

İLK BULUŞMALAR

Uğur, ilk olarak Safinur'la tanışmaya karar verdi. Hem de doğal bir ortamda! Onu çay içmeye Aşiyan'da bir kafeye davet etti. Dosyasında fotoğrafı olduğu için kendisini tanıyacağını söyledi. Elinde bir kitap olacaktı, Safinur da onu bu kitaptan tanıyacaktı.

Uğur, böyle bir tedavi uygulayacağı ilk hastasıyla neden Hayal'le çok sevdikleri Boğaz'ın bu köşesini seçmişti, bilinir gibi değil... Tabii Hayal bunu bilmiyordu ama Uğur da söylemeyi düşünmüyordu.

Pazartesi günü saat üçte çağırmıştı Safinur'u. Kendisi ise her ihtimale karşı yarım saat daha erken gitmiş, çayla beraber sigara üstüne sigara içmişti. Safinur, tahmin ettiği gibi erken geldi. Arabasını park edip hemen inmedi, bütün masaları tek tek taradı gözleriyle. Sonra Uğur'un üstünde durdu. Uğur,

aynalı gözlüklerinin ardından onu merakla izliyordu. Göz göze geldiler ama Safinur bunu tam olarak anlayamadı. Arabadan inmeye niyeti yokmuşçasına biraz daha tereddüt etti. Sonra Uğur'a bakmaktan vazgeçerek arabayı tekrar çalıştırdı, vitese taktı. Belli ki vazgeçmişti, geri dönüyordu. Uğur buna izin veremezdi, yerinden kalktı ve ona el salladı. Safinur, mecburen arabayı durdurdu. Ama inmedi. Direksiyona sımsıkı yapışarak bekledi. İlginç olan, başındaki eşarbıydı. Evet, Safinur, adeta bir tür savunma mekanizması olarak tekrar başını örtmüştü, bu kez türban biçiminde değil, ama saçlarının üzerine İranlılar gibi, perçemleri görülecek kadar, gevşek bir başörtüsü...

Uğur, arabanin yanına gitti ve ona, "Merhaba," dedi. "Niye inmiyorsunuz? Ben Uğur..." Kadının içinde bulunduğu ruh halini çok iyi anlayabiliyordu. Onunla bir ofis ya da evde değil de açık havada, bir çay bahçesinde tanışmak istemesinin nedeni biraz da buydu. Onu rahatlatmak, tedirginliğini, korkularını gidermek istiyordu.

Kadın, sesi titreyerek, "Merhaba," dedi. Sonra büyük bir gayretle cesaretlendi ve arabadan indi. Uğur'un oturduğu masaya gittiler. Ellerinin titrediği belli olmasın diye sıkı sıkı çantasını tutuyordu. Uğur, ona bakmadan konuştu.

"Sadece biraz sohbet edeceğiz," dedi. "Ayrıca sizin istemediğiniz hiçbir şeyi konuşmayız, yapmayız. Beni lütfen bir dostunuz, bir sırdaşınız gibi görün, konuştuğumuz her şey aramızda kalacak. Buluşmalarımızdan, çalışmalarımızdan kimsenin haberi olmayacak, doktorlarınız hariç. Ben de zaten onlarla koordineli çalışan bir terapi uzmanıyım..."

Bu girişten sonra Uğur, ona Boğaz'ın bu köşesini çok sevdiğinden bahsetti, karnı aç olduğu için tost yemek istedi, tostunun yarısını yanlarına gelen küçük kediye yedirdi, bu oyuna kadını da dahil etti. Havadan sudan konuştular. Uğur kendinden hiç bahsetmedi. Özellikle anonim kalmak istiyordu.

Safinur, yavaş yavaş rahatlıyordu. Çantasına sıkı sıkı yapışmaktan vazgeçmiş, çayını içmişti. Yine de Uğur'un yüzüne bakamıyordu, zaten Uğur da onun yüzüne bakmıyor, bir radar gibi ona bakmadan hareketlerini gözlüyordu. Bir süre sonra kalkıp deniz kenarında biraz yürüdüler, martılara baktılar ve Uğur anlattıklarıyla onu nihayet güldürmeyi başardı. Aralarında bir sıcaklık oluşmuştu. Uğur daha fazla ısrar etmedi, onu arabasına kadar götürdü ve veda etti, bir dahaki buluşmaya kadar iyi günler dilediler birbirlerine. Safinur, atölyesine dönerken bacakları titremiyor değildi ama kendini daha iyi hissediyordu, hatta Uğur'a güvenebileceği umudunu taşıyordu!

Uğur ise içindeki sıkıntıyı atmak için Hayal'i aradı. Bu buluşma onun için de kolay değildi ki... Hayal'e akşam görüşüp görüşemeyeceklerini sordu. Hayal hâlâ kızgın ve alaycıydı, "Hayrola, terapi seansın yok mu?" diye dalga geçti, bir taraftan da sevgilisini görmek için içi gidiyordu.

Uğur'un evinde buluştuklarında Hayal, sevgilisini hem kıskandığı, hem de merak ettiği halde, terapisiyle ilgili soru sormadı. Aralarına biri girmiş gibi hissetmiyordu kendini, ama tuhaf bir his vardı içinde. Hayal, olan biteni olduğu gibi kabullenmeye razı değildi, büyük kararlar arifesindeydi adeta.

Uğur'dan ayrı kalmaya dayanıp dayanamayacağını tarttı gece boyunca. Düşünceli olduğunu belli etmedi, hatta sıcak bile davrandı ona. Ama içinde bir şeyler kopmuş, dahası intikam hisleriyle dolmuştu. Madem acı çekiyordu, ona da acı çektirmek istiyordu. Evet, evet tam da buydu işte hissettiği. O da ona acı çektirmek istiyordu!

Bir şişe şarap içip peynir yiyerek sohbet ettiler, sonra da uykuları geldi ve yattılar. Ama kardeş kardeşe sarılıp sevişmeden kaldılar yatakta. Ne olduysa olmuş, iki sevgilinin arasına girmiş bu yoğun cinsellik muhabbetinden sonra kendileri birleşemez mi olmuştu?

Hayal gece boyunca sevgilisi yanında uyurken gözünü kırpmadı. Onu başkalarıyla bir anlamda paylaştığı refakat gecelerine katlanmıştı, ama onun başka kadınları aşka alıştırmasına dayanamayacaktı, onlarla birlikte olmasına, cinselliğe girmesine katlanamayacaktı! Ya ne yapacaktı?

Hayal günlerce bunu düşündü. İntikam planlarını ince ince kurguladı. Dişe diş, göze göz bir intikam için onun da bir başka erkekle birlikte olması gerekliydi. Bir başka erkeği deli gibi severken ikincisini duygusal olarak ayarlamasına imkân yoktu. Öyleyse? Evet, öyleyse yapılacak bir tek şey kalıyordu. Aynı Uğur'un yaptığı gibi bir profesyonelle birlikte olmak! Profesyonel bir ilişki... Bir ilişkiye para ödemek... Evet, Uğur'u en çok bu yaralayacaktı.

Hayal, bunu nasıl ayarlayacağını düşünür, planlar yaparken Uğur, ikinci hastasıyla tanıştı. Melisa'yla... Sıraselviler'de bir rock barda randevu vermişti ona. Genç kadın, Safinur gibi sıkıntılı değil, meraklıydı ve hatta biraz da saldırgandı. Ba-

ra geldiğinde Uğur'u yolladığı fotoğraflı elektronik postadan tanıdığı için yanına gelip oturdu, kocaman gözlerini açıp saklamadığı bir ilgiyle yukarıdan aşağıya süzdü.

Havadan sudan konuşmadılar, doğrudan konuya girdiler. Tuhaftı ama Melisa, sanki kırk yıllık kankasıymış gibi her şeyi anlattı Uğur'a, neler hissettiğini, nasıl değişmek istediğini, ne kadar korktuğunu... Uğur, bir psikanalist sessizliğiyle dinledi onu. Hatta soru bile sormadı. Ve ikinci buluşmalarında yalnız kalabilecekleri bir yerde olmalarında sakınca görmedi. Bunu teklif ettikten sonra Melisa'nın rahatsız olduğunu gördü, "Fazla mı hızlı gittim?" diye düşündü, ama "Sadece konuşmak için," diye açıkladı, "belki daha rahat konuşuruz."

Melisa kabul etti, sonuç olarak flört etmek için buluşmuyorlardı, iki taraf da ne için beraber olduklarını biliyordu. Uğur, Melisa'yla buluşacakları yer ve günü belirlerken birden heyecanlandığını fark etti, evet macera başlıyordu ve onun Hayal'e anlatıp durduğu kadar da masum bir şey değildi galiba...

Bundan ona bahsedip etmemesi gerektiğini düşündü, şimdilik bir şey söylememenin daha iyi olacağına karar verdi. Garip düşünceler içinde evine gitti, dosyalarını açıp örnekler okudu. İçlerinde kendisini en çok etkileyen psikolog kadın meslektaşınınkiydi. Evli ve iki çocuklu olan genç kadın çok başarılı bir seks terapistiydi ve çok zor vakalarda ustaydı. Hayatı tekerlekli sandalyede geçen felçli bir hastasıyla seks yapmış ve onu intiharın eşiğinden döndürmüştü. Hasta, seks yapabilmeyi deneyip de başardıktan sonra yaşama sarılmış ve fizik tedaviye yanıt vererek iyileşmeye başlamıştı. Böyle bir iş-

lemden sonra terapist, duşunu alıp evine gidebiliyor ve kocasıyla beraber olabiliyorsa Uğur da Melisa ile olan alıştırmalardan sonra Hayal'le birlikte olduğunda en ufak bir suçluluk duygusu duymamalıydı.

Bu arada Hayal'in bir iş seyahatine çıkmış olması Uğur'un işini kolaylaştırdı. Kendi kendisiyle hesaplaşmalar yaptığı bir dönemde Hayal'le birlikte olmak ve onun sorularına muhatap olmaktan kaçmış oldu. Bu arada üçüncü ve son hastasıyla da tanıştı.

Aynur, diğer ikisinden daha zor olacağını düşündüğü ve bu konuda yanılmadığı hastasıydı. Onunla psikoloğun muayenehanesinde tanıştı. Olabildiğince samimi ama mesafeli davrandı. Yine de Aynur'in güvenini kazanamadı. Ne söylediyse, ne yaptıysa yüreği kırık Aynur, kabuğunun içine büzüldü kaldı. Hatta Uğur, onun düşmanca ve kuşku dolu bakışlarından tedirgin oldu. En son ayrılmadan önce bir kez daha görüşmek isteyip istemediğini sordu ve açık kalplilikte durumu anlattı.

"Siz yardımcı olmazsanız ilerleyemeyiz. Ben sizin istemediğiniz hiçbir şeyi yapmam, yapamam. Ama bana güvenmelisiniz, düşmanınız değilim, dostunuz da değilim, sadece size tıbbi olarak yardımcı olabilecek bir terapistim. Olayı soğukkanlı olarak düşünün ve beni tekrar görmek isterseniz arayın..."

Şaşırtıcı bir şey oldu, Aynur onu ertesi gün aradı ve davranışından ötürü özür diledi. Hatta hemen tekrar görüşmek istediğini iletti. Uğur, çok istekli olmamakla birlikte kabul etti. Bu kez dışarıda buluştular. Aynur, tedirgin ama daha gayretliydi. Uğur'un sorularına kısa kısa yanıtlar verdi. Uğur, yi-

ne taktik gereği ondan uzak durdu. Ayrılırlarken Aynur ne zaman buluşacaklarını sorduğunda ise belli etmedi ama şaşırdı. İş sandığından kolay mı olacaktı ne?

Uğur, her buluşmadan sonra uzun raporlar hazırlıyor, hastaların anlattıklarını unutmadan bire bir yazıp yanına gözlemlerini ekliyordu. Aynur'un zorlaması dışında aslında ikinci randevulardan önce psikolog Ayhan'la görüşmeyi planlamışlardı. Uğur, dosyaları elektronik ortamda iletip yattı, ertesi gün buluşana kadar Ayhan'ın yazdıklarını incelemesi ve üzerinde konuşmalarını beklerken ne kadar tedirgin olduğunu fark etti. Böyle bir işi ilk kez yapacağı için mi?

Kadınlar ne kadar çok acı çekiyor, zevk almaları gereken bir konuda nasıl da yaralanıyorlardı. Bu konuya hazırlanırken okuduğu raporlar ve dosyalarda uygulanan yanlış tedaviler Uğur'u dehşete düşürmüştü. Cinsel birleşmeden kaynaklanan korkuların sonucu yaşanan kas kasılması demek olan vajinusmusu tedavi ettiğini sanan doktor bozuntuları bu kadınlara neler yapmamışlardı ki... Kimisi bayıltmış ve narkoz altında birleşmeye zorlamış, kimisi kas gevşetici ilaç vermiş, kimisi içki içirmişti. Oysa bütün sorun psikolojikti. Kadının korkusunu, nefretini, iğrenme duygusunu yenmek gerekiyordu, kısa sürede ve kolay olmasa da...

Ertesi gün Ayhan'la dosyalar üzerinde çalıştılar. Ayhan, en çok Safinur'da zorlanacaklarını düşünüyordu. Din ve günah korkusu en zor yenilebilecek olanıydı. Uğur ise bütün gece sabaha kadar uyumamış, tahminlerinin aksine Melisa ile sorun yaşayabileceği aklına gelmişti. Yanlış bir cinsel başlangıç, ardından farklı cinsel partnerler ve şimdi de hiçbir duygusallık

duymadan tedavi amaçlı bir erkek... Bu kadar deneyimden sonra Uğur, Melisa'ya aspirin kadar bile işe yaramayabilirdi.

Ayhan'la yaptıkları konsültasyona ekibin üçüncü kişisi, jinekolog Sümer Hanım da katıldı. O da Uğur gibi Melisa'dan çekiniyordu. Safinur'la Aynur'un üç-dört seansta çözülebileceğini, Melisa'da ise Uğur'un ilk başlarda tamamen edilgen bir rol üstlenmesi gerektiğini düşündüler. Bu arada Uğur'un rahatlatılması için kadınlarla yaptığı her seanstan sonra psikolog Ayhan'dan terapi alması da kararlaştırdıkları yöntemlerdendi. Uğur, Ayhan'a Hayal'le ilgili kaygılarından bahsetmek istedi ama açıkçası Sümer Hanım'ın yanında konuya girmekten çekindi. Bunu yalnız kaldıklarında konuşmayı tercih etti. Sümer Hanım ise Uğur'a kas gevşetme konusunda biraz daha bilgi verdi, ayna ve parmak egzersizlerini tekrar anlattı. Ama o da asıl işi Uğur'un iknayla yapması gerektiğini biliyordu. Yalnız bazı vakalarda sevgi ve güvenin de işe yaramadığı konusunda Uğur'u uyardı.

Uzun bir evlilikleri olan bir hastası, gözyaşları içinde durumu itiraf ettiğinde ne yapacağını bilememişti. Kadın kocasını çok seviyor ve ona güveniyordu, sınırlı bir cinsellikleri de vardı ama cinsel birleşmeye geçemiyorlardı. Daha önce gittiği bir jinekolog tarafından kanama görmemesi ve acı duymaması için uyuşturularak zarı alınmış ama genç kadın yine de eşiyle ilişkiye girememiş, hatta bu operasyondan sonra daha da içine kapanmıştı. Şimdi ise kocasının başka kadınlarla ilişkiye girebileceği korkusuyla kâbuslar görüyor, kendisini tam kapana kıstırılmış hissediyordu. Bu hastaya eşiyle birlikte seks terapisi uygulamaya başlamışlardı. Sümer Hanım, yarı şaka

yarı ciddi erkeğin nasıl davranması gerektiği konusunda Uğur'dan ders alması gerektiğini söylüyordu.

Uğur, tuhaf bir biçimde en çok Safinur'u çözmek istiyordu. Bu kadının durumuna üzülüyor, normal bir yaşam sürmek için gösterdiği gayrete saygı duyuyordu. Onunla elektronik ortamda haberleşmeye başladılar. Gün içinde birbirlerine kısa mesajlar atıyorlardı. Sonra Safinur geceleri uzun uzun yazmaya başladı. İnternet ortamında bütün örtülerini çıkarması, bütün korkularından uzaklaşması, içini dökmesi çok daha kolay olmuştu. Uğur, onu böylece daha kolay çözebileceğini düşünüyordu ama psikolog Ayhan buna karşıydı.

"Böyle giderse sana duygusal olarak bağlanacak," dedi. "Bizim istediğimiz bu değil, rahatlamasını istiyoruz, korkularından kurtulmasını. Oysa o seninle internet ortamında flört ediyor. Bir an önce karşı karşıya gelmeli ve cinsellik konuşmalısınız. Üstelik de arzusu sana değil, nişanlısına yönelik olmalı, seninle en fazla ne yapıp yapamayacağını deneyebilir."

Uğur sinirlenmişti, "Bu yaşına kadar bir erkekle öpüşmemiş bile," dedi. "Kolaysa sen yap!"

Aynur ise ikinci randevudan sonra üçüncüsü için sabırsızlanıyordu. Uğur, onunla nasıl bir taktik uygulayacaklarına karar vermediği için duralamıştı. Aynur ikinci buluşmalarında duygusal bir boşalma yaşamış, Uğur'un omzunda ağlamıştı. Psikolog Ayhan, bunun hemen arkasından görüşmelerini uygun bulmamıştı. "Arayı biraz soğutalım," demişti. "Hem Melisa'yla hiç ilerleme kaydetmedin, ondan hoşlanmadın galiba?"

Gerçekten de Uğur, en az Melisa'dan hoşlanmıştı. Aslında yaptığı işte en son gerekli olan şey "hoşlanmak"tı. Ama

hiç de hoşlanmadan nasıl yardım edebilirdi ki? Neyi nasıl yapması gerektiğinde her zorlandığında Amerikalı seks terapisti psikolog meslektaşının felçli hastasıyla ilişkisini düşünüyor, bu ona kuvvet veriyordu. Herhalde o kadın da tekerlekli iskemlesinden kaldırıp yatağa yatırdığı, kolu bacağı hareket etmeyen bir erkekle cinsel ilişkiye girmekten çok hoşlanmamıştı!

Hayal, ikinci randevulardan sonra döndü seyahatten. Yoğun işlerine rağmen özellikle uçakta yalnız kaldığında hep intikam olayını düşünmüştü. Giderek Uğur'dan ayrılma fikrine alıştırmaya başlamıştı kendini. Ondan ayrılacak ve bir başkasıyla birlikte olacaktı. Hem de Uğur'u derinden sarsacak ve yaralayacak bir biçimde bu kez gerçek bir profesyonelle. Bir jigoloyla... Parasını verecek ve canı ne istiyorsa onu yapacaktı. Evet, seks bile yapacaktı, gerekirse iki erkekle yapacaktı. Çünkü Uğur'u en çok bu profesyonellik yaralayacaktı.

Uğur, kıskandıkça korkutucu bir kinle dolan sevgilisinin kendisiyle ilgili intikam planlarından habersiz, giriştiği bu zor işte başarılı olabilmek için canını dişine takmış uğraşıyordu. Üstelik de insan denen bir malzemeyle, üstelik de bunun kadın denen cinsiyle, üstelik de bunun defolularıyla!

Bu sıkıntıların içinde Hayal'e kavuşmak çok iyi geldi ona. Hatta Hayal'in her zamankinin aksine ona hiçbir şey almamış olmasının bile farkına varmadı. Birlikte yemek yediler, konuştular, güldüler, ama ikisinin de canı fena halde sevişmek istiyordu ki sessiz bir şekilde anlaşıp gezmeyi kısa keserek Uğur'un evine gittiler. Gece sıcak, gece ateşliydi. Uğur, hiçbir plan program yapmadan bir kadınla, sevdiği kadınla

beraber olmanın keyfini çıkardı, dizginlerinden kurtulmuş olarak alabildiğine özgürce sevişti onunla. Hayal de özlem ve kıskançlıkla daha da istekli, daha da coşkuluydu, adeta hünerlerini sergilemek ister gibiydi. Müthiş bir performans yaşadılar, sonra birbirlerine sarılıp uyumak ya da her zaman yaptıkları gibi komik şeyler anlatıp gülüşmek yerine ikisi de sessiz kalıp düşüncelere daldılar. Uğur, ona yaşadıklarını anlatıp anlatmamayı düşünüyordu, üstelik de daha bir şey yaşamamışken. Hayal ise Uğur'un neler yaşadığını ve kendisine anlatıp anlatmayacağını... Ama eğer Uğur açmazsa hiçbir şey sormamaya da kararlıydı. Bu arada yaşadıkları cinselliğin neden daha iyi olduğuna da kafası takılmamış değildi. Uğur neden o kadar istekliydi, neden o kadar özgür ve yaratıcıydı? Kadın hastalarıyla ilişki başlamış mıydı? Bundan mı sıkılmıştı, ne olmuştu?

İki sevgili, birbirlerine sarılmış uyur gibi yaparak yatar ve aslında uyumazken aralarındaki güvensizlik giderek artıyor ve ilişkileri üzerinde tehlike bulutları dolaşmaya başlıyordu.

İLK DENEME

Psikolog Ayhan'ın, "Zamanı geldi," demesiyle Uğur, ilk olarak Aynur'la cinsellik amaçlı buluştu. Bedenlerinin sadece üstü çıplak kalacak kadar soyundular ve birbirlerine dokunmadan aynı yatakta yattılar, konuştular, sohbet ettiler ve Uğur, Aynur'un kendi vücudunu okşamasını istedi. Yavaş yavaş küçük komutlar vererek Aynur'un kendi vücuduyla yeniden barışmasını, kendisine zevk vermesini ve inanılacak gibi değil ama sonunda kendi kendini tatmin etmesini sağladı. Bütün bunlar olurken Uğur, kadının sadece yanındaydı, ona hiç dokunmadı, yumuşak bir ses tonuyla sürekli konuştu, ona fanteziler yaşattı, o kadar. İçinden geldiği halde saçlarını bile okşamadı. Oysa bunu ona şefkat duyduğu için yapmak istemişti.

Aynur, içini çekerek uykuya daldıktan sonra Uğur, sessizce yataktan kalktı ve giyinip evden ayrıldı. Tuhaf, karmaşık

duygular içindeydi ama çok da mutluydu, seans çok başarılı geçmişti. Fakat çağırsa da, bekliyor olsa da gidip Hayal'le birlikte olamayacağını fark etti. Evine gitmek, uzun uzun yıkanmak ve yalnız kalmak istiyordu, hatta mümkünse Ayhan'la konuşmak! Evet, adını koyalım, terapi almak istiyordu, Aynur'un kendisine yansıttığı bunalım ağır gelmişti. Ayhan'la ertesi gün buluştular. Psikolog sonuçtan çok memnun kalmakla birlikte Uğur'un durumuna üzüldü.

"Kendini bu kadar kaptırmamalısın, belki de ilk olduğu için," diye moral vermeye çalıştı. Uğur yine de kaçıncı olursa olsun, kendisini kaşar bir hayat kadını gibi birinden diğerine gider ve onları tatmin ederken düşünemiyordu!

Safinur'la buluşacak olmak ve onunla kapalı bir mekânda yalnız kalacaklarını düşünmekten çekinmeye başlamıştı. Ayhan'la konuşarak sırayı değiştirdi ve Melisa'yı öne aldı. Bu arada Aynur'dan hiç ses yoktu. Bu bekledikleri bir şey olduğu için meraklanmadı, hatta kadının üstüne gitmemek için mesaj bile atmadı.

Melisa'yla buluşmaları gerçekten daha zor geçti. Melisa lezbiyenlik deneyimlerinden sonra, üstelik de sevdiği bir erkek varken ve onunla bile ilişkiye giremezken daha yeni tanıdığı bu yabancı erkekle niye birlikte olması gerektiğine pek ikna olmamıştı. Uğur, alıştırmalara ve ev ödevlerine başladı. Melisa'dan çekindiği için başarılı olamamaktan da korkuyordu sanki. Onunla Aynur'dan farklı yöntemler uyguladı. Yine birbirlerine dokunmama kuralını işletti, konuştu konuştu ama tam da tahmin ettiği gibi Melisa'da Aynur'da olduğu kadar başarılı olamadı. Kadın, hemen hiç tepki vermedi.

Bu başarısızlığın üstüne Safinur'la buluşmak istedi Uğur. İçindeki pes etmeyen ruh, ille de bir başarı istiyordu. Safinur'la bir gece sabaha kadar internette sohbet etti. Onu ertesi gün, baş başa kalmaya ikna etti. Çalışma grubu, büyük bir rezidansta bir stüdyo kiralamayı uygun görmüştü bu alıştırmalar için. Evde sıcak, samimi bir ortam yaratılmış, müzik, sıcak renkler, hatta her an tutuşturulabilecek bir şömine bile düşünülmüştü. Erotik bir atmosfer için çıtır çıtır yanan bir ateşten, onun sesinden, ışığından, ısısından daha etkili ne olabilirdi ki! Geniş yatağın bir kenarında gerektiğinde kullanılmak üzere tekerlekli bir boy aynası duruyordu. Geniş ve rahat banyo, hafif atıştırmalıklar ve içecekler bile hazır bulunduruluyordu. Aslında bu haliyle burası bir garsoniyeri andırıyordu ama Safinur hayatında hiç garsoniyere gelmemiş olduğu için bunu anlamasına imkân yoktu!

Uğur, buraya Safinur'la birlikte gelmek istemedi, kıza adresi verdi ve eve önceden gidip bekledi. Safinur, randevuya gecikti. Uğur, onun geldiğinden ve kapıda arabasının içinde kararsızlık içinde kıvrandığından emindi. Yukarı çıkıp yanına gelmeye tereddüt ettiğini adı gibi biliyordu. Cep telefonundan arayıp en doğal ve samimi haliyle, "Hadi ama daha fazla bekletme beni," dedi. "Aşağıda olduğunu biliyorum." Safinur, gerçekten de arabanın içinde oturuyordu ve suçüstü yakalanmış olmanın verdiği sıkıntıyla yukarı çıktı. Bu kez başı açıktı, ama çok heyecanlı, çok mahcuptu. Uğur, ona sıcak bir yasemin çayı verdi.

"Bu işi başaracağız," dedi. "Ve sen nişanlınla evlenip çok mutlu olacaksın, ben sana hiç dokunmayacağım, ama

olayı çözmene yardımcı olacağım, sen her şeyi nişanlınla yaşayacaksın, güven bana. Bütün mesele burada..." Kızın kafasına tık tık diye vuruyordu. "Buradaki zincirleri kıracağız. Cinsellik beyinde başlar beyinde biter tatlım, gerisi hikâye. Ben seninle telefonda öyle bir konuşurum ki orgazm olursun. Bu işi yapan kadınlar var biliyor musun? Bir yandan örgü örüyor, bir yandan kulaklık ve mikrofon sistemiyle telefon eden erkeklere verdikleri komutlar ve inleme sesleriyle orgazm yaşatıyorlar. Ama temas zevklidir. Sevdiğin insana dokunmak keyiflidir. Kedileri hatırla, nasıl da gelip yaslanırlar sana, başlarını okşadığında nasıl da mırıl mırıl mutluluk sesleri çıkarırlar. O dokunmaktan korktuğun, iğrendiğin erkek vücudu var ya, güzeldir aslında. Dokundukça sen de zevk alırsın, sevdiğin de."

Sonra yavaş yavaş gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. İçinde atleti yoktu. Belden yukarısı çıplak kalınca bir iskemleye ata biner gibi ters oturdu. "Bana dokunmanı istiyorum," dedi, "bir erkek vücuduna dokunmanı ve neler hissettiğini bana anlatmanı. Hadi gayret et." Safinur, yavaşça erkeğin arkasına yaklaştı. Yüzünü görmüyor olmak onu rahatlatıyordu, onun için hep en büyük tabu olmuş şeyin önündeydi işte, çıplak bir erkek vücudunun. Gelişmiş kaslarıyla antik bir heykel kadar çekici duruyordu Uğur'un sırtı. Ve tıpkı müzede dokunmaması gereken ama merakını yenemediği için dokunmak istediği bir heykele dokunur gibi elini uzatıp işaret parmağıyla sırtına dokundu. Evet, bir tek parmağıyla! Uğur, onun hareketlerini, açık mutfaktaki aynadan gözlüyor, bunun bile onun için ne kadar zor olduğunu görüyordu.

"Nasıl?" dedi. "Erkek derisi daha mı sert?" Kadın yanıt vermedi. Parmağını omuz kaslarının üzerinde dolaştırdı. Uğur, sırtındaki parmak sayısının dörde çıktığını fark etti, kadını konuşmaya zorladı.

"Hissettiklerini anlat," dedi. "Nasıl bir şey bir erkeğe dokunmak?"

"Tuhaf," dedi kadın, "ama günah gibi değil!" Yavaş yavaş tedirginliği azalıyordu.

"Gözlerini kapat," dedi Uğur, "gözlerini kapat ve iki elinle dokun, tıpkı bir körün birini tanımak istemesi gibi."

Kadın denileni yaptı, iki elini dolaştırmaya başladı Uğur'un vücudunda ve yavaş yavaş okşamaya başladı erkeği. Uğur'un içi ılık ılık oldu, tabii ki şehvetten değil, deneyin başarılı gitmesinden!

"Gözlerini açma," dedi. Sandalyeden kalkıp kadına karşı oturdu. "Devam et, bana dokunmaya devam et." Bir süre sonra Safinur'un titreyen elleri, erkeğin hafif tüylü göğsünde okşarcasına dolaşıyordu ki Uğur, "Artık yeter," dedi. "Gördün mü? Bir erkeğe dokunmanın ürkütücü bir yanı yok. Şimdi kendine dokunacaksın. Ben sana bakmayacağım."

Pantolonunun cebinden siyah deri bir uyku gözlüğü çıkardı ve gözlerine taktı.

"Üstündekileri biraz hafifletip uzanabilir misin?" dedi. "Ben iskemlede oturmaya devam edeceğim."

Kadının ne yaptığını gerçekten görmüyordu. Ona komutlar vermeye devam etti, vücudunun erotik bölgelerini elletti, yavaş yavaş kendine dokunmaya alıştırdı kadını. Nasıl yapması gerektiğini usul usul bir ses tonuyla öyle tatlı anlatıyordu ki

Safinur, yarı sersemlemiş, ne denirse yapıyor ve yaptıkça zevk alıyordu.

Uğur, "Buraya kadar," dedi, "iyi çalıştık, bırakıyoruz, söz ver bana, bir dahaki sefere de dediğimi yapacaksın..."

Sonra el yordamıyla gömleğini bulup giyindi ve gözlüklerini çıkardı, Safinur da giyinmişti ama yanakları hâlâ pespembeydi.

Uğur, "Önce mi gitmek istersin sonra mı?" diye sordu. Kadın orada biraz daha kalmak istediğini söyledi. El sıkışıp ayrıldılar. Uğur, sokak kapısından çıktığında zıplayıp yaşasın diye bağırmak istiyordu. Çözüyordu, en zor kadını bile çözüyordu! Motoruna binip gazladığında ise yüreği buz gibi oldu yeniden. Bir arpa boyu yol almıştı hepsi bu, yüreğindeki tortu ise kocaman duruyordu.

Bütün bu yaşadıklarını Hayal'le paylaşmak için müthiş bir istek duydu içinde. Terapistine anlattıkları onu yeterince rahatlatamamış olmalıydı ki bir de sevdiği kadına anlatmak istiyordu ama... Ama böyle bir tehlikeyi göze alamadı. Empati yaparak onun ne kadar yaralanabileceğini düşündü. Hayal istemeden de olsa onu kıskanıyordu. O kadar ki sırf bu iş yüzünden onu terk etmeye bile kalkabilirdi. Uğur, Hayal'in aklından neler geçtiğini bilmese de sezebiliyordu, ikinci turları bitirdikten sonra Hayal'le bir-iki günlüğüne bir yerlere gitmeyi düşündü. Eğer Hayal kabul ederse ne kadar iyi olurdu, sadece ve sadece onunla kalmaya ne kadar ihtiyacı vardı.

KÜÇÜK BİR TATİL

Gece, Akıntı Burnu'nda motorunun üzerinde oturuyordu Uğur. Gözlerinin önünde akıp giden kapkara dalgalara bakıyor, ruhu daha da kararıyordu. Üşüyor, üşümek iyi geliyor ama içindeki sıkıntıyı dağıtmıyordu. Hayal'in numarasını çevirdi.

"Bir tanem, bebeğim, sevgilim, seni çok özledim, her zamanki yerimizdeyim, buraya gelir misin?" Sözünü bitirmeden gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Sesi boğulmuş, susmuştu. Hayal, elinde telefon kalakaldı. Aslında ona kızgındı, oynaşmaya da hiç niyeti yoktu ama durumun farklı olduğunu anlayacak kadar da akıllıydı. Uğur'un ona ihtiyacı vardı, Uğur'un sevgisine, dostluğuna, sıcaklığına ihtiyacı vardı. Ve birden telefondan gelen hıçkırık sesiyle yüreği paramparça oldu. Sevdiği erkek acı çekiyordu!

"Aşkım, o ilerdeki kahveye girip beklesene beni," dedi. "Üstüme bir şey giyip geliyorum, hemen geliyorum aşkım. Ama orada denize bakarak durma emi bitanem!"

Hayal'in aklına gelen yüreğini ağzına getirmişti. Uğur öyle bir bunalımdaydı ki tıpkı bir akşam kendisinin de aklına geldiği gibi o köpüklü kara sulara bırakıp gidebilirdi kendini. Hay Allah, nereden çıkmıştı bu terapi hikâyesi!

Hayal, nasıl giyindiğini, kendini sokağa nasıl attığını, Uğur'u orada motorun tepesinde dalgın dalgın düşünürken nasıl bulduğunu bilemedi. Sevgilisine sarıldı, öptü, okşadı. El ele tutuşup deniz kenarında yürüdüler. Uğur'un çok sevdiği salaş bir balıkçıya gittiler. Uğur, birkaç kadeh rakıdan sonra açıldı. Bütün yaşadıklarını, yaptıklarını bir bir anlattı Hayal'e. Kadın onu, bütün kıskançlık duygularını bastırarak, bir üçüncü kişiden bahsediyorlarmış gibi, büyük bir ilgi ve merakla, anlayışla dinledi, anlamadığı durumları sordu, anlamaya çalıştı.

Yaşadığı bu müthiş deneyimi Hayal'le paylaşmak çok rahatlatmıştı Uğur'u. Hatta onun kendisine kızmadan, anlamaya çalışarak ilgi göstermesi, yüreğindeki korkuyu da alıp götürmüştü. Gecenin sonuna doğru Uğur gülmeye bile başlamıştı. Sonra Hayal'den hediyesini istedi.

"Hani senin bana sözün vardı ya," dedi. "O büyük anlaşmanın şerefine bana bir armağan verecektin. Ben sadece zamanını istemiştim. İşte tam sırası, bir ara vermeye ihtiyacım var, sadece seninle olmaya. Birkaç günlüğüne bir yere gidelim bitanem, sen ve ben."

Hayal içindeki bütün o kin, intikam duygularının güneş görmüş kar gibi eridiğini hissetti. Karşısındaki bu genç adam

kendisini seviyordu. Tamam, kendini ispat etmek için tuhaf ve delice bir işe kalkmıştı ama buna gerçekten profesyonel bir iş olarak bakıyor ve henüz tam profesyonel olmadığı için de çok etkileniyordu ama bu etkilenme, istek ve zevk düzeyinde değil, bunalım yaşama biçiminde gerçekleşiyordu. Ona kızacağına yanında olmalı ve yardım etmeliydi. Sonuç olarak o da Uğur'u sevmiyor muydu?

"Ajandama bir bakayım," dedi. "Toplantı, randevu, ertelenecek ne varsa erteleriz, ayarlayamayacağım bir şey yoksa da kaçarız. Yalnız, n'olur çok salaş bir yere gitmeyelim, olur mu? Benim ruhum da süfli bir tatili kaldıracak halde değil. Sapanca'ya ne dersin? Göl manzarası ikimize de ilaç gibi gelir. Richmond'a gidelim. Ben orayı çok severim. Havuza girer, saunada ter atar, masaj yaptırırız. Şimdi hafta ortası, kimseler de olmaz, konuşur, dertleşir, sevişiriz. Uyar mı bitanem?"

"Sapanca mı?" dedi Uğur. "Abant olsun bari, hiç olmazsa göl kenarında yürürüz, Sapanca'da yürüyecek yer bile yok."

"Olur mu hiç? Otele yakın kocaman bir koru var, gider orada yürürüz. Çok iyi bildiğim, çok rahat ettiğim bir yer, bizi hem rahat bırakır, hem de el üstünde tutarlar diye istiyorum. Hem de yol telaşı olmaz, İstanbul'dan çıktık mı bir saat sonra oradayız. Hem maksat beraber olmak değil mi?"

"Maksat beraber olmaksa neden salaş bir yer olmasın diye tutturuyorsun? Demek ki iki sevgili bir olunca samanlık seyran olmuyormuş."

"Olmuyor aşkım," dedi Hayal en gerçekçi haliyle. "Olmuyor! Şimdi sen beni tezek kokan bir köy evine götür, tuvalet için bahçeye gideyim, iki saat bile kalmam, seninle bile olsam

kalmam. Kusura bakma, aşkın ateşinin de harlanmaya ihtiyacı var. Kötü koşullar ise ateşi yakmaya değil, söndürmeye yarıyor."

Uğur sinirlenmeye başlıyordu. "Yani," dedi, "ben iyi, hoş, keyfim yerindeyken mi işine yararım? Hasta olsam kaçacak mısın benden?"

"Niye elmalarla armutları karşılaştırıyorsun?" dedi Hayal. "Yaşanılan koşullardan bahsediyoruz. Hasta olsan tabii ki yanında olacağım, bana ihtiyacın olduğu her an, son nefesine kadar!"

"Kadına bak, beni öldürdü de bir gömmesi kaldı," diye söylendi Uğur. "İyi aman nereye istersen oraya gidelim. Bir de bunun için kavga etmeyelim. Benim kavgaya değil, sevgiye, şefkate ihtiyacım var!"

Hayal, bu küçük kaçamaktan önce erteleyip durdukları bir başka karşılaşmayı gerçekleştirmek istiyordu.

"Ruh durumun Gerçek'le tanışmaya hazır mı?" diye sordu. "Kızım seni çok merak ediyor. Ta ne zamandır artık bizi tanıştır deyip duruyor. Bir türlü denk gelmedi, tanıştıramadım, sanki mahsus yapıyormuşum gibi oluyor. Sapanca'dan önce bir akşam evde beraber yemek yiyelim mi?"

Uğur aslında Gerçek'le tanışmayı önemsiyor ve bunun bir an önce olmasını istiyordu. Ama şimdi... şimdi istemiyordu. Kadınlarla yaptığı terapi, onu hiç tahmin etmediği kadar etkilemiş, sarsmıştı. Bu ruh halinden kurtulmaya çalışırken çeşitli badireler atlatarak bir ilişki oturtmaya çalıştığı kadının hayatta en değer verdiği varlığının karşısına çıkıp ikinci bir sınav vermek istemiyordu. Üstelik kadın kısmının en tehlikeli,

en anlaşılmazının ergen genç kız olduğunu da çok iyi biliyordu. Söyleyeceği bir tek yanlış cümle, bir tek yanlış hareket, onun kendisinden hayat boyu nefret etmesini sağlar, bu sevgisizlik giderek Hayal'i de etkilerdi. Ama bunu Hayal'e nasıl anlatacaktı? Anlatamayacaktı! Başa gelen çekilir deyip razı olacaktı...

"Nasıl istersen, hayatım," dedi. "Acil olduğunu düşünüyorsan Sapanca öncesi tanışalım. Ama sanki bence ruhum yaralarını sarıp normale döndükten, yani Sapanca'dan geldikten sonra olsa daha iyi olmaz mı?"

Hayal'in gözlerinden bir öfke bulutu geldi geçti. "Bu lafı kullanmaktan nefret ederim ama maalesef sık sık da söylemek durumunda kalırım," dedi. "O firijit kadınlarla uğraşmaktan ruhun o kadar üşüyecek ki seni ben ısıtmak zorunda kalacağım demiştim galiba değil mi? Birkaç gündür perişan bir haldesin. Öbür işe alışmıştın, hiç tınmıyordun, ama bunlar ruh hastası kadınlar, bu ruh hastalığı da bulaşıcıdır!"

Uğur, "Ne kadar acımasız olabiliyorsun," diye hayretle baktı Hayal'e.

"Çünkü çok gerçekçiyim, bu kadar basit," dedi Hayal. "Peki bitanem, dönünce beraber oluruz, tanışırsınız, haklısın ruh durumun genç bir kızın sorgulayan bakışlarını kaldırmaya uygun görünmüyor!"

SAPANCA'DA AŞK

Hayal, bütün randevularını iptal etti, Allahtan yurtdışından gelecek olan yoktu da fazla sorun çıkmadı. Bir toplantıyı da erkene alıp sorunu çözdü. Kızına, Uğur'un çok bunalmış olduğunu, iki günlüğüne Sapanca'ya gidip dinleneceklerini söyledi. Döner dönmez evde bir akşam beraber yemek yiyerek tanışacaklarını eklemeyi de ihmal etmedi. Sinan ise Uğur'un bütün randevularını iptal edip iki gün bile olsa ortadan yok olacak olmasına kızmıştı.

"Bu kadar önemli bir projede çalışırken sevgilimle tatile gidiyorum demek de ne demek?" diye burnundan soluyordu. "Bunalmış, sıkılmış. Hıh! Kadınlarla oynaşırken bunalan erkekler de yeni çıktı!"

Sinan, işi ciddiye almakla birlikte olayın zorluğunu kavrayamıyordu. Aslında o kimseye itiraf etmeden Uğur'a hayran

olduğu için onu kıskanıyor, ona kızıyor, bilinçaltında sürekli onunla yatıyor, onunla kalkıyordu. Allahtan Uğur'un bundan hiç ama hiç haberi yoktu, hatta Sinan'ın durumunu sezmemişti bile. Yoksa birlikte çalışmaları da çok zor olurdu. Ne ki Sinan, psikolog Ayhan'la konuşunca Uğur'un durumunu kavradı. Ayhan, çok zor bir saha çalışması gerçekleştirdiklerini, buna hiç alışık olmayan Uğur'un bunalmasının normal olduğunu, kendisinin ona terapi yapmasının da durumu çözmediğini anlatmıştı Sinan'a.

Sonunda Hayal de, Uğur da, iş ve özel hayatlarını ayarlayarak haftanın tam ortasında, Çarşamba sabahı Hayal'in arabasına atlayıp yola çıktılar. İkisi de çok heyecanlı, çok mutlu, çok keyifliydi. Hayal, kuşlar gibi cıvıldıyor, CD koleksiyonundan birbirinden güzel aşk şarkıları bulup çalıyor, arada bir uzanıp sevgilisinin yanağına bir öpücük konduruyordu. Uğur ise arabayı tek eliyle kullanıyordu, sağ elinde sımsıkı tuttuğu Hayal'in eli vardı. Bütün yolu el ele geldiler.

Otelin yeri gerçekten güzeldi, tam gölün üstü. Otel personelinin Hayal'i sıcak karşılamasına Uğur için için alınmadı değil. Buraya sık geldiği belli oluyordu acaba yalnız mı gelmişti yoksa başka bir sevgiliyle mi? Bu şüphe içini kemirirken Hayal aklından geçenleri okumuş gibi ona anlatmaya başladı.

"Adamlar da seni görünce şaşırdı. Buraya ilk kez bir erkekle, yani sevgilimle geliyorum. Ya tek başıma kafa dinlemeye gelirim, ya grupla. Ve itiraf ediyorum, çiftleri de hep kıskanmışımdır. Belki de onun için seninle buraya gelmek istedim, yani içimde kalmış bir tanem!"

Uğur rahatlamıştı. Yukarı çıkıp odayı beğenince daha da rahatladı. Yere kadar cam balkon kapısından görünen durgun göl, yansıyan dağların görüntüsü en hasta ruhu bile iyileştirecek kadar sakin ve dingindi. Balkona çıkıp birbirlerine sarılarak uzun uzun manzarayı seyrettiler. Sonra çantalarını yerleştirdiler. Büyük olmasına rağmen odanın içinde birbirlerine çarpıp duruyorlardı. Uzun bir süredir birlikte olmalarına rağmen ilk kez birlikte bir otele geliyor ve aynı odada kalacak olmaktan tuhaf bir tedirginlik ve heyecan duyuyorlardı.

Hayal, "Akşam yemeğine kadar epey vaktimiz var," dedi. "Biraz gevşemek için spa'yı kullanmaya ne dersin? Su ve sıcak sadece gergin bedenleri değil, ruhları da yumuşatır..." Öyle de yaptılar. Saunaya girip ter attılar, çıkıp buz parçalarına kafalarını soktular, çeşitli terapi odalarına girip su ve kokularla dinlendiler. Ortalıkta kimse olmadığı için ufak ufak oynaştılar, öpüşüp koklaştılar, havuza girip uzun uzun jakuziyi çalıştırdılar. Sonunda parmak uçları buruşmaya başlayınca suyla oynamayı bırakıp odalarına çıktılar ve tabii tahmin edileceği gibi, uzun uzun seviştiler, birbirlerine doymadan, uzun uzun...

Sonunda ikisi de doyuma ulaştı. Aslında bu uyumu sağlamaları hiç de kolay olmamıştı. Hayal, Uğur'un hastaları gibi firijit değil, tam tersine sevişmekten zevk alan, ateşli bir kadındı ama o kitaplarda ballandıra ballandıra anlatılan, sanki bütün kadınlar öyleymiş gibi sergilenen sahnelerin tam tersine vajinal yolla orgazm olamıyordu, kadınların çoğunluğu gibi! Erkeğinin içine girmesinden büyük zevk alıyor, ona katılıyor, çığlıklar atıyor ama asla doyuma ulaşamı-

yordu. Bunun farkında olmayan sevgililerinin o çok sevimsiz "birlikte gelelim" ısrarlarından da nefret ediyordu. Sanki her şeyi birlikte yapıyorlardı da! O tam tersine erkeğin zirveye ulaştıktan sonra kütük gibi üstüne düşmesinden büyük zevk alıyor, onun yavaş yavaş sakinleşmesine öpüp koklayarak, kulağına aşk sözcükleri fısıldayarak katılırken bütün uyarılmışlığıyla aç kurt gibi kendi sırasını bekliyordu! Uğur olayı çözmüştü, kendi sarhoşluğu geçer geçmez, sevgilisini kucağına alıyor, aşk oyunlarına yeniden başlıyordu. Kadının en çok zevk aldığı yerlerini iyi biliyor, ritmik okşamalarla onu doyuma ulaştırmak için bütün dikkatini sevgilisine veriyor, ne çok, ne az, gerekli tempoyu ve baskı şiddetini tutturabilmek için hassas bir makineyi ayar eden mühendis gibi titizlikle uğraşıyordu. Çünkü sonunu seyretmeye bayılıyordu! Kadının yüzü kızarıyor, nefes alıp vermeleri hızlanıyor, elektrik verilmiş gibi kıvranmaya başlıyor, bir süre çırpındıktan sonra inleyerek kasılıyor, bütün vücudu geriliyor, o kadar ki Uğur onun acı çekip çekmediğini düşünüyordu. Sonra kasılmalar yavaşlıyor, kadın küçük titremelerle kendinden geçiyor ve yavaş yavaş gevşiyordu. O süre içinde sevgilisine sarılıyor, küçük hıçkırıklarla öpücüklere boğuyor, Uğur, sevdiği kadını bu kadar mutlu etmenin hazzıyla ona sımsıkı sarılıp tekrar tahrik oluyordu.

Ama artık dinlenme zamanıydı. İki sevgili, ruh ve bedenleri tatmin olmuş, uykuya daldıklarında Hayal, "Yemeği kaçırmayız inşallah," diye mırıldandı. İkisi birden aynı anda uyanıp havanın kapkara olduğunu görünce, "İlk gecemizi odamızda mı geçireceğiz, saat kaç oldu ki?" diye telaşlandılar. Do-

kuza geliyordu, alelacele giyinip yemeğe indiler, neyse ki mutfak kapanmadan yemeklerini, şaraplarını söyleyip birbirlerinin gözlerinin içine bakarak, el ele tutuşarak, çok romantik bir akşam yemeği yediler. Ne terapiden bahsettiler, ne kadınlardan, ne erkeklerden, ne Norveçliden, ne Gerçek'ten. Bütün sorunları, bütün savaş baltalarını toprağa gömmüşlerdi. Ortada sadece aşk ve sevgi perilerinin dolaşmasına izin vardı. Hiç olmadıkları kadar mutluydular.

Yemekten sonra bahçeye çıkıp yürüdüler, temiz havayı ciğerlerine çektiler ve sürekli birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini fısıldadılar kulaklarına... Gece ise sarılıp uyudular. Hayal onunla uyumayı o kadar çok seviyordu ki, arada bir uykusundan uyanıp sevgilisinin omuzlarını, sırtını, göğsünü öpüyor, saçlarını okşuyordu. İşte bu arada Uğur'un ruhunun ne kadar sıkıntıda olduğuna iyice ikna oldu Hayal. Uğur, eskisi gibi huzur içinde uyumuyor, sık sık sıçrıyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor, sürekli sağa sola dönüyor, adeta çırpınıyordu. Anlaşılan genç adam giriştiği bu terapi işinde gerçekten çok bunalıyordu. Hayal, bu sevgi dolu yumuşacık günün ardından Uğur'la terapiye devam edip etmemesi konusunda ciddi olarak konuşmaya karar verdi.

Sabah çok mutlu uyandı ikisi de. Nasıl olsa bütün günü birlikte geçirecekleri için o pek sevdikleri sabah sevişmesine bile girişmediler, hızla duşlarını alıp kahvaltıya indiler. Uğur'un iştahına katılmadan edemedi Hayal, genelde bu otele sağlıklı paket programlar için geldiğinden asla böyle zengin kahvaltılar yapma şansı olmamıştı. Oysa şimdi her anlamda şımartıyordu kendini, o da tabağını pek sevdiği ama kilo al-

mamak için yememeye çalıştığı çörek börekle doldurdu, tıka basa kahvaltı yaptılar.

Uğur, "Ee, ne yapıyoruz şimdi sevgilim, program nedir, su oyunları mı yine?" diye sorunca Hayal tatlı tatlı gülümseyip, "Bu kahvaltıyı eritmek için yürüyüşe gidiyoruz," yanıtını verdi. "Yeterince tembellik yapmadık mı?"

Eşofmanlarını giyip koruya gittiler. Ortalıkta kimsecikler yoktu, saatlerine bakıp tempolu bir yürüyüşe başladılar. Hayal, konuya girmenin zamanının geldiğini düşünüyordu, sevgilisine geceyi nasıl huzursuz geçirdiğini anlattı.

"Bu terapi işi, seni hiç tahmin etmediğin kadar bunaltıp ruhunu yoruyor. İnan ki kıskançlıktan ya da seni kendime saklamak istediğim için değil, ruh ve beden sağlığını düşündüğüm için, acaba vaz mı geçsen?" diye en alt perdeden girdi konuya. Uğur, uzun bir süre, sanki böyle bir soru hiç sorulmamış gibi yanıt vermedi. Belli ki ne söyleyeceğini uzun uzun tartıyordu.

"Konunun seni rahatsız etmesini anlıyorum bir tanem," dedi. Beni de senin söylediğin gibi, hiç düşünmediğim kadar rahatsız ediyor. Bu kadar zor olacağını beklemiyordum doğrusu. Sonuç olarak insanla çalışıyorsun. Üstelik öyle böyle değil, yaralı insanlar bunlar. Hani teşbihte hata olmaz ama bence sporların en zoru biniciliktir, çünkü orada da çok duygusal bir hayvanla işbirliği yapıyorsun. İkisinin arasında mükemmel bir uyum olacak ki başarı sağlansın, ama at nasıl ürkek, nasıl güvensizdir bilir misin? Sevmek için elini uzatırsın, vuracaksın sanır, korkar, o korkuyla ısırır seni. Birbirinizi tanımak, sevmek, güvenmek için çok uzun zamana ihtiyaç du-

yarsın. Bu iş de biraz öyle. O kadınlar, yüreklerinin en derininde o kadar yaralı ki, bedenlerini açamıyorlar. Ve onlara hiç tanımadığı birisi yardımcı olmak istiyor, önce güvenecekler, sonra yakınlık duyup teslim olacaklar ki yardım alabilsinler. Çok uzun ve zor bir iş. Bu sorumluluk omuzlarımı çökertiyor inan. Ama başladığım işi yarım bırakmam, yapımda yok. Başarısız olacaksam bile o ilk üç hastayla program gereği ve danışman doktorların direktifleri doğrultusunda gidebileceğim yere kadar gideceğim. Duvara toslarsam dururum, başka. Haa, bu üç hastadan sonra devam eder miyim, yoksa 'Benden bu kadar, çok zor işmiş' mi derim açıkçası onu da bu programı sonlandırmadan söyleyemem. Ama şuna emin olabilirsin, bu üç hastadan başkalarıyla çalışmaya niyetlenirsem ki bu ilk üçünde çok başarılı olmuş olacağımız içindir, buna devam etmeden önce mutlaka senin olurunu alacağım. Eğer istemez, kabul etmezsen de yapmayacağım..."

Bu kez susma sırası Hayal'deydi. Uğur'un anlattıklarını uzun uzun düşündü kafasında. Tarttı, ölçtü, biçti ve ona hak verdi. Zoru görüp tırsarak vazgeçmiş olsa bu Hayal'in de hoşuna gitmezdi. Türkiye'de ilk kez denenen bir yöntemle bir sağlık sorununu tedavi etmeye çalışan bir ekibin en önemli elemanıydı Uğur. Bunun cinsel alanda olması onu rahatsız ediyor olabilirdi ama sonuçta o bir sağlık işi yapıyordu. Ve başarabilirse ne mutlu, başaramazsa zaten devam etmeyecekti. Yok, başarılı olur da bu üç kadını hayata döndürürse, önüne yeni vakalar konursa Uğur devam edip etmemek konusunda kendi onayını da alacaksa daha ne yapabilirdi?

Hayal, birden sevgilisinin boynuna atladı, uzun uzun sarıldı. "Aşkım benim, bir tanem, teşekkür ederim, sana destek olmak, yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Seni anlıyorum, tabii biraz empati yaparsan sen de benim için bunun kolay olmadığını anlayabilirsin. Ki anlıyorsun da. Birbirimize anlayış göstererek, destek olarak bu işin içinden yüzümüzün akıyla çıkmaya çalışacağız. İstemezsen şu andan itibaren bu konuyu hiç konuşmayız. Yok, tam tersine anlatmak istersen ben tepki göstermeden dinlemeye hazırım," dedi. Uğur, onu öpücüklere boğarken gözlerinin dolduğunu görmesin diye sıkı sıkı yumdu, bu kadını boşuna sevmiyordu ki...

Bir saatten fazla yürüdüler, sonra otele döndüler. Akşama kadar sularla oynaştılar yine, sıkıntıları, tedirginlikleri, kuşkuları, güvensizlikleri, o sulara akıp gitti. Üstüne bir de aynı odada çift masajı alıp öyle yumuşadılar ki kavga edecek halleri de kalmadı, zaten niyetleri de yoktu! Harika bir gece geçirdiler. Otelden çıkıp Uğur'un sevdiği türden küçük bir balıkçıya gittiler. Rakı içip saz çalan delikanlıya eşlik ettiler, türküler söylediler. Ortam pek Hayal'e göre değildi ama sevgilisiyle birlikte olmak ona yetiyor gibiydi.

Ertesi sabah otelden ayrılmak için eşyalarını toplarken her güzel şey gibi bu kısa tatilin de sonunun gelmesinden dolayı hüzünlüydü ikisi de. Hatta Hayal, odadan çıkmadan önce son bir kez dönüp baktı, burada güzel şeyler yaşanmıştı. Ne ki tatsız şeyler de yaşanacaktı. Uğur eşyalarını arabaya yerleştirirken Hayal, hiç farkında olmadan onu kızdıracak bir şey yaptı, resepsiyona gidip hesabı ödedi. Uğur, içeri girip hesa-

bı ödemek istediğinde işin hallolmuş olduğunu görünce sinirden kulaklarına kadar kızardı. Öfkeyle geri dönüp arabaya bindi, kapıyı çat diye vurunca Hayal onun bir şeye kızdığını anladı, ama gerçekten de ne olduğunu fark etmediği için merakla sordu: "Bir şey mi oldu sevgilim, niye kızdın, adamlar yanlış bir şey mi yaptı?"

"Sen yanlış bir şey yaptın, Hayal," dedi Uğur. "Niye hesabı ödedin, niye paspas gibi çiğnedin beni?"

Hayal bir an ne yanıt vereceğini bilemedi. Gerçekten niye böyle yapmıştı? Üstelik de yanında eskortla bir yere gittiği zaman bile hesabı ödemezdi ki... Peki şimdi niye ödemişti? Çünkü Uğur'u ne eskort ne de saklaması gereken biri gibi düşünmemişti, çok doğal olarak, hiçbir art niyet olmadan ödemişti. Ama gel de bunu anlat şimdi gururu kırılmış bir adama.

"Sevgilim," dedi, "benim burada yüzde 20 indirimim var. Onun için, başka hiçbir şey düşünmeden, öylesine ödedim. Seni kırmak, kızdırmak, çiğnemek, aklımın ucundan bile geçmedi. Hiç yapar mıyım bir tanem?"

Uğur yine de kötü kötü baktı ona. "Resepsiyondaki görevli de öyle düşünmüştür zaten," dedi. "Suratındaki o tuhaf gülümsemeyi görseydin. Hayal Hanım halletti efendim, derken. Hayal Hanım bu kez bir adam attı otele, önce adamı halletti, sonra hesabı halletti, şimdi dönüyor." Ve sert bir manevrayla yola çıktı, anayola varana kadar sustu Hayal. Sonra da "Elimi tutmayacak mısın?" diye sırnaştı. "El ele geldik, küs mü döneceğiz? Hem senin dediğin gibi olsa, asıl o zaman Hayal Hanım hesabı ödemez. Önceden adama öder, ya da sonra-

dan, işi de racona göre götürür. Asıl benim en doğal halimle gidip parayı ödemem, seninle ayrı gayrımız, para hesabımız olmadığının bir kanıtı, her şeyimiz ortak demek. Bir karı koca arasında böyle bir sorun olabilir mi mesela? Bizim aramızda da para sorunu yok, hiç olmadı. Lütfen aşkım, büyütme, hiçbir kötü niyetim yoktu."

"O daha da kötü ya," dedi Uğur. "Zaten genelde kötü niyetin yok. Ama sen kadın gibi davranmıyorsun ki, erkek gibi davranıyorsun ve bu yanındaki erkek için bir süre sonra eziyet olmaya başlıyor. O erkek kendini aşağılanmış, horlanmış hissediyor. Ne yapılacağına, nereye gidileceğine, ne yenilip içileceğine hep sen karar veriyor, üstüne bir de hesabı ödüyorsun. Yani sen benim sevgilim misin, patronum musun?"

Hayal, hiç sesini çıkarmadan dinledi. Uğur haklıydı. Bu kadar alınmış, bu kadar kırılmışsa haklıydı. Koltuğuna büzülüp azarlanmış küçük bir kız gibi önüne baktı, sesini çıkarmadan oturdu uzun süre. Sonra bu sessizlik uykusunu getirdi, gözleri kapandı ve uyumaya başladı!

Uğur, şefkatle seyretti onu, kızgınlığı geçmişti. "Ne de güzel uyuyor," diye düşündü. Güçlü bir kadını sevmişti ve bundan dolayı da sıkıntı çekiyordu. Güçlüyse, para kazanıyor ve kendi parasını rahat rahat harcıyorsa, ayaklarının üzerinde duruyor, kimseye muhtaç olmuyorsa, hatta hiçbir şey için kimseye ihtiyacı yoksa, bu Hayal'in suçu muydu, başarısı mı? Bir kadın ille de erkeğine muhtaç mı olmalıydı? İlle de her yerde erkek mi ödemeliydi parayı? O zaman daha mı erkek oluyordu? Bunların erkeklik kadınlıkla ne ilgisi vardı? Feodalite kalıntısı bir taşralı gibi davranıp bu harikulade iki günün

sonunu niye mahvetmiş, kadının kalbini niye kırmıştı ki? Üstelik de verdiği tepkiden Hayal'in bunu gerçekten patronluk taslamadan büyük bir doğallıkla yaptığı öyle belliydi ki. Yine de sesini çıkarmamış, azarlanmayı sineye çekmiş, tıpkı çocuklar gibi kavgadan kaçmak için uykuya sığınmıştı. Arabayı ilk mola yerinde kenara çekip durdurdu, öpücüklere boğarak uyandırdı Hayal'i.

"Bebeğim, sana haksızlık ettim, özür dilerim. Hadi gel bir şeyler içelim ve yolun sonunu da sohbet ederek getirelim, uyuyup durma yanımda," dedi. Hayal olayın tatlıya bağlanmasına mutlu olmuştu. Hatta oturdukları kafede muzırlık olsun diye çay paralarını ödedi, sonra da Uğur'un hışmından kurtulmak için gülerek arabaya kaçtı!

Hayal'i evine bırakan Uğur, artık kaçarı olmadığı için, "Gerçek Hanım'a tanıştırılma günümü ayarla artık," dedi. "Bu sınavı da başarıyla atlatacak mıyız bakalım!"

"Cuma akşamına ne dersin bir tanem?" diye sordu Hayal. "Çocuğun ertesi gün okulu olmasın da erken kalkmak zorunda kalmasın."

"Hayrola, yatıya mı kalacağım yoksa?" dedi Uğur. "Bir yemek kaç saat sürer ki, sanırsın Gerçek de normal zamanda onda yatıyor, şimdiki çocuklar uykusuz, o chat'ti, müzikti derken gece birden önce uyumuyordur ki..."

"İyi tamam, her şeyi de bilirsin," diye söylendi Hayal. "Cuma akşamı yemeğe geliyorsun, uzatma."

UĞUR'UN GERÇEK'LE KARŞILAŞMASI

Gerçek, annesinin sevgilisiyle tanışacağını tabii ki en yakın kankalarına hemen yetiştirdi. Kankaları utanmasalar, biz de gelelim diyeceklerdi ama tuttular kendilerini. Bütün ayrıntıları almak için ertesi günü iple çekiyorlardı. Hayal, o akşam için mutfağa girdi. Fırında güzel yiyecekler, salatalar hazırladı. Sofrayı mumlar ve çiçeklerle süsledi, üzerine siyah bir kot pantolon ve tişört giydi. Ve... Yemeğe bir saat kala her şeyi yanlış yaptığını fark etti! Neydi o üstündeki kıyafet? Kızıyla mı yarışıyordu? Ya o yemekler, yaşıtları arkadaşlarını mı çağırmıştı?

Hiç üşenmedi, her şeyi baştan tasarladı. Yemeklerin hepsini kaldırdı, fondü takımlarını çıkardı, acele çeşitli etler ve soslar hazırladı. Gerçek, arkadaşları geldiğinde fondü yenmesine bayılırdı. Bir tür kendin pişir kendin ye'nin Avru-

palısı olan fondü, sofrada bir ısıtma tertibatıyla uzun saplı derin ve şık bir tavada kızgın yağın hazır bulunması, sofradakilerin uzun çatalların ucuna batırdıkları birer lokmalık çiğ etleri bu kızgın yağda pişirip soslardan birine bulayarak yemelerinden oluşuyordu. Bunun yağda et pişirerek yapılanı bir Fransız yemeğiydi. İsviçreliler, birkaç çeşit peynirin birlikte eritilmesinden oluşan bir sosa ekmek batırarak yiyordu. Hatta çikolata fondüde, aynı tertibat, erimiş sıcak çikolatayla yapılıyor, bu kez çikolataya çilek, elma, armut gibi meyveler batırılıyordu ki bunların üçü de hem çok lezzetli, hem çok eğlenceli bir ortam oluşturduğu için gençler elbette fırında kuzudan çok daha fazla seviyordu. Mumları, çiçekleri de kaldırıp neşeli, rengârenk bir örtü ve renkli seramik tabaklarla dinamik bir sofra kurdu Hayal, üstünü de değiştirdi. Kot giymeyi kızına bırakıp o çok sevdiği deri pantolonlarından birini çekti altına. Daha kadınsı olmaya razı oldu, kızıyla yarışmanın alemi yoktu.

Uğur, tam vaktinde geldi. Elinde koca bir demet bembeyaz, taptaze kasımpatılar vardı. Çiçekleri Hayal'e uzatıp sonra geri çekerek, "Hayır, bunlar genç hanımın," diye numarasını da yaptı! Gömleğinin üzerine boynuna attığı süveteri, onu iyiden iyiye gençleştirmiş, kolundaki motorunun kaskı ise Gerçek'in dikkatini çekmişti. Hayal'le öpüştü, Gerçek'le el sıkıştı. Fondü yenecek olması fikrine bayıldı. Hayal içinden, "Bir fiyaskonun ucundan döndün. Nasıl böyle bir yanlışlık yapıyordun?" diye kendi kendini azarladı.

Yağı kızdırırken Uğur'la Gerçek bir müzik sohbeti tutturmuş, anlaşıyor gibi gözüküyorlardı. Yemek çok keyifli geçti.

Üçü de lafı birbirinin ağzından alıp gevezelik yaptı. Hatta birbirlerinin etlerini aşırarak oyun oynadılar.

Gerçek, Uğur'a bayılmıştı, hatta biraz fazla bayılmıştı. Hayal içinden, "Kaç yaşında ve kim olursa olsun bu adamın fethedemeyeceği herhangi bir kadın yok ki," diye geçirdi. Onunla hem gurur duyuyor, hem de kendini biraz kötü hissediyordu. Bu genç adamı elinde ne kadar tutabilecek, bu ilişki ne kadar devam edecekti? Ya bittikten sonra, Hayal, onun yokluğuna nasıl dayanabilecekti? Tam da bunları düşünürken Uğur'la göz göze geldiler. Uğur, kadının gözlerindeki korkuyu, tedirginliği fark etti, ama hiçbir anlam veremedi. Yoksa Gerçek'in hoşuna gitmek için rolünü fazla iyi mi oynamış, Hayal'i kıskandırmış mıydı? Aslında Uğur, yaş ve konum olarak her ikisine de uymuyordu, Gerçek için ne iyi bir cici baba olabilirdi, ne sevgili. Hayal içinse yanıp tutuşmasa, doğru bir partner olmadığı ortadaydı. Ama gerçek olan aşktı. İkisi de birbirine sırılsıklam âşıktı. Ve aşk olduğu sürece, bu ilişki sürecekti. Sonrası? Hangi ilişki için kim ne garanti verebilirdi ki...

Uğur, bütün sevgisiyle gülümsedi Hayal'e, gözleriyle seni seviyorum dedi, buradayım, seninim. Kadın mesajı aldı, kendini tutamadı, gitti ona sarıldı, göğsüne saklandı, kokusunu içine çekti. Zaten Hayal kadınların çoğu gibi, sokulmayı, sarılmayı, teması seven bir kadındı. Kedi kadın... Sevgilisine dokunmalıydı. Birlikteyken yalnızlarsa Hayal, neredeyse hep Uğur'un kucağında oturuyordu. Sokaktayken mutlaka el ele, kol kola, sarmaş dolaş. Kalabalıktayken, hiçbir şey olmasa bile birbirlerine değiyorlardı. Hayal, onun yanında otururken

mutlaka dayanıyordu sevgilisine. Ondan uzak kalmaya, uzağında durmaya tahammülü yoktu. Tıpkı kedi gibi, ille de sürtünüyordu. Çünkü aşk dokunmak, değmek, sarılmak, temas etme arzusunu doğuruyordu.

Yine de birbirlerine sarılan bu çifte ilgiyle ve hatta biraz kıskançlıkla bakan kızının önünde gereksiz bir sahne olmuştu bu. Hayal toparlandı ve sofradan bir şeyler alıp mutfağa taşıma manevrasıyla salondan kaçtı. Geri döndüğünde ikilinin birbirlerine cep telefonu numaralarını verdiklerini gördü. "İyi iyi," diye düşündü, "Gerçek onu sevdi..."

Uğur, "Kızlar sizi kahve içmeye dışarı götüreyim mi yoksa yatıp uyuyacak mısınız?" diye hiç beklemediği bir soru attı ortaya. Gerçek ve Hayal bu beklenmedik teklifle birbirlerine baktılar. Hayal çok uzun zamandır kızıyla birlikte bir yere gitmediklerini düşünüp kendini kötü hissetti.

"Ne dersin yavrum, çıkmak ister misin?" diye sordu kızına. Ve hiç beklemediği bir yanıt aldı. "Evet, evet, Eylül Bar'a gidelim mi? Bu akşam çok sevdiğim bir grup çalıyor!"

Gerçek'in annesi ve yeni tanıştığı sevgilisiyle bara gidip müzik dinlemeye bu kadar gönüllü olacağı Uğur'un da aklına gelmemişti doğrusu.

"Hadi o zaman," dedi, "götür bakalım bizi o bara!"

Hayal, barda genç bir müşteri grubunun ortasında kendisini biraz rahatsız hissederek otururken içinden, "Nasıl oluyor da bu kadar küçük kızları bara alıyorlar?" diye geçirmiyor değildi. Ama tabii bunu yüksek sesle dile getirip kızının kalbini kıracak değildi. Üçü de içine limon sıkıştırılmış şişelerden bira içtiler, aslında ikisi genç kıza ayak uydurmaya çalışı-

yordu. Bir masanın etrafında üç kuşak, birbiriyle iyi geçinme oyunu oynuyordu! Gerçek hayatından o kadar memnundu ki, Hayal hiçbir şeyi sorgulamamaya karar verdi. Kızın arkadaşlarından, müzikten, gençlerden konuştular. Hatta bir ara Gerçek'in arkadaşlarından birine rastladılar, delikanlı davet üzerine aralarına katıldı ve beklenmedik bir biçimde ondan çok etkilenip, Hayal'e iltifatlar yağdırdı. O kadar ki Gerçek bu işe biraz sinirlendi bile. Bütün erkeklerin annesini mi beğenmesi gerekiyordu? Hayal ise bu gece olup bitenlerden sadece şaşkındı. Bu şaşkın hali, onun o kendinden emin ve üst perdeden havasını siliyor, onu daha çocuksu, daha saf yaptığı için yaşını iyice gizliyordu.

Bir ara çalan müziğe kendini kaptırıp dans etmek istedi. Uğur'la ayağa kalkıp sallanmaya başladılar. "Uğur, neler oluyor aşkım?" diye mırıldandı Hayal. O da, "Bilmiyorum, yaşayıp gidiyoruz işte. Boş ver, bırak kendini," diye fısıldadı kulağına. Masaya geri döndüklerinde bu kez tuhaf bir şey oldu, Gerçek'in arkadaşı Sertaç, soru bile sormadan Hayal'i elinden tutup kaldırdı ve sarılıp dans etmeye başladı. İşin tuhafı bundan kendisi dışında kimse memnun olmamıştı. Gerçek ve Uğur, bu ikiliye kötü kötü bakarken Hayal ne yapacağını şaşırmış, delikanlıya ayak uydurmaya çalışıyordu.

Gece nihayet bitti. Uğur, anne kızı evlerine bıraktı, motorunu aldı ve evine döndü. Hayal, yatmadan önce kızına, "Seni bu gece sorguya çekmeyeceğim, en iyisi şimdi yat uyu, fikrini yarın söylersin, tamam mı bebeğim?" dedi ve odasına çekildi. Oysa Gerçek'in uyumaya hiç niyeti yoktu. Hemen bilgisayarını çalıştırıp msn'e girdi, kızlara anlatacak o kadar çok

şeyi vardı ki! Hemen yazmaya başladı: "Adam film yıldızı gibi. Öyle çok yakışıklı değil, ama çok karizmatik. Annemden de çok genç. Ama benimkinin umurunda değil. Çok âşık, ağzının içine düşüyor, kendini tutamayıp benim yanımda bile sarılıp durdu adama. Ama o da tam bir playboy, kime nasıl davranacağını çok iyi biliyor, beni de fethetmek için her türlü numarayı kesti. Anneme âşık görünüyor ama acaba ne kadar samimi? Onu daha iyi tanıyıp durumu çözmeye çalışacağım. Acaba ne iş yapıyor, bütün sorularımı ikisi de ustaca savuşturdu, halkla ilişkiler, terapi, falan dediler ama ikisi tutmuyor ki..."

Kızlar ertesi gün dans kursunda buluştuklarında Gerçek'in cep telefonuyla çektiği fotoğraflara bakıp küçük çığlıklar attılar. Uğur, üçünün de çok hoşuna gitmişti. Hele onları bara götürmesi falan çok şıktı doğrusu. Ama Sertaç'ın orada ortaya çıkıp üstelik Hayal'le ilgilenmesi faslından haberleri olmadı. Gerçek, bu kısmı nedense es geçmiş, kendisine saklamıştı.

Gerçek, Uğur'la tanışmakla kalmadı, ilişkiyi ilerletmek için elinden geleni yaptı. Arada bir ona telefon edip hal hatır sordu. Gerçek bunu Uğur'un annesine olan ilgisinin samimi olup olmadığını sorgulamak için yaptığını varsayıyordu ama acaba hakikaten öyle miydi? Uğur da Gerçek'in kendisine gösterdiği bu beklenmedik ilgiden fena halde sıkılıyor ve bundan Hayal'e bahsedip etmemesi gerektiği konusunda karar veremiyordu. Üstelik de bu terapi işiyle boğuşurken bir de annesini kıskanan bir yeni yetme ergen kızın derdi üstüne fazla gelecekti ama... Sonuç olarak Gerçek, Hayal'in kızıydı ve

bu ilişkide iki kadını da üzmeden, kırmadan işi toparlamalıydı. İyi ama bu nasıl olacaktı?

Hayal de Gerçek'in Uğur'a ilgisini fark etmişti. Gerçek durup durup Uğur'la ilgili bir soru soruyordu annesine. Bir gün kahvaltıda dayanamayıp, "Gerçek, bu benim ilişkim, seni niye bu kadar ilgilendiriyor?" diye soruverdi. Gerçek, suratına tokat yemiş gibi oldu, ilgisini bu kadar belli ettiğini fark etmemişti. O kadar kırıldı ki sofradan kalkıp odasına gitti, kapısını kapatıp içine kapandı. Hayal de ne yapacağını bilemedi. En iyisi üstüne gitmemek diye düşündü. İyi de nereye kadar? Gün boyu çalışırken bu konuyu düşündü. Sonunda üçünün bir araya gelmesine karar verdi yeniden. Kızına telefon etti ve Uğur'un onları pizza yemeye davet ettiğini söyledi. Gerçek aslında annesine küslüğünü sürdürmek istiyordu ama Uğur'u görme şansını yitirmek istemediği için yelkenleri indirdi ve kabul etti.

Pizzalarıyla ünlü bir İtalyan lokantasında buluştular, üçü de ayrı ayrı yerlerden geldi. NewYorklu bir aile gibiydiler! İşin komiği İstiklal Caddesi'nde buluştukları için üçü de yürürken dükkânlardan bir şeyler görüp beğenmiş ve birbirlerine küçük armağanlar almışlardı. Uğur, ikisine de aynı model ama farklı renklerde yün bereler almıştı, şapkalarını takıp fotoğraf çekmesi için Uğur'a poz verdiler. Gerçek komik kartlar almıştı ikisine de, üstündeki esprileri pek anlamamakla birlikte çok güldüler, Gerçek'i mutlu etme çabaları sürüyordu. Hayal de her ikisine Simpson tişörtleri almıştı, pasajın içinde bunları yapan bir yer bulmuştu ve hoşuna gitmişti. Hele Uğur'unki çok komikti çünkü tişörtün üstünde başı olmayan bir Simp-

son vardı ve giyince Uğur'un başıyla bütünleşiyordu! Farklı pizzalar söyleyip paylaştılar, sonra Taksim'e kadar yürüdüler.

Uğur iki kadının arasındaydı, Hayal'in elini tutmuş, Gerçek'i de gelen geçenden korumak için omzundan tutuyordu. Genç kız hayatından çok memnun görünüyordu. Hayal içinden bu işin sonunun nereye varacağını düşünüyordu, böyle mutlu aile rolünü ne kadar oynayacaklardı, nereye kadar? Uğur bundan ne zaman sıkılacaktı? Mutlu oldukça sıkıntısının artmasına bir çare bulamıyor, bu ikilem onu mahvediyordu. "Acaba bir ilişki terapistine mi gitmeliyim?" diye düşündü, sonra içinde bulunduğu duruma güldü, seks terapisi yapan sevgilisiyle ilişkisinin ne olduğunu ilişki terapistine sorarken kızıyla arayı düzeltmek için de bir ergen psikoloğuna gitmeliydi herhalde... Ya da en eski yönteme başvurmalı, bir arkadaşıyla dertleşmeliydi.

KORKTUĞU BAŞINA GELİYOR!

Hayal bir arkadaşıyla dertleşmeyi düşündüğünün ertesi günü Berrin onu telefonla aradı. Sesi biraz keyifsiz gibiydi. Biraz hoş beşten sonra, "Hayalciğim seni üzmek istemem ama," dedi, "dost acı söyler, ben de senin dostunum. Uğur'a rastladım geçende. Hani bir ilaç şirketinin tanıtım yemeğine gitmiştim ya Topaz'a. Orada. Uğur da oradaydı ve yanında bir hanım vardı. Bütün gece baş başa yemek yediler, konuşup durdular, beni fark etmedi bile. Bilmiyorum tabii arkadaşı mıydı, senin haberin var mı, ama sonra bizim kızlardan biri daha, benim doğum günümde vardı hani, sen pek sıkı fıkı değilsindir, Selin de görmüş onu bir gece, yanında bir kadın varmış yine. Uğur onu da görmemiş ya da görmemezlikten gelmiş. Sen kendini işe kaptırıp bu adamı çok mu boş bırakıyorsun şekerim? Çok hoş adam, bak ka-

parlar vallahi!" diye o kadar dedikodunun üzerine uyarısını da yaptı.

Hayal bütün bu boş lafları yüreği sıkışarak dinledi. Ne diyecekti şimdi bu laf salatasına? "Önemli değil şekerim, işini yapıyor" mu diyecekti? Korktuğu başına gelmişti işte. Uğur böyle her gece dışarı çıkıp birine refakat ettikçe kendi çevresinden tabii ki birilerine rastlayacaktı.

Berrin onun bu sessizliğine bir anlam veremedi, öfkeli bir çıkış bekliyordu tabii ki. Hayal sonunda konuşmak zorunda hissetti. "Uğur'un bu yemeklerinden haberim var, Berrin," dedi. "Ama nedenini sana açıklayamayacağım. Şimdi arkadaşı, teyzesi, halası dememin de bir anlamı yok. Değil çünkü. Ama öyle işte. Boş ver. Sen iyi misin?"

Berrin'in merakı iyice artmıştı. Öyle lafı kapatmaya da niyeti yoktu.

"Ne demek haberin var, kiminle çıktığını da biliyor musun peki?" diye üsteledi.

"Bilmiyorum," dedi Hayal, "ama bu kadınlarla senin düşündüğün anlamda bir ilişkisi olmadığını biliyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun Hayal?" diye çıkıştı Berrin.

"Canım arkadaşım, söyle bakalım o zaman, en son sen görmüşsün onu, ne yapıyordu o kadınla? Eminim ki gözünü ayırmamışsındır?"

Berrin bir an susup düşündü. "Konuşuyorlardı," dedi.

"Sonra?" diye üsteledi Hayal. "Flört ediyorlar mıydı? Daha açık sorayım, Uğur onun elini tutuyor muydu mesela? Uzanıp öptü mü, saçını düzeltti mi, yanağını okşadı mı, sizden

önce mi çıktılar, çıkarken el ele miydiler, ya da omzuna mı at mıştı kolunu? Biraz ayrıntı ver bakalım?"

Berrin şüphelendi ya, hainlik yapmak için can atıyordu ama dürüst davrandı. "Hayır," dedi, "Haklısın, hep onları gözledim, Uğur kadına hiç dokunmadı. Ne saçına, ne yanağına, ne eline. Hatta haklısın, bizden önce kalktılar. Uğur, ondan iki adım arkada yürüyordu. Ne demek istiyorsun yani, bir iş yemeği falan mı? Niye ikisi yalnızdı o zaman?"

"Evet, bir tür iş yemeği. Daha fazla açıklama yapmaya mezun değilim. Bu, Uğur'un özel yaşamı. Hatta iş yaşamı." Berrin meraktan çatlayacaktı. Ne demekti bu? Adam MİT'te falan mı çalışıyordu yoksa, neydi bu esrar perdesi? Ama anlaşılan oydu ki Hayal ser verip sır vermeyecekti, hem zaten verdiği tepkiden, sesinin tonundan da bu yemekleri önemsemediği, en azından kıskanmadığı çok açıktı. Bu işte bir numara dönüyordu ama neydi, Berrin anlayamamıştı doğrusu. Daha fazla üstelemek de istemedi, bunu yapmayacak kadar görgüsü de vardı. Konuyu kapattı, bir-iki hal hatır sorup geleneksel görüşelim, özledik vallahi yapıldıktan sonra muhabbet bitti. Tabii her iki tarafta da soru işaretleri bırakarak...

Hayal, içini kaplayan sıkıntıyla ne yapacağını bilemezken bu konuyu Uğur'a yansıtmadan önce gerçek bir dostla konuşmak ihtiyacının artık zamanının geldiğini ve hatta vazgeçilmez olduğunu düşündü. Bunu yapabileceği, konuşabileceği bir tek kişi vardı, telefonu eline aldı ve Sinan'ın numarasını çevirdi.

Sinan, Hayal'in davetini ikiletmedi. Zaten olup bitenler hakkında baş başa konuşma ihtiyacını o da hissediyordu.

Ama bu teklifin Hayal'den gelmesi gerektiğini düşünmüş ve sabırla beklemişti. İşte şimdi bunun zamanı gelmişti. Buluşma her zaman olduğu gibi Hayal'in evinde gerçekleşti. O hep dertleştikleri kapalı balkondaki koltuklara yerleştiler. Hayal lafı hiç uzatmadan konuya girdi.

"Sinan, siz benim sadece hizmet satın aldığım bir kurumun sahibi değil, aynı zamanda dostumsunuz. Üstelik bunu hiç konuşmadık ama ikimiz de biliyoruz. Benim ilkelerim dışında, hiç beklenmedik ve istenmedik bir biçimde sizin elemanlarınızdan biriyle, Uğur'la aramızda bir yakınlaşma yaşandı ve ikimiz de buna dur diyemedik. Bütün bu yaşananlardan hem çok mutlu hem de çok huzursuz olduğumu tahmin ediyorsunuzdur. Gelişmelerden o kadar bunalıyorum ki sizinle dertleşmek istedim, bunları sizden başka kimseye anlatamam, kimseyle konuşamam. Beni sizden iyi kimse anlayamaz. Bana ne kadar yol gösterebilirsiniz bilmiyorum ama en azından durumumu biriyle paylaşmaya ihtiyacım var. Uğur'un yaptığı işle benim kimliğim, kariyerim bir türlü bağdaşmıyor ve bu aramızda sorunlar çıkarıyor. Uğur'un en son denemeye kalkıştığı cinsel terapi beni seven bir kadın olarak itiraf etmeliyim ki çok zorladı. Uğur'a çok inanmasam bu ilişkinin bitmesi için doğru bir gerekçe de olurdu ya... Ne ki aşk söz konusu olunca mantık duruyor zaten. Ancak bir süredir düşünüyorum da, aslında Uğur'un refakat yapmasından çok terapi yapması sosyal açıdan beni daha az zedeler."

Sinan, Hayal'in bu uzun tiradını kesmeden büyük bir ilgiyle dinledi. Evet, bunlar ikisinin de bildiği ama aralarında hiç dile getirilmemiş, konuşulmamış konulardı ve o kendin-

den çok emin, başı dik, burnu havada Hayal Hanım için bu konuşmayı yapmanın ne kadar zor olduğu, konuşmaya başladığından beri vazodaki gülleri alıp didik didik etmesinden belli oluyordu. Sinan, içinde yaşadığı durumun Hayal'i ne kadar rahatsız ettiğini tahmin edecek kadar tanıyordu onu. Eh, bir süredir Uğur'u da tanıyordu. Yine de sorular sorup onu konuşmaya, açılmaya biraz daha teşvik etmek istedi.

"Bu ilişkide sizi en çok rahatsız eden nedir?" diye sordu. "Uğur'un yaptığı iş mi? Bir kadının buna katlanmasının kolay olmadığını tahmin etmek zor değil. Seven kadın kıskanır."

"İnanın ki onu aştım," dedi Hayal. "Uğur'a ve onun bana olan aşkına güvenim, inancım sonsuz. Bu işi çok profesyonel olarak yaptığına da yüzde yüz inanıyorum. Başta biraz rahatsız oldum, kendi arkadaş çevreme nasıl tanıtacağımı bilemedim. Bu da Uğur'u kırdı, rahatsız etti, ama onu da aştık. Biraz üstü kapalı bir şeyler geveledik, insanlar da kibarlıklarından fazla kurcalamadılar. Artık başka yollardan öğrendilerse öğrendiler, kim bilir ne kaynatıyorlardır arkamızdan açıkçası bilmiyorum. Çok da umursamıyorum. Hatta başta çok sinirlenmeme, kızmama, kıskanmama ve tahammül edemeyecekmişim gibi algılamama rağmen şu terapi işine bile razı oldum. Uğur'un bunu nasıl değerlendirdiğini, bırakın zevk almayı, nasıl acı çektiğini, nasıl bunaldığını gördükten sonra ona destek bile oldum. Ama şimdi, Uğur etrafta değişik kadınlarla görüldükçe itibarım sarsılmaya başladı. Birinci sıkıntım bu, bunu Uğur'la bile konuşmadan sizinle paylaşmak istedim. Onun için diyorum ki Uğur acaba refakat işinden vaz-

geçip sadece terapi mi yapsa? Zaten ikisini bir arada yürütmesi hem çok yorucu, hem anlamsız.

Bir de açık söylemeliyim, bunları da aşarım, kulaklarımı da tıkarım, beni en çok tasalandıran ve korkutan nedir biliyor musunuz? Bütün bunlar değil, bu ilişkinin mantığı, geleceğinin olmaması. Ben bütün sıkıntılarına, bütün zorluklarına rağmen Uğur'la harika bir şey yaşıyorum. Onunla birlikteyken çok mutlu oluyorum. Ama nereye kadar? Ne zaman bitecek bu? Bittikten sonra onsuz yaşamaya nasıl katlanacağım? Bir gün onu kaybedecek olma gerçeği beni çıldırtıyor!"

Hayal son sözlerini söylerken ağlamaya başlamıştı. Güzel gözlerinden ip gibi yaşlar akıyordu. Sanki Uğur onu terk edip gitmiş gibi ağlıyordu. Sinan şaşırıp kaldı, kadının bu kadar acı çektiğine inanamıyordu.

"Hayal Hanım, siz sapasağlamken ya hasta olursam ne yaparım diye oturup ağlayan bir hastalık hastası gibi davranıyorsunuz," diye isyan etti. "Nereden çıktı bu şimdi? Uğur size âşık, sizi seviyor, sizi sayıklıyor bütün gün, kıskanıyor, sizsiz yapamıyor. Bütün o beraber olduğu kadınların onun için hiçbir önemi yok. Varsa yoksa Hayal. Sizinle tanıştığından beri başka hiçbir kadınla birlikte olmadığını ben biliyorum. Ne yaptınız oğlana bilmem ki, büyü mü ne! Bir de oturmuş ağlıyorsunuz. Ne var ağlayacak? Yaşadığınız güzel günlerin kıymetini bilin. Yaşanacak ne varsa yaşayın. Mutlu olduğunuz her saati, her günü kâr hanesine yazın. Bitecekmiş, e bütün aşklar biter. Bir aşkın en alevli, en parlak dönemi taş çatlasa iki buçuk yılmış, bunu uzmanlar söylüyor. Bu iki buçuk yılı ne zaman bitecek diye ağlayarak geçireceğinize sindire sindire ya-

şayın. Bittiği zaman da herkes yoluna gider. Belki siz bıkacaksınız ondan. Hem nereden çıktı bu terk edilme korkusu? O kendine güvenen Hayal Hanım'a ne oldu?"

"Uğur çok genç ve hoş bir erkek," dedi Hayal. "Zaman benim aleyhime çalışıyor. Uğur'da şeytan tüyü var, kızım bile bayıldı ona. Düşünün on beşine yeni basacak kızım, Uğur'un ağzının içine düşüyor. Onunla sık sık görüşmek istiyor. Kızımı kıskansam bir türlü, kıskanmasam bir türlü. Uğur da ikimizin arasında şaşkına dönüyor. Evet, beni seviyor ama ya yarın sıkılıverirse. Onu kaybedeceğim korkusuyla yaşamak beni delirtiyor."

Sinan, "Kızınızla sık sık görüştürmeyin derim ben öncelikle," dedi. "Anlamı yok. Babasını bile görmezken sizin sevgilinizi niye görecekmiş? Ama Uğur'dan yana korkunuz olmasın. Bu aşk yaşanacak Hayal Hanım, birbirinizden vazgeçmek için ikiniz de çok uğraştınız. İkiniz de ayrı olduğunuz zamanlarda daha çok acı çektiniz. Şükredin, ikiniz de bekârsınız, kimseye hesap vermek, kimseden saklanmak durumunda değilsiniz. O ne der, bu ne der rahatsızlığında olmayın. Yaşadığınız güzelliğin kıymetini bilin, tadını çıkarın, hatta mümkün olduğunca çok beraber olun. Daha az çalışın bence. Uğur'un bu terapi işinde size çok ihtiyacı var. O kadınlarla yaptığı çalışmadan çok etkileniyor, çok sarsılıyor. Onu toparlayın, sevin, şefkat ve ilgi gösterin, ilişkinizi uzatırsınız. Bir erkek bir kadını sadece güzel diye sevmez, ona ihtiyacı olduğu için, onunla mutlu olduğu için sever. Siz de onunla didişip kavga etmek yerine onu mutlu edin. Onun modern geyşası olun. Onu dinleyin, anlayın, sıkıntılarını paylaşın, kadın sezgilerinizle yol gösterin. Bir-

likte eğlenmek ve bol bol kavga etmek dışında bir ilişkiniz yok gibi. İlişkinizin biçimini çeşitlendirin, hayatı paylaşın. Birlikte yemek yemek ve sevişmek dışında da yapılacak şeyler vardır. Alışverişe gidin, birlikte spor yapın, yemek pişirin, arada bir onun evine gidip yaşayın. Ve sosyal itibarınızın çok zedelendiğini düşünüyorsanız, Uğur'la konuşun, ortada gözükeceği refakat işine ara versin. Bakın görüyor musunuz, benim için ne kadar kıymetlisiniz. Siz bir aşk yaşıyorsunuz diye ben bir müşterimi, sizi kaybettim, şimdi o aşkı iyi yaşayın diye en iyi elemanımı kaybetmeye razı oluyorum!"

Hayal, Sinan'ı dinlerken ne kadar bencil davrandığını fark etti. Sinan haklıydı, hem de çok anlayışlıydı, gerçek bir dosttan bile öte, büyük bir özveride bulunuyordu. Ne için? İkisi, yapay bir ilişki yaşıyorlardı Uğur'la, sadece flört ediyorlardı. Bir flört elbette kısa sürerdi, gerçek bir ilişki ise uzun. Uğur'u olabildiğince elinde tutmak istiyorsa yapacağı şey belliydi, Sinan'ın dediği gibi, onunla tıpkı eskort yaptığı kadınlarla yaptıklarını yapmak değil, hayatı paylaşmak! Uğur'un her ihtiyacı olduğunda yanında olmalıydı ve daha önemlisi, onun da Uğur'a ihtiyacı olduğunu hissettirmeliydi, anlatmalıydı. Ve ona ihtiyacı olduğu zamanlarda ondan yardımcı olmasını istemeliydi. Böylece Uğur da bana ihtiyacı yok ki deyip dönüp arkasını gitmezdi. Hayal belki de bunun için yalnızdı hep. Kimse onun kendisine ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu ki, hasta olduğu zaman bile bir şeye ihtiyacın var mı, ne istersin diye sorduklarında yanıtı hep aynıydı: "Hiçbir şey, her şeyim var, teşekkür ederim." Ne kadar üstten bakan bir tavır! Bu arada o küçük şeytanı da sevgilisinin ensesinden çekecekti.

Gerçek Hanım kendi arkadaş çevresiyle yetinseydi ya şimdiye kadar yaptığı gibi!

Hayal burnunu çekip gözlerini sildi. "Sizinle dertleşmek istemekte ne kadar haklıymışım, beni ne kadar iyi anladınız, ne kadar dostça ve özverili davrandınız, size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum Sinan," dedi. "Tabii, bu sadece benim ve sizin karar vermenizle olmaz, Uğur'la bu konuyu konuşacağım. Bendeki bu büyük değişikliğe şaşıp kalacak. Refakat olayına razı olup terapi işine kızarken şimdi terapiye ağırlık vermesini isteyip refakatten vazgeç dersem şımarıklık yaptığımı düşünecek. Bu konuda da bana yardım etmenizi rica edeceğim, bu ikimizin arasında bir sır olarak kalsın bir süre. Ama siz de ona daha az iş delege edin. Hem terapi hem refakatle uğraşmasının terapiye yoğunlaşmasını önlediğini, onu yorduğunu söyleyebilir, bu işi rayına oturtana kadar refakat vermeyeceğinizi söylerseniz, belki işimiz daha kolaylaşır. Çünkü Uğur, haklı olarak benden böyle talep ve tepkiler geldiği zaman sırf kuyruğu dik tutmak adına itiraz ediyor!"

Sinan, "Sizinle çok eski dostluğumuz ve işbirliğimiz var Hayal Hanım," dedi. "Üstelik siz, bizim hizmetlerimizi hiçbir rahatsızlık duymadan ihtiyacı olabilecek bütün arkadaşlarınıza tavsiye etmiş birkaç ender müşterimizden birisiniz, ben de size çok şey borçluyum. Uğur'u size armağan etmek de benim size jestim olsun."

Kadın bu kadar büyük bir jestin altında ezilmek de istemiyordu doğrusu. "Ne armağanı canım?" dedi. "Terapiye devam edecek ya işte. Hangi kadın sevdiği adamın böyle bir iş yapmasına razı olurdu ki?"

Sinan, "Dosyalarını görseniz o kadınlara sadece acırdınız Hayal Hanım," dedi. "Allah kimseyi böyle bir sıkıntıya sokmasın."

Kahvelerini içerken ikisi de kendisini rahatlamış hissediyordu. Bir elemanını tamamen kaptırmış olmasına karşın Sinan'ın da kendini çok iyi hissetmesinin nedeni karşısında kendini hep ezilmiş bulduğu Hayal'e bir üstünlük elde etmiş olmasından başka bir şey değildi. "Ne oldum deme, ne olacağım de," diye düşünüyordu. "Karşımda böyle hüngür hüngür ağlar, çaresizlikten gül yolarsın işte. Ah aşk, sen insana neler yaptırıyorsun!"

UĞUR'UN TEPKİSİ

Sinan'la Hayal'in kendi hayatı hakkında arkasından kararlar verip komplolar çevirdiğinden haberi yoktu Uğur'un. Azalan randevu taleplerinin de ilk başlarda farkına varmadı. Boş zamanlarını kendisine daha çok vakit ayırmasını isteyen Hayal'le geçirdi. Birlikte neler yapmıyorlardı ki. Hatta bir gün Hayal ondan kendisiyle birlikte alışverişe gelmesini rica etti. Açık söylemek gerekirse erkeklerin onda dokuzu gibi Uğur da alışveriş işinden hiç mi hiç hoşlanmazdı. Aslına bakarsanız Hayal de erkeklerle alışverişe çıkmaktan çok rahatsız olurdu! Hatta kankalarıyla bile gitmek istemez, çünkü kadınların birbirini fıştıklayıp çok şey aldırdıklarını düşünürdü. Sinan'ın öğütlerini tutmak için yapmıştı bu daveti ama yolda kendini aptal gibi hissetti. Ne olacaktı yani ayakkabı alırken Uğur yanında olsa, yolda arabayı hiç ilgisi olmayan bir sem-

te sürdü. Kasımpaşa'nın arkalarında bir çiçek serasının önünde durdular.

"Hadi gel," dedi Hayal, "burası."

Uğur, "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi. "Hani sana bir şeyler alacaktık? Bu tuhaf yer de neyin nesi?"

"Affedersin sevgilim," dedi Hayal. "Birden onun çok aptal bir fikir olduğunu düşündüm, ama teras için birlikte çiçek alabiliriz belki, ne dersin?"

Uğur olup bitenden hiçbir şey anlamamıştı, bunu sorgulamayı sonraya bıraktı, içeri girdiler, kamelyalar, begonviller, cam güzelleri derken çiçeklerin arasında kendilerini kaybettiler, hem çok eğlendiler, hem de bir sürü güzel çiçek alıp neşeyle eve döndüler. Balkona yerleştirmesi de hayli keyifli geçti. Hayal içinden, "O salak Sinan'ın her dediğini yapmak da nereden çıktı?" diye söyleniyor, son dakikada durumu kurtardığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Bu yaştan sonra mı değişecekti? Hangi sevgilisiyle, hangi kocasıyla alışverişe çıkmıştı ki, şimdi Uğur'la çıkacaktı? Hem ne yani, pırlanta yüzük mü alıyorlardı?

İki gün sonra Uğur telefonda Hayal'i güldüren bir teklifte bulundu. "Bir tanem, alışverişe çıkalım mı?" dedi. "Tamam," dedi Hayal, "açık yakaladın ya, dalga geç bakalım. Çıkalım bir tanem, sabah erkenden Çarşamba Pazarı'na gidelim mi, ucuz tişört alırız!"

Bu kez gülme sırası Uğur'daydı. "Yok hayır, ben ciddiyim," dedi. "Aslında sürpriz yapmalıydım ama senin de çok beğeneceğin bir şey olsun istedim. Sana bir doğum günü hediyesi almak istiyorum, ne zaman boşsun?"

Hayal'in içi ılık ılık oldu. Evet, doğum günü yaklaşıyordu ve Uğur'un bunu düşünmesi çok zarifti. Ayrıca zor beğenen biri olduğu için gerçekten de her ne alınacaksa kendisinin seçmesi en iyisiydi, doğrusu kendisi de sürprizlere çok bayılmazdı!

"Canım benim," dedi, "ne zaman istersen. Böyle güzel bir teklife her zaman açığım." Öğleden sonra buluştular. Hayal nereye gideceklerini, Uğur'un kendisine ne almak istediğini çok merak ediyordu doğrusu. Motora binip Kapalıçarşı'ya geldiklerinde şaşırmıştı ama bir şey de belli etmiyordu. Nereye gidiyorlardı Allah aşkına, Uğur ona halı malı mı alacaktı yoksa?

Uğur hiçbir açıklama yapmadan kadını elinden tutup bildik adımlarla dosdoğru eski Bedestene yöneldi. Burayı çok severdi Hayal ve bir zamanlar çok sık gelir, tanıdık bir tasarımcıya mücevher tasarımları yaptırırdı. İşleri yoğunlaştıkça böyle güzel şeylere ayıracak zamanı da kalmamıştı ne yazık ki. Bakalım, Uğur onu kime götürecek ve ne alacaktı? Hiç sormadan sevgilisini takip etti.

O küçük dükkânlardan birine girdiler, burası da özgün tasarımlar yapan bir yerdi. Usta onları saygıyla karşıladı, belli ki Uğur daha önce gelmiş ve bu alışveriş için konuşmuştu. Hatta tezgâhın altından çıkardığı kutuyu görünce Hayal anladı ki, konuşmanın da ötesinde siparişlerde bile bulunmuştu. Büyükçe kadife kutu açılınca Hayal çığlık atmamak için kendini zor tuttu. İçinde üç tane yüzük vardı, elmas taşlı, antik tasarımlı yüzükler, ama sanki yüzükten çok alyans gibiydiler.

"Buraya kadar seçtim de, bu üçünün içinden birini seçemedim," dedi Uğur. "Bir de parmağına tam otursun istedim. Parmakların o kadar ince ki, becerip de bir yüzüğünü çalamayınca seni buraya getirmek farz oldu."

Hayal hiçbir şey söylemeden yüzükleri tek tek takıp denedi. Bir taraftan da kafası tıkır tıkır çalışıyor, yüzüklerin fiyatları hakkında bir tahmin yapmak için uğraşıyordu. Uğur'un ona bu kadar pahalı bir armağan almasına ne gerek vardı? Ama bu konuda söyleyeceği her sözün, yapacağı her itirazın Uğur'u çok kıracağını da biliyor, bu hassas konunun içinden kırıp dökmeden nasıl çıkacağını düşünüyordu. En iyisi samimiyet değil miydi? Uğur'un kulağına eğilip, "Aşkım, bunlar çok pahalı değil mi, ne gerek var bu kadar pahalı bir hediyeye," diye fısıldadı. Uğur ona sarıldı ve tıpkı onun yaptığı gibi kulağına, "Sevgilime, Hayal Hanım'a alacağım nişan yüzüğü, 14 ayar kararan altın mı olacaktı yani?" dedi. "Ben onun ne kadar rafine, pahalı şeyleri sevdiğini öğrendim artık! Bu hem doğum günü hediyesi, hem eğer kabul edersen nişan yüzüğü. Gördüğün gibi bir taşla iki kuş vuruyorum, bana daha hesaplı geliyor!"

Hayal duyduklarına inanamıyordu, iki gün önce beni ne zaman terk edecek diye salya sümük ağlayıp Sinan'a dert yandığı ve komplolar düzenlediği sevgilisi ona nişan yüzüğü almaya çalışıyordu, hem de muhtemelen bütçesini çok aşan bir değerde.

Elleri titreyerek üçünü bir daha denedi. Ve fiyatını falan boş verip gerçekten en beğendiğine, "İşte bu," dedi, "buna bayıldım" Usta, tatlı tatlı gülümsedi. "Sizin aşkınız bitmeyecek," dedi. "Zevkleriniz aynı, Uğur Bey de en çok onu beğenmişti."

"Alyans tek başına alınmaz," dedi Hayal ustaya. "Uğur için de değişik bir alyans gösterir misiniz?"

Usta, "Ben ona güzel bir şey yaparım," dedi. "O benim canım ciğerimdir."

Hayal, kartını çıkarıp masaya bıraktı. "Lütfen faturayı bu adrese yollayın," dedi. "Tabii ki sadece Uğur Bey'in yüzüğünün faturasını."

Uğur'un kararmış yüzü aydınlandı, adeta derin bir nefes aldı. Bir an yüreğinin durduğunu sanmıştı. "Hayal gerçekten böyle bir şey yapmış olsaydı, bu kez ne ağlama ne zırlama dinler, bitirirdim," diye geçirdi içinden. Hayal'i yanağından öpüp, "Tuhaf bir teklif biçimi oldu ama kabul ettiğin için çok mutluyum, yüzüğüm için de teşekkür ederim bebeğim," dedi.

El ele çıktılar mağazadan. Çarşıda gezindiler biraz, Hayal nişan oyununa devam etti, altın bilezikler istedi, madem nişanlanıyorlardı, kolunda sıra sıra bilezik olmalıydı! Uğur, ona altın taklidi bir sürü bilezik aldı, şakayı devam ettirmek için çeyizlik olarak simli ipek kadife kumaşlar da. Etraflarını gördükleri yoktu, gülüşüyor, hatta çaktırmadan öpüşüyor, çok eğleniyor, aşkın en güzel hallerini yaşıyorlardı.

Hayal, "Yaşadığın her anın tadını çıkar," diyordu kendi kendine. "Mutluluk bu işte. Birkaç dakika, birkaç saat. Zaten fazla sürse kıymetini bilmezsin."

"Alışveriş yapmak istiyordun, yaptık işte," dedi Uğur. "Hatta istersen çakma çanta bile alırım sana. Ama yoruldum, gel oturalım bir şeyler içelim."

"Benim üstümde hiç marka bir şey gördün mü?" diye sordu Hayal. "Hiç öyle bir tutkum yoktur. Bakma sen şık giyin-

diğime. Öyle çok para harcamayı sevmem üstüme başıma. Acırım hatta. Önemli olan yakışması, kaliteli ve değişik olması. Gittiğim, yediğim içtiğim yer daha önemli benim için."

Sonra sustular ikisi de. Çaylarını içtiler. Hayal konuyu getirmek istediği yerin etrafında dolaşıyor gibiydi.

"Aşkım," diye başladı söze. "Bugün beni hem çok şaşırttın, hem de inanamayacağın kadar mutlu ettin. Aklımda hiç yoktu böyle bir şey. Beni ne kadar çok sevdiğinin, değer verdiğinin bir kanıtı olarak kabul ediyorum, o açıdan değeri çok büyük. Ama madem ki bana bir nişan yüzüğü armağan edecek kadar ilişkimizi ciddiye alıyorsun, senden bir ricam olacak. Benim için bir özveride bulun. Beni düşünerek yap bunu. Terapiye devam et ama refakat işinden vazgeç. Üzerinde çok düşündüm, ilk baştaki fikrimden 180 derece ters bu, biliyorum ama terapi çok daha ciddi, çok daha önemli, sorumluluk isteyen bir iş. Benim sana güvenimde hiçbir zaman bir sapma olmadı zaten. O kıskançlık krizleri de çocukçaydı ama olmazsa kızman gerekir, seven herkes kıskanır. Ama öteki iş, çok daha sıradan, hem senin toplumun içinde değişik kadınlarla görünmen, hele biz bu yüzükleri de taktıktan sonra ikimiz açısından da daha zor kabul edilebilir bir durum olacak. Burası Türkiye, hepimiz içimizden o kadar muhafazakârız ki. Sinan'la konuş, seni anlayacaktır. Zaten onun istediği gibi çalışmıyorsun, herkesi, her isteğini kabul etmiyorsun. Bunun sorun çıkardığını tahmin etmek de zor değil. Belki Sinan'ın bile işine gelecektir bu, kem küm edeceğine Uğur bu işi bıraktı deyip çıkacaktır işin içinden. Tabii en çok talep gören elemanını kaybetmek mali

olarak hoşuna gitmeyecektir ama ne yapalım. Öbür proje devam ediyor ya. "

"Bakalım ona ne zaman itiraz edeceksin?" diye içini çekti Uğur. "Zaten sana söz verdim, bu grubu bitirdikten sonra ikinci grup için senin olurunu alacağım diye, o izni vermeyeceğini hissetmek için de zeki olmak gerekmiyor. Peki ben ne yapacağım Hayal, onu düşündün mü? Hayatımı yeni baştan kurgulamam gerekecek. İyi kötü bir dikiş tutturmuş gidiyordum işte."

Uğur'un bütün neşesinin kaçmış olması Hayal'i paramparça ediyordu. Onu üzmek değil ilişkilerini rayına oturtmak istiyordu sadece.

"Bunu da sonra konuşalım olur mu?" dedi. "Ne yapmak istiyorsun, neleri yapabilirsin? Belki Sinan'la devam edersin, eleman olarak değil, ortak olarak, organizatör olarak. Sahaya çıkmazsın da, müşteri ilişkilerini koordine edersin. İlle de o sektörde çalışmak istiyorsan..."

"Haa, ona izin var yani," dedi Uğur. "Ben sanki bana bir erkek berberinde falan iş bulacaksın diye düşünüyordum."

"Hayır," dedi Hayal, "güzellik sektörünü düşünüyorsan iş çok. Kadınlar hamamı bile olabilir. Tellaklığa ne dersin?"

Uğur gülmedi bu espriye, keyfi kaçmıştı bir kere. Bir kere daha güzel başladıkları bir gün, kötü bitiyordu. Ama bir taraftan hiç düşünmediği bu yolu kendi açmış olduğunu da kabul ediyordu, jest yapacağım diye kadına nişan yüzüğü hediye edersen o da sana her akşam bir kadınla çıkma deme hakkını bulurdu tabii kendinde. Hiç kuşkusuz o gece Topaz'da gördüğü Berrin arayıp sinir etmişti Hayal'i, ona

dedikodu yapacağım diye kim bilir neler söylemişti. E şimdi Hayal de haklıydı tabii. Hangi kadın isterdi yüzüğünü taktığı erkeğin, her akşam başka bir kadınla çıkıp gezmesini? İçini çekti, iyi de ne iş yapacaktı peki? Bu yüzük müzük işine fazla mı erken girmişti ki? Yüzük hediye etmek zaten yeterince sembolik anlamı olan bir şeydi, üstüne bastıra bastıra nişan yüzüğü dersen o da sana bir yüzük takar ve üstüne ağını atardı. Kiminle dans ediyordu? Hayal'le. Koskoca uluslararası şirketleri birbirine tokuşturan ve içinden iş çıkaran kadınla. İki manevra yapmış ve üste çıkmıştı işte yine. Bütün taleplerini de kabul ettirmişti, üstelik de haklı olduğuna inandırarak. Uğur, kendi oyununa nasıl da gelmiş, kendi kazdığı kuyuya nasıl da düşmüştü! Ne yapacaktı şimdi? Nasıl para kazanacaktı? Zengin bir kadının yanında kapatma mı olacaktı? Norveçlinin yüzük olayına fazla sinirlenip üste çıkmaya kalkınca açmıştı başına bu işleri. Hadi şimdi çık bakalım içinden, beş parasız kalınca ne alacaktı bakalım Hayal'e?

Uğur'un yüzü öyle kararmış, keyfi öyle kaçmıştı ki, bu oldubittiden rahatsız olduğunu fark etti Hayal. Masanın üzerinden uzanıp elini tuttu.

"Senin mutsuzluğun, benim mutsuzluğumdur," dedi. "İstemediğin hiçbir şeyi yapma. Hiçbir şeyin acelesi yok. Ne yüzüklerin, ne işi bırakmanın. Bırakalım, olayların akışı yönlendirsin bizi. Asma suratını. Dayanamam. Hayat bizi nereye götürürse onu yaşayalım."

Uğur, gülümsemeye çalıştı. Kalktılar, sımsıkı sarıldı kadına, kalbini kırmıştı işte, kaş yapayım derken göz çıkarmıştı.

Onun hep böyle haklı çıkmasına da kızıyordu aslında. Bu ruh durumundayken kadının aldıkları bilezikleri ve kumaş paketini masanın kenarında bırakıverdiğini fark etmedi. Hayal için de oyun bitmişti.

TERAPİDE SON SEANSLAR

Uğur, doktorlardan oluşan ekiple dosyalar üzerindeki çalışmada en çok Melisa'da takıldığını itiraf etti. Ona ne yapması gerektiğini bilemiyordu. İşin en acıklı yanı, ekipte kimseden parlak bir fikir çıkmıyordu. Hem tecavüz, istismar gibi bir travma geçirmiş, hem hemcinsleriyle ilişkiye alışmış bir kadına üstelik de duygusal olarak ilgi duymadığı bir erkek cinsellik konusunda nasıl yol gösterici olacak, nasıl yardım edecekti?

Uğur, Melisa'yla sadece konuşmuştu şimdiye kadar. Ama kızın kalbindeki buzu çözememişti henüz. Ve açıkçası bu işten biraz da sıkılmıştı. Melisa'yı irkiltecek bir davranışta bulunmaya karar verdi. Kıza bir gay barda, hem de en müptezellerinden birinde randevu verdi. Randevudan biraz erken gitti, barın her zamanki müşterileri, ayaklarına gelen bu enfes

parçanın başına üşüştüler hemen. Uğur, fazla yüz vermedi ama etrafında bulunmalarına da ses çıkarmadı. Melisa geldiğinde Uğur'u bir sürü gayle çevrilmiş görünce tuhafına gitti.

"Niye buradayız, ne anlatmak istiyorsun, bu çizdiğin tablo da ne, bu adamlar ne arıyor etrafında?" diye bir solukta itiraz etti.

"Hoşuna gitmediğine memnun oldum," dedi Uğur. "Sendeki olumsuz tablonun birini çözdük o zaman. Gel çıkalım buradan, ikincisini çözmeye gidelim bakalım."

Kız onun ne yapmak istediğini anlamıştı, ses çıkarmadı. Uğur, onu terapi için kullandıkları eve götürdü. Bir papatya çayı aldı kendine, kız bira istedi.

Uğur, "Etik olarak alkol kullanmıyoruz birlikte çalışırken," dedi. "Sen sonra sevgilinle birlikte olmak için gerekiyorsa iç, ama bira içme, uykunu getirir, şampanya iç! Bana ondan bahset, sana nasıl davranıyor, ne yapmak istiyor, sana nerede itici geliyor? Baştan alalım ve anlat."

Kız, "Bunları yaptık ya," diye isyan etti. "Kaçıncı kez anlatacağım, onunla birlikte olmak istiyorum, ama bedenime söz geçiremiyorum."

Uğur, en çaresiz haliyle kızın karşısında ayakta duruyordu. Loş ışıkta çok da yakışıklı, çok da çekiciydi. Ve birden hiç beklenmedik bir şey oldu, Melisa ona yaklaştı, uzanıp öptü, önce küçücük bir öpücük, sonra ateşli bir öpücük. Uğur, pek karşılık vermedi ama öpülmeye razı oldu. Bakalım sonunda ne olacak diye bekliyordu. Lezbiyen ilişkide erkek rolü oynamaya alışmış biri olarak Melisa, inisiyatifi ele almıştı galiba!

Melisa hiç kıpırdamadan duran Uğur'u soymaya başladı, gömleğini çıkarıp okşadı. Uğur hiç katılmadan bekliyordu. Zaten ne yapması gerektiğini de artık bilmiyordu, sadece daha ileri giderse itiraz etmeye kararlıydı.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye fısıldadı Uğur. "İtici gelmiyor değil mi? Bir kadın ve bir erkek, aşkın en iyi çiftidir, hele birbirlerini seviyorlarsa. Melisa, daha ileri gitme. Bunu benimle değil sevgilinle yapacaksın. Bu gece hep onu düşün, fantezi kur. Onu soy, okşa, onunla birlikte ol, bedenini hayal et, çılgın şeyler düşün. Sonra bana anlatacaksın. Başaracaksın, çünkü onu seviyorsun, çünkü onu istiyorsun, ama biraz süreye ihtiyacın var. Bu tıpkı bacağı kesilen birinin onun yokluğuna alışması gibi. Beyin olayı kavrayana kadar zaman geçiyor. Sen artık karşı cinsle beraber olmak istiyorsun ama beynin ve bedenin henüz senkron yapamıyor. Önce hayalinde birlikte ol onunla, sonra gerçekten olacaksın."

Farklı biçimlerde de olsa Uğur, üç kadında da aynı taktiği uygulamıştı aslında. Üçünün de önce duygularına hitap etmiş, kalplerinin derinliklerinde erkeğe karşı duydukları korku ve nefreti kırmış, kendi kişiliğinde erkeklerin de sevilebilir, anlayışlı ve güvenilir olabildiklerini göstermiş, daha sonra onları duygusal olarak uyarmış, içlerindeki arzuyu uyandırmıştı. Küçük flörtlerle, anlattıklarıyla cinsel olarak uyarmış ama hep uzak durmuştu. Dokunmamış, temas etmemiş, hatta hep geri çekmişti kendini. Saldırılmaktan, örselenmekten, şiddetten, erkeksi güçten korkan bu üç kadın da karşılarındaki yumuşak, duygusal ve kaçan erkeğin üstüne gelmişti sonunda. Ama o kaçmaya devam ediyordu, kadınlar yavaş ya-

vaş çözülüyor ve bir ilişkiye hazır hale geliyorlardı. Olayı psikolojik olarak çözdükten sonra sıra fiziksel olarak çözmeye gelecek, ruhları özgürleşen kadınların bedenleri de itiraz etmekten vazgeçip kendilerini bıraktıklarında Uğur tamamen çekilecek ve gerçek sahiplerine bırakacaktı onları, tamamen uyarılmış ve ilişkiye girmeye hazır hale geldiklerinde. Aslında Amerika'da terapistler daha da ileri gidiyor, ilişkiyi deniyorlardı ama Uğur'un ne canı çekiyordu böyle bir şeyi ne de Hayal'le ilişkisinden ötürü doğru buluyordu. Ne kadar ahlâklı bir adam olmuştu ya rabbim!

Daha önce cinsel ilişki yaşamış oldukları için Aynur ve Melisa'yla daha hızlı ilerlemeye başlamıştı artık. En azından onları, anatomi konusunda ikna etmesine gerek yoktu. Her ikisi de cinsel bölgelerinin kapasitesini biliyor, içlerine bir erkek organının sığacağını yaşayarak görmüş oldukları için tipik vajinismus vakalarındaki gibi parmak egzersizlerine gerek duymuyordu. Onların ruhunu çözmesi yetiyordu Uğur'un.

Aynur'un üstüne gitti önce, kendisinin laboratuar dediği, kadınların aşk yuvası olarak düşündükleri stüdyoda loş ışıkta konuşuyorlardı. Aynur yatakta uzanmış yatıyor, Uğur, yanındaki berjer koltukta bacak bacak üstüne atmış oturuyor, o iç gıcıklayıcı sesiyle Aynur'un beynine nüfuz etmeye çalışıyordu. Biraz önce onu fanteziler kurmaya zorlamış, yardımcı olmuş ve iyice uyararak kendini tatmin etmesine yardımcı olmuştu. Artık son etap kalmıştı, Aynur'un bir erkeğin içine girmesine izin vermesi.

Uğur, "Bak güzelim," dedi. "Artık hazırsın, ama kendi ruh ve beden sağlığın için yapman gereken içindeki zehiri

akıtmak. Sen eski kocana duyduğun nefret ve öç alma duygusuyla yaşadığın sürece, sadece erkeklerden değil, kadınlardan ve dünyadan da nefret edersin. İnsanın içinde yaşattığı nefret en büyük zehirdir. O şimdilik senin cinsel yaşamını öldürmüştü, yarın öbür gün başka bir hastalık yaratacaktı sende, kanser olursun böyle devam edersen. Gülme bana, nefret kanserojendir! Ondan büyük zehir mi var? Yaşanan yaşanmış, bitmiş, arkanı dön, yürü git. Geçmişi unut. Geçmişi unutmadan, içindeki nefreti çıkarıp atmadan geleceğini kuramıyorsun, gördün işte. Yüreğine çöreklenmiş o zehiri gözyaşlarınla sulamış, beslemişsin şimdiye kadar. Şimdi gülerek eritip yok edeceksin onu. Önemsemeyeceksin. Senin kıymetini bilmemiş erkeğe sen de kıymet vermeyeceksin. Bütün yaşamını ondan nefret ederek geçirmene yazık değil mi? Yaşanacak ne kadar güzel şeyler var. İçine atma, dışarı vur, denize savur, dağlara bağır. O nefretten kurtuldukça yaşamaya başlayacaksın, etrafındaki güzellikleri, sevgiyi göreceksin. Sen de seveceksin ve o yeni sevgi, seni yumuşattıkça boşa geçen günlerine üzüleceksin. Ne bütün erkekler kötüdür, ne de bütün kadınlar iyidir. Kocan seni tek başına aldatmadı ya, en iyi arkadaşınla aldattı. Onlar zaaflarının kurbanı oldular. Hayatta iyilere ve kötülere rastlayacaksın, kötüleri ele, iyileriyle kal, diğerlerinin seni üzmesine izin verme. Bunun en iyi yolu çekip gitmektir, arkanı dönmektir, içinde bir kin dağı büyütüp, besleyip onunla yaşamak değil."

Aynur tıpkı Uğur gibi fısıldayarak, "Sana inanıyorum, güveniyorum, sen çok başka bir insansın. Seni tanıdıktan sonra o kadar değiştim ki, ama hâlâ korkuyorum Uğur, gerçek-

ten de Peter'le birlikte olduğumda hiç korkmayacak mıyım, kasılmayacak mıyım? Ya olursa? Ya ona rezil olursam?"

"Korktukça başına gelir, sen de çok iyi biliyorsun ki bu fizyolojik değil, psikolojik bir durum Aynur," dedi Uğur. "Son olarak bir de bunu denemeni istiyorum. Yanında getirdiği çantadan bir kutu çıkardı, içinden de küçük bir alet, bir vibratör. Erkeklik organının bire bir aynı, pille çalışan bir cinsel fantezi aleti. Aynur ilk kez gördüğü bu tuhaf şeye iğrenerek baktı. Uğur gülmeye başladı.

"Kadınlar bununla nasıl zevk alıyor bir bilsen," dedi. "Yeri geldiğinde bir erkekten daha fonksiyonel! Dur deyince duruyor, yap deyince yapıyor, hem de istediğin kadar, her şey şu düğmenin ucunda. Şimdi havanda değilsin. Gece evde, hafif bir şeyler iç, bir fantezi kur. Unutma, fantaziler, aşkın en büyük vitaminidir. Fantezi kurmadığın sürece, en büyük aşkınla bile sevişmek bir süre sonra sabah sporuna dönüşebilir. Akşam yatmadan önce bir kez, sabah kalkınca bir kez, hep aynı pozisyon, hep aynı gel git, iki tıktık, bir fık fık. Sonra? Ne gülüyorsun, yalan mı? Bundan en çok kadınlar sıkılır üstelik. Erkekler için daha büyük fiziksel ihtiyaç ama kadınlar daha duygusal, onların ruhlarının beslenmeye daha çok ihtiyacı var. Ağzı kokan, vücudu kokan, sakalı çıkmış pijamalı bir erkekle yat kalk, ömür boyu, bu mu cinsellik, seks? Şu aleti tercih edebilirsin öylesine!" Uğur da gülmeye başladı, kendini birden kapıya gelmiş pazarlamacı gibi hissetmişti. "Üç taksitte, üstelik önümüzdeki ay ödemeye başlıyorsun," diye devam etti, işi iyice sulandırmak için.

Aynur yatakta katılıyordu gülmekten, ama ilk tepkisi geçmiş, aleti eline almış ilgiyle de inceliyordu, düğmesine basıp birden çalıştırınca korkup elinden attı. "Korkma," dedi Uğur, "ısırmaz. En önemli özelliği, aldatmaz!"

"Ne yani," dedi Aynur. "Dersler tersine mi döndü, adamı bırakıp aleti alıp onunla mı yaşayayım?"

"Boynuz kulağı geçti, öğrenciye bak, hocaya ders veriyor," dedi Uğur. "Haklısın bebeğim, fazla ileri gittim. Tabii ben sadece sana aleti sevdirmeye çalışıyorum ki akşam ev ödevini isteyerek yap. Bu çok önemli Aynur. Şu jeli kullanacaksın, kayganlığı sağlamak için. Başarırsan iş bitmiştir, yerine sahicisi gelecek."

Aynur belli belirsiz duyulacak bir sesle fısıldadı. "Senin yanında yapsam? Başaramazsam diye çok korkuyorum."

"Bu gece dene," dedi Uğur. "Hafif erotik bir film seyret, porno değil ama sakın ha. Porno seni iğrendirir. 9,5 Hafta çok iyi mesela. Hani insanı sinema koltuğunda kıpır kıpır eden sevişme sahneleri olan filmler vardır, ter basar, yanındaki seyirciden rahatsız olursun ya, onlardan. Sakın ha, o iri kıyım zencilerin kırmızı dudaklı sarışınların üstünde gelip gittiği, ha babam oral seks yaptıkları bir şey izleme. Bütün yaptığımız çalışmalar boşa gitmesin! Yumuşak bir şey. Klip bile olabilir, maşallah bütün klipler yatakta geçiyor artık. Aleti de yavaş yavaş kullan. Önce vajinanın dış bölgelerine, iyice uyarıldıktan sonra içine girmesini dene. Yapamazsan, bırak, bir süre sonra tekrar dene. Hiç olmazsa birlikte deneriz. Bana daha fazla alışmanı istemiyorum tatlım, sevgilin ben değilim. Ben sana sadece yardımcı olmaya çalışıyorum. Sonra beni istersin, neme lazım."

Uğur yine gülmeye başladı. Aynur yataktan kalkıp yanına geldi, erkeğin boynuna sarıldı, sıkı sıkı, dostça, göğsüne sokuldu.

"Senin gibi bir erkek olabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi. "Ne kadar başkasın, ne kadar dost, bir kadınla bu kadar yakın olup, dost kalabilecek bir erkek olacağını kırk yıl düşünsem inanmazdım. Seni tanıdığım için çok mutluyum Uğur, hastalığımı yenip yenmemem önemli değil, bana tekrar insanları sevdirdin."

"Bütün mesele bu güzelim," dedi Uğur. "Sen insanları sevdikten sonra bedenin de zırhını indirecek, kendini korumaktan vazgeçecek. Ben bu dünyadaki tek şövalye değilim. Ortada bir sürü iyi ve kötü insan var. Mesele doğruya rastlamak, seçmesini bilmek."

Kadının kollarından yavaşça sıyrılırken alnına bir öpücük kondurdu.

"Beni mutlu etmek istiyorsan bu gece ev ödevini dört dörtlük yapacaksın, hadi bakalım," dedi. Sonra giyinip çıktı evden.

Motoruna binerken kendini hafiflemiş hissediyordu, başarıyordu galiba. Bu başarı ve o kadınların duyduğu mutluluk onu da mutlu ediyordu, bu mutluluk ne profesyonel bir başarı, ne para kazanma, ne şu ne bu, bu sadece insanlıktı galiba. Uğur, oğlum havaya girme, sen Aslan Yürekli Richard falan değilsin, zamanında az mı kızı yatağında ağlayarak arkanı dönüp bırakıp gittin diye bir kahkaha attı. Gerçekten yaşadıkları onu ne kadar değiştirmişti, o cezaevi, mahkeme günleri, bütün bunların ne kadar boş olduğunu göstermişti

Uğur'a. Gündüzleri para kazanma hırsı geceleri sadece zevkin peşinde koştuğu günlerden sonra şimdi yaptıkları, şimdi yaşadıkları Uğur'u sanki "aziz" mertebesine yükseltmişti. Uğur, ölürsem kabrimi türbe yapacaklar diye gazladı motorunu, hızla köşeyi dönerken kaskın içinde kahkahalar atıyordu!

Aynur'a verdiği hediyenin aynısını Melisa da aldı. Uğur aynı nutukları ona da attı. Onunla tek farklı olan, Melisa'nın kız arkadaşlarıyla birlikte olduğu zamanlarda bu oyuncağı kullanmış olmasıydı. Bunu bir kuşakla beline takıyor ve erkek pozisyonuna geçiyordu. Şimdi kendine kullanması biraz zor olabilirdi. Ama Melisa istekliydi. Dahası Uğur'a meyilliydi. Uğur, bu isteği görmezden geldi. Bedenini değil, beynini kullanarak çözmeye devam etti onu da. O kadar çok konuştu ki Melisa daha fazla direnemedi. Uğur onu güldürmüş, duygularıyla oynamış, bir ara ağlatmıştı. Sonunda boğazının kuruduğunu fark etti, üç saattir aralıksız konuşuyordu. Bir bira çıkardı, susuzluğunu gidermek için başına dikti. Başlarım etiğine dedi, ben burada neler çekiyorum! Yatağa döndüğünde gözlerine inanamadı. Melisa aleti denemeye başlamıştı, tatlı dil yılanı deliğine soktu diye gülümsedi. Bu büyük bir başarı oğlum dedi kendi kendi, hadi şerefe. Biranın tümünü bir dikişte içti.

SAFİNUR'A FARKLI YÖNTEM

Uğur, kendini tamamen bu işe vermişti. İçinden, "Hayal iyi ki su koydu da şu refakat işini bıraktım, tamamen buna yoğunlaştım," diye düşünüyordu. Gecesini gündüzünü bu üç kadını çözmek için uğraşarak geçiriyordu. Üç aylık terapinin sonuna gelmiş, büyük başarı kaydetmişti. Bu zor işin altından alnının akıyla çıkmak onu gerçekten çok mutlu edecekti. Kendisinin terapi aldığı Ayhan dışında kimseyle görüşmüyordu neredeyse. Hayal'in birkaç ülke dolaşacağı bir iş seyahatine çıkmış olması işine gelmişti. Bu zamanı iyi kullanmak ve dosyaları kapatmak, döndüğünde de Hayal'le tatile çıkmak istiyordu. Hem doğum gününü, hem "nişanlarını" kutlarlardı.

Bu nişan işini de nereden çıkarmıştı? İki koskoca insan, nişanlansalar ne olacaktı? "Evlenecek halimiz yok ya," diye yüksek sesle söylendi. "İşte böylece birer yüzük takıp birbiri-

mizin olduğunu ele güne ilan edelim istedim galiba. İçimde bir sahiplenmeci ruh var benim de. Onu kadınım hissetmek istiyorum, her haliyle benim olsun istiyorum. O da bunu istediği ve buna rağmen benim yaptığım bu abuk subuk işlere katlandığı için de bir kez daha saygı duyuyorum ona. Hayal, çok başka bir kadın, bu dünyanın kadını değil sanki. Bir Hayal sanki!"

Aşkı depreşmişti, sevgilisini aradı, sesini duydu, onu ne kadar sevdiğini söyledi. Hayal pek yanıt vermeden dinledi. Sonra, "Ben de seni deliler gibi seviyorum aşkım, ama şimdi bir toplantının tam da ortasındayım, çıkar çıkmaz seni arayacağım, hem tahmininden de daha önce döneceğim," diye fısıldadı ve kapattı telefonu. Bu cep telefonları da insanı fazla ulaşılır yapmıştı canım.

Uğur yeniden Safinur'un dosyasına döndü. Otuz üç yaşındaki bu bakire kadının eline de bir vibratör tutuşturamayacağına göre ne yapması gerektiğini tekrar düşünmesi şarttı. Doktorlar ekibi de çok yardımcı oluyordu maşallah.

"Hastalarla bire bir sen çalışıyorsun, onların ne hissettiğini, ne istediğini, neye tepki gösterdiğini en iyi sen görüyorsun, şimdiye kadar çok da başarılı gittin, devam et," deyip sırtını sıvazlıyorlardı. İyi de, Uğur Safinur'da tıkandığını hissediyordu. Gerçi onun tabu olan erkek vücuduna dokunmasını sağlamış, korkmamasını, iğrenmemesini öğretmişti. Ama acaba Safinur, gerçek bir erkeklik organı görürse ne yapardı? Onunla birlikte film seyretmeye karar verdi. İnternete girip birlikte izleyebilecekleri bir film seçmek için uğraşmaya başladı. Önce klasik aşk filmleri üzerinde durdu. Julia Roberts'in

oynadığı o "Pretty Woman" filmine ve Richard Gere'e bütün kadınlar bayılmıştı. Çok hafif sevişme sahneleri vardı filmde. Aslında bir Emmanuelle geçiyordu Uğur'un aklından. Erotik filmlerin şahı olan Emmanuelle'lerin ilkini seyretseler nasıl bir tepki verirdi acaba Safinur?

En iyisi ev ödevi olarak onu aşk filmlerinden başlatmak olabilirdi. "Özel Bir Kadın", "Kasım'da Aşk Başkadır", "Öğleden Sonra Aşk", "Kazablanka", "İngiliz Doktor" gibi aklında kalmış birkaç aşk filminin adını not aldı. Bunların içinde izlemedikleri varsa izlesin, sonra biz birlikte Emmanuelle izleyelim bakalım diye düşündü. Uğur'un aklına ne fanteziler geliyordu aslında. Safinur'la başta düşündüğünün aksine yakınlaşmayı bile denemek istiyordu, çünkü kadın belki de zannettiği gibi firijit değildi, bir erkekle birlikte olmayı hiç denememişti ki, nereden biliyordu kasılıp kalacağını? Ya öyle zannediyorsa? Evet, jinekolojik muayenede zorluk çıkmıştı, ama bakire bir kadın için bundan normal ne vardı ki. Bu bende yükseklik korkusu var diye iddia edip hiç uçağa binmemeye benziyordu. Hele bir binsin bakalım, var mı yok mu görelim. "Sonra da nişanlısı bir biçimde olayı öğrenip beni vursun," diye içinden geçirdi Uğur. Hay Allah, bakire kadınla cinsel terapi yapmak da nereden çıkmıştı canım? Aslında Ayhan alıp kadınla nişanlısını karşısına, konuşarak terapi yapsaydı ya! Pekâlâ söylenebilirdi adama, kadın korkuyor, kasılıyor, ilk geceden atlama üstüne. Zamana bırak, ufak ufak flört et. Sana iyice alışınca, zaten o isteyecek, diye. Adam kızı gerçekten seviyorsa anlayışlı olabilirdi. Ama ya korkup kaçıp giderse? Şimdiye kadar kızın uzak durmasını ve elini bile tutturmamasını çok na-

muslu olmasına vermişti. Ve muhtemelen bundan çok memnun da olmuştu. Ama o kapalı kızlar içinde ne ateşliler vardı, bilmiyor muydu sanki. Her kapalı kız Safinur gibi olacak değildi ya. Anadolu'da bütün kızlar, çoğunlukla, üstelik hiç tanımadıkları erkeklerle evlendiriliyor ve ilk gece istesin istemesin, bir tür tecavüze uğrar gibi cinsel ilişkiye girip seslerini bile çıkaramıyorlardı. Tabii kimse bilemezdi ruhlarında ne fırtınalar kopuyor, cinsel yaşama ne kadar zaman sonra alışıyor, ne zaman gerçekten haz alıyor, yoksa koca için sadece bir boşalma aracı ve çocuk doğurma makinesi olarak mı görülüyorlardı.

Uğur derin bir iç çekti. "Safinur Hanım, sizinle nasıl daha ileri gideceğim ben?" diye söylendi. İnternete girip uzun bir mesaj yazdı ona, film meselesinden bahsetti, seyretmesini istediği filmlerin isimlerini verdi. Kendisine gelmiş başka mesajlara bakarken Safinur'un nette olduğunu gördü, hemen yanıt yazmıştı.

"Eskilerini değil ama yeni olanların hepsini seyrettim zaten ben!"

Mesajlaşmaya başladılar.

"Peki, nasıl seyrettin? Mesela öpüşme sahnelerinde ne hissettin?"

"Kalkıp çay koyuyordum o sırada, bakmıyordum ki, bakamıyordum."

"Richard Gere, Julia'yı öperken bakamıyor muydun? Şöyle yan gözle de olsa? İçin hiç mi ılık ılık olmuyordu?"

"Hayır, o tür bir sahnenin geleceğini hissedince hemen kalkıp çıkıyordum odadan, mutfağa ya da tuvalete falan gidiyordum, hem zaten kimse bakmaz bizim ortamlarda."

"Nasıl yani, bu tür bir filmi ailenle birlikte mi izliyordunuz?"

"Bir kere televizyon göstermişti o filmi. Babam yatmıştı zaten, ağabeylerim de yoktu evde. Biz annemle sessiz bir anlaşma, suç ortaklığı içine girip baktık. Ama dediğim gibi en ufak bir yakınlık sahnesinde ikimiz de terki diyar!"

"Desene Aliye dizisi iki sene oynadı, doktor çocukla Aliye, iki sene deniz kenarında gece vakti bir aşağı bir yukarı dolaştı da, bir tek kez öpüşmedi bile, bundandı demek."

"Tabii, reytingler düşüyor dizilerdeki öpüşme sahnelerinde, haberin yok mu senin?"

"Sonra da yetmiş yaşında dini bütün amcalar evlerindeki 14 yaşındaki kızları taciz ediyor, ne ahlaklı toplum maşallah!"

"Baskının, yasakların olduğu yerde her türlü gizli saklı ahlaksızlık da oluyor. Ama kimisi de benim gibi öyle bir etkileniyor ki, kabuğuna çekilip oturuyor."

"Kıracağız senin zincirlerini, söz veriyorum sana. Önce beynini, ruhunu sonra da bedenini özgürleştireceğiz. Nişanlınla evlenip mutlu bir yuva kuracak, güzel çocuklar doğuracak ve onları baskı altına almadan yetiştireceksin."

"Artık tam olarak bunu istediğimden de çok emin değilim, Uğur. Nişanlımın benim için doğru adam olup olmadığından da. Eğer doğru adam olsaydı, ben sana güvendiğim gibi ona da güvenir, bu korkumu, sorunumu açar, konuşabilir, asıl ondan yardım isteyebilirdim. Oysa konuşamadım, paylaşamadım onunla. Demek ki bana güven vermedi. Tam tersine korkuttu beni. Kim bilir Uğur, belki de ben ondan korkuyorum. Onunla yalnız kalmaktan korkuyorum. Senden niye korkmadım?"

Haydaa, diye şaşırdı Uğur, işler beklemediğim bir yere doğru gidiyor, ne olacak şimdi? Baştan alıp düşünelim. Amacımız ne? Safinur'u rahatlatıp, iyileştirip, normal bir cinsel yaşam sürmesine yardımcı olmak mı, yoksa o kereste nişanlısına lokum gibi yumuşatıp teslim etmek mi? Ya kadın haklıysa? Ya gerçekten adamı istemediği için kendini böyle bir saplantı içinde hissediyorsa? Hem bana ne elin adamından? Benim hastam Safinur, ben onun iyileşmesinden sorumluyum, görevim ona yardım etmek! Kadın nasıl istiyorsa öyle, adamı düşünerek, adamı rahatsız etmeden, adam için değil.

"Önümüzde yeni bir dönem mi açılıyor yani Safinur? Seni nişanlından bağımsız mı düşünmeli, farklı çözümler mi önermeliyim? Ya sonra pişman olursan? Ya bu geçici bir duyguysa?"

Uğur mesajı yolladı ve yanıtı merakla bekledi. Kendi mesajı gibi o da hemen gelmedi. Belli ki Safinur da düşünüyor ve birden kolay kolay açılamıyordu.

"Bir süredir düşünüyorum ve nişanlım bana çok itici geliyor. Yanlış anlama, seninle tanıştım da onun için artık onu beğenmiyor değilim. Zaten beğenmiyormuşum da bilinçaltında, kendime itiraf edemiyormuşum gibi. Birden gözümde bir perde kalktı sanki. Birden neden cinsellik istemediğimi, neden korktuğumu, neden tedirgin olduğumu çözmeye başladım. Ben onu babacan, efendi, namuslu, iyi bir aile babası olacak biri gibi görmekle birlikte yatakta bir birlikteliği istemiyorum. Ama galiba bu, bir 'cinsel birlikteliği istemiyorum'dan çok, 'onunla bir birlikteliği istemiyorum' demek. Yani galiba o bana cinsel açıdan çok itici geliyor!"

Uğur içinden, "Gözünü seveyim bu internetin," dedi, "bu kız ne yüz yüze, ne telefonda bana asla bunları anlatmazdı. Ama şimdi beni görmüyor, duymuyor, sadece bir ekrana yazı yazıyor diye nasıl çözüldü, ah canım teknoloji..."

"O zaman sana yeni bir öneri, eve gel, birlikte seyredelim benim seçeceğim bir filmi, biraz cüretkar olacak ama, var mısın?"

Karşıdan yine uzun süre yanıt gelmedi. "Zaten üstüne atlasaydı şaşardım," diye düşündü Uğur. Yanıt beklemekten vazgeçip internet sitelerine girdi, haberlere baktı. Bir-iki kişiyle mesajlaştı ve telefonuna gelen mesaj sesiyle irkildi, açıp baktı, bu kez iyice şaşırdı, Safinur soruyordu: "Ne zaman?" Nete geri döndü, kızın mesaj yollamış olduğunu gördü, bakmadığı için fark etmemişti. Ama anlaşılan ötekinin sabredecek hali yoktu. Hadi bakalım, işler hızlanmıştı. Uğur, bu işi çözecekti. Uzayıp gitmesinden açıkçası sıkılmıştı!

"Hemen!" diye mesaj attı. "Orada buluşalım." Duşunu alıp kokular süründü, aynadaki görüntüsünü beğendi. DVD'lerini yanına aldı, Emmanuelle fazla gelirse daha hafif bir şeyler koyacaktı. Motorına atladı ve sabırsızca yola çıktı. Eve gelip ortalığı hazırladı. Mumlar, tütsüler yaktı sağa sola. Şömineyi tutuşturdu. Ev, her gün temizlenip hazırlanıyordu zaten. Doğrusu enteresan bir çalışma mekânı olmuştu Uğur için. Heyecanlı olduğunu fark etti, bir parmak sek viski koyup bir dikişte içti, tamam ilkeler de ihtiyacı vardı şimdi. Sonra sıcak su hazırladı, kıza çay yapacaktı. Çiçek! Eliyle alnına vurdu, ah nasıl da unutmuştu, ona çiçek alacaktı. "Ağır ol oğlum," diye söylendi sonra, "maksadımız kızı tavlamak değil, açmak. Bir de sana tutulmaya kalkarsa görürsün rezaleti."

Kapı çaldı, Safinur gelmişti. Özenle giyinmişti. Yanakları al aldı, elleri titriyordu yine. Uğur onu elinden tutup içeri aldı ve yanaklarından öptü, dostça, arkadaşça. Ama bu kadarı bile kızın kalbinin çarpmasına yetti. Uğur'un hafif parfümü, vücudundan gelen temizlik kokusu ve ısısı, her kadının başını döndürebilecek doğal cazibesi ve ona gösterdiği yakın ilgiye Safinur gibi bir kızın kayıtsız kalması mümkün müydü?

"Sana çay koyuyorum," dedi Uğur. "Ekranın karşısına kurul bakalım, bu akşam sinema akşamı, yaşasın!" Ekranın karşısında üç kişilik bir kanepe vardı. Tek kişilik koltuk, ekranı tam görmüyordu. Safinur, kanepenin tam ortasına oturdu. Uğur, elinde çay bardağıyla gelip hemen yanına oturdu, kız kanepenin ortasına oturmuş olduğu için de çok yakınına! Kumandasıyla filmi başlattı. Filmi rahat görebilmeleri için ışık açmamıştı. Mumların titrek ışığından ve şöminenin ateşinden başka bir ışık yoktu. Birbirlerine değecek kadar yakın ama değmeden oturuyorlardı. Uğur, arada bir kıza filmle ilgili bilgi veriyor, onun sık sık başını öne eğerek bazı karelere bakamadığını fark ettiğinde hafifçe dürterek, "Hadi bak," diyordu. Bir ara en doğal haliyle elini kızın omzuna attı, itiraz gelmediğini görünce kendine çekip göğsüne yasladı. "Allahım, ortaokuldan beri böyle kız tavlamadım," diye söyleniyordu kendi kendine. Ufak ufak kızın saçlarını okşuyordu.

Safinur, yan gözle de olsa filme bakmaya başlamıştı. Uğur kulağına ufak ufak sorular soruyordu. "Bak burada çok mu rahatsız oldun? İğrenecek ne var? Kadın nasıl zevk alıyor görüyorsun. Cinsellik zevk veren bir oyundur, hele bir de sevdiğin kişiyle birlikteysen ve bu sözümü unutma, bunu yapma-

yı da biliyorsan, tekniği yabana atmamak lazım. Bizde daha çocuk yapmak için nereye girmek gerektiğini bilmeyen erkekler var biliyor musun? Bizim doktor arkadaşlara ne vakalar geliyor. Ne ilk gece vakaları, ah tatlım, hepsi bilgisizlikten, hepsi baskıdan, doğanın bize verdiği en güzel içgüdüyü doya doya yaşamamızı engelliyorlar."

Kız kulağına bırbırbır konuşan Uğur'un söylediklerinden, ekranda gördüğü açık saçık sahnelerden, Uğur'un omuzunun üzerindeki kolundan, saçlarını okşamasından kendini kaybetmişti adeta. İtiraz etmek istiyor, hoşuna gittiği için edemiyordu da! Bir ara bir şey söylemek için başını çevirdi Uğur'a. Yüzleri çok yakındı. O kadar yakındı ki nefesleri birbirine karışıyordu, Uğur eğildi, dudaklarına uzandı Safinur'un, kız hiç tepki vermeden gözlerini kapayıp bekledi. Uğur, öpüp öpmemek konusunda kararsız kaldı. Dudaklarıyla dudaklarına dokundu ve geri çekildi. Kız gözlerini kocaman açıp, "Bu kadar mı, böyle mi, böyle midir, onlar böyle yapmıyor ama?" diye sordu, küçük bir çocuk gibi! Uğur içinden sen istedin kızım günah benden gitti diye geçirdi, eğildi, Safinur'u kollarına aldı, önce usul usul, sonra giderek daha profesyonelce, öptü, öptü, öptü. Kızın kollarında bayılmak üzere olduğunu fark edince de bıraktı. Safinur nefes nefeseydi. Çayını tutuşturdu eline, "Biraz iç kendine gelirsin," dedi. Kızın saçlarını, yanaklarını okşarken, "Bak bundan keyif aldıysan, sonrasına bayılacaksın," diye fısıldadı kulağına. "Hem senin bir şeyin yok. Saptaman tamamen doğru, senin derdin nişanlınla. Ben seninle daha ileri gidemem. Bu ahlâksızlık olur. Sen hoş bir kadınsın, Safinur. Ama seninle yaşayacaklarımız doğru olmaz." Ve orada Uğur'un hiç

beklemediği bir şey oldu, Safinur, Uğur'un elini alıp göğsüne koydu, kızın kalbi patlayacakmış gibi atıyordu. "Denemek istiyorum, beni biraz sev," diye fısıldadı. Uğur, hafifçe göğüslerini okşadı, dudaklarını aralayıp bir daha öptü, istese o an onun içine girebileceğine ikna oldu. Kız hazırdı. Hatta emin olmak için bacaklarını okşadı. Safinur önce irkilmekle birlikte itiraz etmedi, bacaklarının yavaş yavaş aralandığını gördü Uğur, elleri biraz daha yukarı çıktı, okşadı ve bıraktı. Uzatmanın alemi yoktu. İtiraz eden yoktu işte. Amaç bu değil miydi? Ayağa kalktı, banyoya gidip yüzünü yıkadı. "Senin işin buraya kadar oğlum," dedi. "Oyun bitti. Maksat hasıl oldu! Kadın bir ateş parçasına dönüştü. Artık devamını kiminle getirirse."

O evden bir an önce çıkmak istiyordu, biran önce açık havaya çıkmak, biran önce motoruna atlamak, biran önce rüzgârın soğuk nefesini yüzünde hissedip kendine gelmek. Hayatta en son isteyeceği, Hayal gibi bir kadına âşıkken, görev için bile olsa Safinur gibi bir kadınla yatmaktı. Üstelik de bir bakireyle, aman Allahım!

İçeri döndü. Kadın kanepenin üzerinde perişan halde ağlıyordu. Ah hayır, gözyaşları Uğur'un en son görmek istediği şeydi. "Tatlım ne oldu, seni üzdüm mü, canını mı yaktım, ne oldu?" diye sarıldı. Kız göğsüne kapanıp hıçkırıklara boğuldu. Uğur, onun gururunun kırıldığını hissetti. Kızı kollarının arasında uyutmak istediği bir bebekmiş gibi ufak ufak sallayarak kulağına anlattı: "Bak, benim seninle bu kadar bile yakınlaşmam doğru değildi. Biz seninle çok farklı koşullar içinde karşılaştık. Benim bir görevim var, bir ekiple çalışıyorum. Hastalarımla yaptıklarımı bire bir o ekibe anlatıyorum. Bun-

ların hepsini biliyorsun sen. Seninle birlikte olmam, seni de aldatmam demektir. Senin güvenini kötüye kullanmam demektir. Yoksa sen çok hoş bir kadınsın, benim değil, her erkeğin hoşuna gidebilirsin. Hayatta karşına çok hoş erkekler çıkacak, sen artık onlara farklı bir gözle bakacağın için sen onlardan, onlar senden hoşlanacak, yepyeni bir hayata başlıyorsun Safinur. Ama bu hayatın başında ilk deneyimini benimle geçirmen doğru olmazdı, hatta çok yanlış olurdu, sana bu kötülüğü yapamam. İlk geceni, benim gibi bir profesyonelle değil, sevdiğin ve seni seven bir erkekle, doğal bir biçimde yaşamanı isterim. Beni anlıyor musun tatlım?"

Kız başını salladı. Ağlaması durmuştu.

"Sen çok farklı bir erkeksin," dedi, "hatta bir erkek melek misin acaba diye düşündüğüm oluyor."

"Senin için öyleysem ne mutlu bana," dedi Uğur. "Şimdi ben senden önce çıkacağım, çünkü biraz kalıp kendini toplamanı istiyorum, ben buradayken bunu yapamazsın. Sonra git eve. Yarın konuşuruz. Seni sarstıysam da özür dilerim. Ama her terapinin içinde biraz gözyaşı vardır, acılar gözyaşıyla yıkanmadan geçmiyor galiba."

Uğur bu kez yanaklarından öptü kızı, kapıyı çekip çıktı, asansörü bile beklemedi, altı katı koşarak indi. Adeta suç mahallinden kaçan bir katil gibiydi. Motora bindikten ve oradan biraz uzaklaştıktan sonra ilk kırmızı ışıkta cep telefonunu açmak geldi aklına. Bu tür seanslarda rahatsız edilmemek için kapatıyordu. Hayal'i aramalıydı, Hayal'i görmeliydi, onunla birlikte olmalı, onunla sevişmeliydi, ruhunu temizlemeli, vücudunu ve beynini doyurmalıydı. Telefonu açar açmaz, iki

mesaj düştü, 7532'i araması gerekiyordu. Tahmin ettiği gibi, seyahatten döner dönmez Hayal onu aramış olmalıydı. Kenara çekip mesajlarını dinledi, biri Hayal'dendi.

"Sevgilim ben geldim. Telefonun kapalı, anladık iş üstündesin. İşin bitince beni ara, cinsel sorunlarım var, kimseyle beraber olamıyorum, sana ihtiyacım var, beni çözer misin?"

Hayal, esprili bir mesaj bırakmıştı, neyse neyse, kızgın değildi, hemen aradı Uğur onu.

"Aşkım, sevgilim, bir tanem, canımın içi, dünyanın en güzel, en hoş kadını, gecelerimin gündüzlerimin hayali... Hemen hazırlan, gelip seni alıyorum, seni çözeceğim söz," diye bir solukta sıraladı.

Hayal kahkahalar atıyordu. "Keyfin yerinde bakıyorum. Hayrola terapi iyi gitti galiba. Tamam, şimdi bir şey söyleme, sonra anlatırsın. Hazırım zaten, seni bekliyorum bir tanem," deyip kapattı.

İkinci mesaj Ayhan'dandı. Ayhan, Safinur'la neler olduğunu merak ediyordu. Onu da aradı. "Doktorcuğum, elemanınla iftihar edebilirsin, tıp tarihine geçecek bir başarı elde ettim. O işi bitirdim, kız çözüldü. Ama ayrıntılar için bu akşam beni rahat bırak. Şimdi sevgilimle buluşmaya gidiyorum, bu kadar gerginlikten sonra benim de biraz şarj olmaya ihtiyacım var herhalde. Yarın öğleye doğru gelirim, ekibi topla, neler olup bittiğini anlatacağım."

Ayhan'ın itirazlarını dinlemedi, telefonu tamamen kapadı yeniden. İçinden bir ses ona Safinur'un ya da ötekilerin tekrar arayabileceğini söylüyordu ki Hayal'in yanındayken hiçbirisiyle konuşmaya niyeti yoktu.

HAYAL OLANLARI SEZİYOR

Motoru Hayal'in evine sürdü. Yarım saat sonra evin önündeydi, içeri girer girmez Hayal boynuna sarıldı ama Uğur, kibarca uzak durdu ondan."Affedersin aşkım," dedi. "Bir bira içmiştim, banyonu kullanabilir miyim, çok acil."

Hayal, "Tabii," diyerek geri çekildi, bir öpücük veremeyecek kadar sıkışmış bu adama yol açtı. Uğur, banyoya girer girmez hiç alışkanlığı olmadığı halde kilitledi, diş macununu alıp parmağıyla ağzının içini, dişlerini ovdu iyicene. Ağzını, dudaklarını, yüzünü yıkadı. Bir başka kadını öptükten sonra sevgilisini öpmeyi içi kaldırmamıştı. Sanki tuvaleti kullanmış gibi sifonu çekip bıraktı, yüzünü iyice kuruladı. Her zaman iç cebinde taşıdığı ağız spreyini sıktı, kokusu çıksın diye ağzı açık bekledi bir süre. Sonra dışarı çıktı. "Gerçek yok mu?" diye sordu. "Hayır," yanıtını alınca Hayal'i kollarının arasına

alıp sıktı, sıktı, havaya kaldırıp uçurdu kadını, yüzünü, ağzını, gözlerini her tarafını öptü, kokladı, içine çekti. Sonra yere bıraktı.

"Hadi çıkalım, biraz daha koklaşırsak, sonu yatakta bitecek, oysa sosyalleşmeye, kalabalık ve neşeli bir yerde bir kadeh bir şey içmeye ihtiyacım var, seninle olmak için ölüyorum ama önce havamı değiştirmeliyim. Niye tereddüt ettin, yorgun musun yoksa?" diye sordu.

"Sevgilin dışarı çıkmaya her zaman hazırdır bir tanem," dedi Hayal. "Hele senin ihtiyacın da varsa. Gençlerin takıldığı o Kanyon'daki lokantalardan birine gidelim mi, çok güzel salatalar yapıyorlar, hem hareketli, kalabalık da."

"Hayır, hayır," diye itiraz etti Uğur. "Müzik istiyorum, İstiklal'e gidelim. Biraz dans ederiz belki ne dersin?"

"Sen dağıtmak istiyorsun, tamam dedi Hayal. Ne geldi başına anlat bakalım." "Sonra sonra, ne olur, her şeyi anlatacağım, ama sonra," diye elinden tutup çekti kadını Uğur. Bir ev ortamında kalmak istemediği o kadar belliydi ki. Beyoğlu'nun arka sokaklarında kocaman bir bara gittiler. Bangır bangır müzik konuşmalarına fırsat bırakmıyordu. Hayal onun konuşmaktan kaçtığını anladı, üstüne gitmedi. Uğur, viskileri ardı ardına deviriyordu. Arada bir Hayal'i kavrayıp döndürüyor, dans niyetine saçmalıyordu. Kadının saçlarını öpüyor, çılgın bir âşık gibi, kimseyi gözü görmeden birliktelikleriniin tadını çıkarıyordu. Hayal içinden Berrin bizi şimdi görse ya diye geçirmedi değil. Uğur artık sallanmaya başlamıştı. Kafasını dağıtmak için böyle dibine kadar içmeyi seviyor, ama içkiyi de hiç kaldıramıyor, kocaman bir bebek gibi sar-

hoş oluyordu. Hayal, eve taksiyle dönmeye kararlıydı da motoru ne yapacaklarını bilemiyordu, ama bu haliyle Uğur'un onu eve götürmek yerine Boğaz'ın sularına uçuracağından kuşkusu yoktu. Hayal, yarı şaka yarı ciddi, Uğur'u ikna edip bardan çıkardı. Valeler, Hayal'in ellerine sıkıştırdığı paraya bakıp motora göz kulak olacaklarına söz vererek bir taksi çağırdılar bu alışık olmadıkları çifte.

Uğur, yolda giderken camı açmış ayılmaya çalışıyordu. Evin anahtarını bile zar zor buldu, içeri girip yatağa uzandıktan sonra da Hayal'in tam tahmin ettiği gibi sızdı kaldı. Hayal, bir içki koyup camın önünde oturdu, iş seyahatini kısa kesip koştura koştura bunun için mi gelmişti? Doğru düzgün iki satır bile konuşamamışlardı. Uğur, bir taşkınlık, şaşkınlık halindeydi, bir taraftan da üstünden bir yük kalkmış ve rahatlamış gibiydi. Varsayımlar yürütmek yerine yarını beklemek ve olan biteni ondan dinlemek en doğrusu olacaktı, Hayal de yorgundu zaten, sevişseler o da bir şey anlamayacaktı. Banyoya gidip duşunu aldı, havlusunu çıkarıp çırılçıplak süzüldü örtünün altına, çok sevdiği gibi, vücudunu sevgilisininkine dayayıp uyuyacaktı ki, ilk sarhoşluğu geçen Uğur, bu temasla uyandı. Sevgilisini kollarına aldı, erkekliği kabarmaya başlamıştı bile. "Bu adam nasıl da her an hazır aşka," diye düşündü Hayal. "Uyu bir tanem," diye fısıldadı, "sonra sabah sevişiriz. Sen sarhoşsun, ben yorgun, bir şeye benzemez şimdi." Uğur tamamen uyanmıştı. "Sana öyle geliyor," diye altına aldı kadını. "Koynuma fırından çıkmış taze ekmek gibi sıcak ve nemli bir kadın, benim kadınım girecek de ben uyuyacağım öyle mi? Çıtır çıtır yiyeceğim onu, çıtır çıtır. Kaçma, dur."

Hayal itiraz etmeyi bırakıp katıldı sevgilisine, zaten ona dokundu mu, ne kadar yorgun olsa bütün duyguları uyanıyor, canı sevişmek istiyordu. Uğur'un terapi yaptığı kadınları düşündü, onların da bunu istediğinden emindi. Acaba Uğur bunu nasıl savuşturuyordu? Yoksa savuşturamıyor muydu?

Sabah kahvelerini içerken Uğur, keyifli ama sessizdi. Hayal, "Eee, dün akşamki ruh durumunun bir açıklaması vardır herhalde sevgilim. Beni meraktan daha ne kadar çatlatacaksın?" diye konuya girdi.

Uğur, "Bitti gibi," dedi. "Bu parti bitti. Yüzümün akıyla çıktım sayılır. Melisa'da biraz problem devam ediyor ama hallolmayacak gibi değil. En çok korktuğum Safinur'du. Onu da dün akşamüstü çözdüm. Çılgınlığım biraz ondandı. Açıkçası kızın elinden zor kurtuldum! İşin şakası bu tabii, ama onu çözebildiğim için çok sevindim. Mutlu olmayı hak ediyor, tamamen yanlış yetiştirilme, aile ve toplum baskısı kurbanı olmuş, pırıl pırıl, akıllı, zeki bir kadın. Şimdi yolunu bulacak, inşallah rastlayacağı doğru düzgün bir erkekle yeni bir hayat kurabilecek. Buna çok mutlu oldum. Üstümden bir yük, bir sorumluluk kalktı diye de biraz delirdim. Hepsi bu. İlk partiyi başarmanın sevinci bir de."

Hayal, ayrıntıyı kaçırmamıştı. "Nasıl yani?" dedi. "Safinur zaten nişanlı değil miydi? Nişanlısıyla evlenmekten bu sorunu yüzünden korkmuyor muydu? Adama ne oldu da yeni birini bulur falan diyorsun?"

"Sorun adamdaymış meğer," dedi Uğur. "Safinur, terapi sırasında aslında nişanlısının kendisini cinsel olarak ittiğini fark etti. Sorunun kendisinden değil, adama duydu-

ğu antipatiden kaynaklandığını anladı. Yoksa kızda bir şey yok."

"Nereden biliyorsun bir şey olmadığını?" diye sordu Hayal.

"Olduğunu nereden biliyorsam oradan, o söylemişti. Önce var demişti, şimdi de yok diyor, diyorsa öyledir."

Ah Hayal biraz daha az zeki olsaydı keşke, her şey daha kolay olacaktı. "Bu kadar kolay ve basit olamaz," diye ısrar etti Hayal. "İyiyim dedi demek ki iyi, kötüyüm dedi demek ki kötü. Çocuk oyuncağı mı bu? Üç aydır kaç kişi üzerinde çalışıyorsunuz. Kız senin yüzüne bakıp konuşamıyordu bile, şimdi elinden zor kurtuldum diye ağzından kaçırdın. Nişanlısından hoşlanmıyor falan ama sana bayılıyor. Ne olduğunu doğru dürüst anlatacak mısın, yoksa kıskanırım diye mi çekiniyorsun?"

"Kıskanacağın hiçbir şey olmadı, Hayal. Sadece bunlar vakayla benim aramda geçen terapi gereği yapılmış davranış ve konuşmalar. Bu süreç içinde onun rahatladığını, gevşediğini ve normale döndüğünü anladım tabii ki. Ayrıca kız da asıl sorunun nişanlısı olduğunu kavradı. Daha fazla ayrıntıyı bugün öğleden sonra zaten bütün ekibe anlatacağım. Ama sen bu ekibin bir parçası değilsin."

Hayal'in keyfi kaçmıştı. Uğur'u refakatten vazgeçirmişti ama bu yaptığı da yenilir yutulur şey değildi. Belli ki Safinur, Uğur'dan çok etkilenmiş ve artık ne yaptılarsa onunla birlikte olmak istemiş, muhtemelen Uğur bir-iki adım atmış ama daha ileri de gitmemişti. Dün geceki taşkınlıkları da sırf başarı sarhoşluğu değil, vicdan rahatsızlığıydı. Hem kıza, hem Hayal'e karşı. Uğur bir şey söylememişti ama Hayal çözmüştü. Hayal de kaçın kurasıydı. Uğur, çöpsüz üzüm değildi. Onun-

la olmak Hayal'e büyük mutluluk veriyordu, ama bedeli de ağırdı. Hayal, ondan daha fazla taviz koparıp bu işi de bırakmasını sağlasa ne olacaktı peki? Uğur başka bir iş kurabilecek, yapabilecek miydi? Bunu yapamadığı sürece aşağılık duygusuna kapılmayacak mı, Hayal'e öfke duymayacak mıydı? Hayal, şimdilik daha ileri gitmemeyi ve bu işi kurcalamamayı tercih etti. Zaten başka alternatifi de yoktu.

Uzanıp saçlarını okşadı sevgilisinin, o da tutup onun ellerini öptü. "Sen anlat bakalım, işler nasıl geçti? Seyahat iyi miydi? Anlaşmalar, paralar, biraz daha zengin oldun mu?" diye sordu. "Her zamanki gibi," dedi Hayal, "sıradan. Rutin. Bir-iki parlak anlaşma olacak gibi. O zaman uzak bir yerlere gider miyiz sevgilim? Bu dosyaları bitirdikten sonra yenilerini almadan önce biraz nefes alırsın herhalde?"

"Evet, ara vermek istiyorum," dedi Uğur. "Uzak dediğin neresi mesela? Yine Karayipler diye başlama. O kadarına param yetmez. Senin beni götürmene de izin veremem. Bu konularda anlaşalım da."

"Benim arkadaşlarımla birlikte olduğumda her zaman geçerli olan bir ilkemiz vardır. Kimin parası daha çoksa, kimin koşulları daha iyiyse o harcar. Biz seninle bir hayatı paylaşmaya karar vermişken sırf ilişki böyle bir temel üzerinden başladı diye para hassasiyeti yapmanın anlamsızlığını ne zaman kabul edeceksin? Benim param var ve ben bu parayı harcamak için kazanıyorum. Ama senin o kadar yok diye birlikte harcamayıp senin daha az olan paranı harcayıp, daha iyi yaşayabilecekken daha kötü yaşayacağız öyle mi? Sırf senin gururun kırılmasın diye? Peki erkekler bunu niye gurur meselesi yapar-

lar? Koşullar tersine olsaydı ben kadın olarak gurur meselesi yapmayacaktım. Tam tersi sevgilim varlıklı ve beni iyi yaşatıyor diye sağa sola hava atacaktım. Var mı bunun mantığı, gelenek, görenek dışında?"

"Ah aşkım ne kadar mantıklısın, neden biraz daha düz bir kafan yok, neden bu kadar vericisin üstelik? Biraz cimri olsan, biraz kendine saklasan paracıklarını, biraz kadın gibi kadın olsan ne olur yaaa!"

Hayal cevap vermedi, uzun uzun baktılar birbirlerine, sonra içini çekti Hayal, gitti kucağına oturdu sevgilisinin, sarıldılar birbirlerine, öyle kaldılar...

Sonra Hayal kulağına fısıldadı Uğur'un: "Seni çok seviyorum."

Uğur aynı onun gibi devam etti: "Ben seni daha çok seviyorum."

"Artık sensiz yapamıyorum."

"Ben zaten her an seni düşünüyorum."

"Sensiz uyumak istemiyorum, yatak bana batıyor."

"Ben de sensiz uyanmak istemiyorum, yastığı elliyorum, boş gelince kızıyorum."

"Seninle uyuyup seninle uyanmak istiyorum."

"Ben de seninle kahvaltı etmek istiyorum."

"Seninle banyo yapmak istiyorum."

"Sırtını sabunlamak istiyorum, bana masaj yapmanı istiyorum."

Hayal, gülmeye başladı, sonra ciddileşti: "Tekrar bir erkekle birlikte yaşamak isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Ama seni istiyorum, seni yaşamak istiyorum."

"Ben de seninle aynı evi paylaşmak istiyorum. Kaçamaklarımız, flört etmemiz yetmiyor. Çoraplarımı yıkamanı, oraya buraya attığım pantolonlarımı toplamanı, banyoyu dağıttığımda kızmanı, sağa sola savurduğum gazeteleri katlamanı, televizyon seyrederken bira içmeme katlanmanı, bana bakmanı, beni sevmeni istiyorum. Beraber yaşamak böyle bir şey. Sonra pişman olmayacak mısın? Geç geldiğimde kızmayacak, terapilerime, kadın hastalarıma, hadi hepsini boş ver, bana, evin içinde yaşayan, gizlice kremlerini kullanan, telefon mesajlarını kontrol eden, çiçek geldiğinde senden önce içindeki kartı okuyan, fazla süslendin mi ne oluyor diye düşünen, bir akşam bile kendini salıverip bakımsız oturdun mu hayrola hasta mısın diyecek bir erkeğe katlanabilecek misin?"

"Başıma ne gelecek olursa olsun, ne kadar sürecek olursa olsun, yaşadığım her anı yapabildiğim kadar çok seninle paylaşmak istiyorum. Senin bana verebileceğin her saniyenin tadını çıkarmak, senden alabileceğim kadar çok şey almak istiyorum. Seni sömürmek, istismar etmek istiyorum!"

"Bak sonra pişman olursun, yataktan çıkarmam seni, hırpalarım, canına okurum. Ben seni görünce dayanamıyorum, senin için çıldırıyorum. Seni çok seviyorum bebeğim, seni sıkmaktan korkuyorum. Ama sen hazırsan ben çoktan hazırım. Senin olmaya hazırım, sen benim olmaya hazır mısın?"

"Önce ben teklif ettim!" diye bağırdı Hayal.

"Allahım ya rabbim, kadın bir kere kadınlığını bil, bırak da ben sana evlenme teklif edeyim!" diye bu kez Uğur bağırdı. "Hem ben sana nişan yüzüğü almadım mı, nişanlanmadık mı? İnsanlar laf olsun diye mi nişanlanır, evlenmek için

değil mi? Hayır, öne geçemeyeceksin. Bu kararı ben verdim ve sen kabul ettin. Karım olacaksın, dediklerimi yapacaksın. Bak karışmam, geleneksel erkeğim ben. Hadi kalk, çay may ne yapacaksan yap içelim, sen şimdi şişmanlatıyor diye bir kadeh şampanya bile içmezsin bu kararın üsüne."

"Yerim senin gelenekselliğini," diye kıkırdadı Hayal. Çok mutluydu. O kadar mutluydu ki, çıldırmış gibiydi. Zaten aklı başında olsa böyle bir karar alır mıydı?

Uğur, öğleden sonra ekiple buluştu. Ayhan zaten olup biteni biliyordu ama diğerleri de Uğur'un verdiği açıklamaları dinlediler, tatmin olmadıkları yerlerde sorular sordular. Sonucun başarılı olması herkesi çok mutlu etmişti ama Safinur konusunda biraz şaşkındılar. Kimse böyle bir sürpriz beklemiyordu açıkçası. Uğur ise böyle bir sıkıntıyı az çok sezmiş olduğunu söyledi.

"Kadın zaten hiç ilişkiye girmemiş ki, nerede ne tepki vereceğini nereden biliyordu? Tamamen varsayım üzerine bir sıkıntı yaratmıştı. Somut olarak bildiği tek gerçek, dizi film izlerken öpüşme sahnelerinde bile televizyonun başından kalkıp çay koymaya gitmesiydi. Nişanlısı da onunla yakınlaşmak için fazla bir girişimde bulunmamıştı. Elini tutmaya kalkmış izin vermemişti tamam ama zaten muhafazakâr yapısından ötürü böyle davranmazsa adamın kendisi hakkında kötü bir izlenim edineceğini de düşünmüş olabilir. Yani hoşlandığı ve istediği biriyle yalnız kaldığında ne olacağını bilmiyordu, korktuğu gibi olmadığını görünce de sorunun kökenine inip nedenini çözdü."

"Hoşlandığı ve hayır demediği adam sen miydin Uğur?" diye sordu doktorlardan biri.

"Evet," c :di Uğur. "Aramızda fazla önemsenmeyecek bir yakınlaşma oldu. Bunu talep ettiği için öptüm onu. Sonuç olarak kız da gerçekten böyle bir şeye razı olup olmayacağını merak ediyordu. Ne iğrendi, ne utandı, tam tersine bayıldı. Beni bunun için tutmadınız mı? Sonuç olarak sadece lafla terapi yapmak yetecek olsaydı Ayhan da yapardı değil mi?"

"Daha ileri gitmediğinize emin misin Uğur?" diye sordu jinekolog Sümer Hanım, kaşları biraz çatık gibiydi.

"Vallahi istesem giderdim," dedi Uğur. "Ama olayı çözmüştük, kızın itiraz ettiği yoktu. Tam tersine devam etmemi istiyordu. Ama bence daha fazla kanıta gerek kalmamıştı. Bir kadınla beraber olmak için Safinur'a ihtiyacım olmadığını da biliyorsunuz sanıyorum, İstanbul'un en hoş kadınlarından biriyle beraberim. Hatta nişanlıyım ve üstelik çok yakında da evleniyorum! Hey, ben sizden kocaman bir aferin bekliyorum, sorgu ve yargılama değil. Bana sorunlu, firijit, erkeklerle beraber olamayan 3 hasta verdiniz. Size tamamen normalleşmiş 3 kadın geri veriyorum. Daha ne istiyorsunuz? Az kalsın ruh sağlığımı da yitiriyordum, onları toparlayacağım derken. O kadar çene patlatmak kolay mı sanıyorsunuz?"

Ekip Uğur'a sorgu suali bırakıp kutladı bu kez. Genç adam tepkisinde haklıydı. Şimdi bir kez de hastalarla konuşup dosyaları kapayacaklardı.

"Yeni dosyaları ne zaman alacaksın?" diye sordu Ayhan.

"Üstüme gelme," dedi Uğur. "Biraz soluklanmaya ihtiyacım var, ruhum üşüdü."

UĞUR'LA HAYAL EVLENİYOR

İki koskoca insan, ikisi de çok meşgul, ikisi de bekâr, ikisinin de evi barkı varken ve istedikleri zaman beraber olabiliyorken niye delirmiş gibi evlenmeye karar vermişlerdi? Ah işte o ne kadar boş verirlerse versinler toplum baskısı, mahalle baskısı. Hayal, öncelikle kızına karşı ve sonra çevresine, bu tuhaf ilişkiyi daha anlaşılır kılmak istemiş, üstü kapalı açıklamalar yapmaktan bıkmıştı. Bir de gerçekten Uğur'la sürekli birlikte olmak istiyordu, kaçamak yapmak değil. Onu yatağında, salonunda, kahvaltıda istiyordu, telefonun ucunda değil. Uğur'a da itiraf etmiş olduğu gibi, Gerçek'in babasından ayrıldığı zaman, yeniden evlenmeye kalkacağını rüyasında görse güler geçer, inanmazdı. Ama şimdi Uğur'un mülkiyetini eline almak istiyordu adeta! Ağzını doldura doldura "kocam" demek istiyordu ona buna tanıştırırken. Sonunu düşünmek

de istemiyordu. Her şeyi oluruna bırakmaya, yaşanacak her anı birlikte ve güzel yaşamaya karar vermişti. Gittiği yere kadar. Gitmediği zaman da yaşadıklarını kâr hanesine yazar, buraya kadarmış diyerek acısını yaşardı. Bir gün bitecek diye güzel bir şeyi yaşamaktan vazgeçmenin ne alemi vardı? Kim bilebilirdi kimin başına ne geleceğini şu ölümlü dünyada?

Uğur, biraz ürkmüştü aslında hayatında olabilecek değişikliklerden, ama Hayal'i gerçekten seviyor, bütün o yaptığı seyahatlerde kiminle ne yapıyor diye kuruyor ve kıskanıyor, hatta gelişmiş sezgileriyle bu terapi işleri yüzünden Hayal'in ondan intikam almaya bile kalkabileceğini düşünüyordu. Ki doğruydu. Bu evlilik kurumunun şemsiyesi altında Gerçek'le ilişkileri sorun olmaktan çıkacaktı. Uğur, enine boyuna düşünmüştü, evini kapatmayacak, ama Hayal'in evine taşınacaktı. Gerçek'in yaşadığı ortamı değiştirmesi anlamsızdı. Üstelik bu ev çok daha büyük olduğuna göre Uğur'un buraya gelmesi daha mantıklıydı. Tabii torba olmayan ağızlar büzülemeyeceğinden kim bilir neler diyeceklerdi ama desinlerdi ne yapalım.

Uğur, bunaldığı zaman gideceği ve belki her şey bittiğinde döneceği yeri olması için evini kapamak istemiyordu. O da onun lüksü olacaktı. Hayal, buna tepki göstermemiş, "Sana güveniyorum, orayı bir garsoniyer haline getirmeyeceğini biliyorum. Zaten senden bir tek şey istiyorum, bu ilişkiden sıkıldığın, bıktığın zaman bana açıkça söyle ve git, yolun açık olsun, ama beni aldatma, beni kandırma," demişti. Uğur da zaten böyle bir erkek olmadığını Hayal'in de bildiğini tekrarlayıp yine de ona söz vermişti.

Nikâh töreni olabildiğince sade oldu. Nikâh memuru Hayal'in evine geldi. Çok heyecanlı olduklarını saklayamayan Hayal'le Uğur dışında evde tabii ki Gerçek ve tanıklar olan Sinan'la Berrin vardı. Bir de ekipten Uğur'un yeni dostu, terapisti Ayhan. Ayhan içinden bu ilginç çifte ve evlilik kararlarına bir anlam veremiyor, "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir çiftin arasındaki ilişkiyi anlamak çok zor, dünyada en zor anlaşılabilen şey herhalde aşk ve cinsellik," diye düşünüyordu.

Hayal'in üstünde incecik askılı, sırf payetten kemik rengi dümdüz mini bir elbise vardı. Elbisesi, gözlerinin içi gibi pırıl pırıl parlıyordu. Gelin hanım, saçına da beyaz bir kamelya takmıştı. O pek sevdiği taşlı, yüksek sandaletleriyle hem şık hem sadeydi. Uğur, Hayal'in kıyafetine uysun diye krem rengi bir pantolon gömlek giymiş ama kravat takmamış, o kendisine çok yakışan şık bir spor ceketle biraz resmileşmişti. Gerçek hiç durmadan videoya çekiyordu olan biteni. Sinan, tuhaf bir biçimde kız annesi gibiydi, hem çok mutlu, hem çok hüzünlü! Hayal'in tanığı Sinan, Uğur'un tanığı Ayhan oldu. Aslında Berrin'e teklif etmişlerdi ama kendini o kadar yakın hissetmemişti genç adama.

Tören çok kısa sürdü. Hayal, evlilik cüzdanını kapıp Uğur'a, "Hadi bakalım, istediğin kadar itiraz et, artık benimsin," diye takıldı. Uğur, sevgilisini, herkesin içinde uzun uzun öptü. Hatta nefes alsın diye bıraktı, sarılıp tekrar öptü. İkisi o kadar mutluydu ki, orada bulunan Gerçek dahil diğer dört kişi, bu aşkın ve evliliğin sorgulanır tarafı olmadığına karar verdiler. Bu iki insan birbirini bu kadar seviyor ve istiyor-

sa yapılacak bir şey yoktu, uydu mu uymadı mı diye düşünmenin alemi de!

İkram da gelinle damat kadar sade ama özenliydi, şampanya, havyarlı kanepeler, istiridye, ızgara karides. Beyaz çikolatalı pasta. Gerçek bir ara Uğur'u kutlamak için yanağından öptü, "Sana nasıl hitap etmemi istiyorsun bakalım?" diye sordu.

Uğur, "Herhalde baba demeni beklemiyorum küçük hanım," dedi. Sonra sesini Cüneyt Arkın gibi yaparak, "Bana baba deme, ben senin amcanım aslında," diye bir replik attırıp Gerçek'i güldürdü.

"Uğur demek yetmiyor mu? Aramızda ne değişti ki? Hayal bu evliliği sadece senin için istedi, biliyor musun? Sen bizi birlikte gören, sana soranlara karşı zor durumda kalma diye. Yoksa biz zaten birlikteydik. Tabii şimdi senin rahatını kaçırmamak için Hayal bana gelmeyecek, ben size taşınıyorum, artık bana katlanacaksın."

Gerçek zaten bütün bunları annesiyle uzun uzun konuşmuş ve alınan kararı mantıklı bulmuştu. Ayrıca Uğur'u seviyordu, ona bir itirazı olamazdı. Zaten evde herkes kendi hayatını yaşıyordu ve bunun için yeterince de yer vardı.

Giyinme odasına bir dolap daha ekleyip Uğur'un eşyalarına yer açtılar. Uğur da zaten giyim kuşamı dışında fazla bir şey getirmedi. Evi olduğu gibi duruyordu. Yine de aynı evi paylaşmaktan, bu yenilikten o kadar mutlu olmuşlardı ki, önceden düşünüp durdukları gibi balayına çıkmayı ikisinin de canı istemedi. Boş zamanlarını hep evde geçirdiler, birlikte yemekler yapıp arkadaşlarını çağırdılar. Tahmin edileceği gibi evlilik haberi, arkadaş çevrelerine bomba gibi düşmüş, her-

kes bunun büyük bir partiyle kutlanmamış olmasına gönül koymuştu. O yüzden ev partilerine hız verdiler. Neredeyse her akşam birilerini ağırladılar, sabahları ormanda ve deniz kenarında yürüyüşler yaptılar, aynı spor salonuna yazılıp birlikte kondisyon çalıştılar. Sinemaya, konserlere gittiler. O kadar mutluydular ki Hayal, yaşadıklarının gerçek olduğuna inanamıyor, bu rüyadan bir gün uyanıverirse diye içi içini yiyordu.

Uğur da memnundu hayatından. Hayal'le çok iyi anlaşıyor olmasına şaşıyordu çoğu zaman. Sinan'ın şirketinden hisse devralmış ve küçük bir payla ortak olmuş, terapi işini de kendi hesabına yapmaya başlamıştı. Böylece kazancı da hayli artmış, Hayal'in yanında kendini kötü hissetmesi için gerek kalmamıştı. Ev zaten dönüyordu. Uğur, iç güveyi olmayı sorun etmemeye karar vermişti. Dikensiz gül bahçesi yoktu hayatta. Dışarı çıktıklarında ise Uğur, Hayal'e hiç para harcatmıyor, Hayal de bunu bildiğinden lüks gece yaşamından elini eteğini çekmiş görünüyordu. Zaten birlikte o kadar mutluydular ki ille de pahalı bir yerlere gitmeye hiç gerek görmüyorlar, birilerini çağırmadıkları ya da dışarı çıkmadıkları zaman ellerinde çay kahve kupaları, kanepede sarmaş dolaş kitap okuyor, sohbet ediyorlardı. Hayal, arada bir kızdırmak için Uğur'a Karayipler'e ne zaman gideceklerini sormaktan ise vazgeçmiyor, Uğur, onun da sırası gelecek aşkım diye lafı çeviriyordu. Yani ne uzaktan ne yakından bakıldığında mutluluklarını bozacak hiçbir şey olmadan evlilikleri üç yılı devirdi. Ne ki sadece masallar mutlu sonla bitiyordu...

KAÇINILMAZ KADER

Her şeyin tozpembe görünmesine karşın Hayal zaman zaman Uğur'a haksızlık ettiğini düşünüyordu. Uğur, Hayal'le evlenerek çocuk sahibi olma şansını kaybetmiş görünüyordu. Gerçek de onun kızı olamayacak kadar büyük olduğuna göre genç adamın içi bir çocuk gördüğünde hiç mi özlemle sarsılmıyordu? Hayal, bunun yanında yılların kendisine daha ne kadar avans vereceğini düşünmeden de edemiyordu. Beslenmesine çok dikkat ediyor, deli gibi spor yapıyor, estetik endüstrisinin kozmetik ve makinelerle müdahale faslından olabildiğince yararlanıyordu. Hatta denilebilirdi ki eskisinden daha az çalışıyor ama yalnız olduğu boş vakitlerinin tümünü kendine bakmaya ayırıyordu. Eskiden bunlardan ne kadar sıkılırdı, şimdi gece gündüz ayrı ayrı kremler sürüyor, Uğur teknolojinin getirdiği yenilikleri bilgisayarında ve telefonunda

görmeye bayılırken o güzellik kliniğinden çıkmıyordu. Hâlâ çok hoş bir kadındı ama nereye kadar? Gerçek, geçen zaman içinde ergenlikten çıkmış, havalı güzel bir genç kız olmuştu, liseyi bitiriyordu, seneye üniversiteye gidecekti, yakında 18 yaşını kutlayacakları güzel bir parti vereceklerdi. Hayal, "Yıllarca kızıma rahat bir hayat verebilmek için para kazanmaya kilitlendim. Hayatım iş toplantıları, seyahatlerle geçti. Çok şükür, başardım da, maddi bir sıkıntımız yok. Ama şimdi de genç ve yakışıklı kocamı elimde tutabilmek için kendime yatırım yapmaktan helak oluyorum. Bu hayatta hiç mi huzur yok?" diye düşünüyordu.

Gerçi Uğur'un ona yansıttığı, endişe etmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu ama, Uğur'u kaybetme korkusu, yüreğine çöreklenmiş bir zehir gibi Hayal'i yiyip bitiriyordu. Gerçek'in Hayal ve Uğur'la başlayıp arkadaşlarıyla bitirdiği doğum günü partisi çok güzel olmuştu. İkili, gençleri evde yalnız bırakmak için yemeğe dışarı çıktılar.

Uğur, Hayal'in elini tutup gözlerinin içine bakarak, "Benimle Karayipler'e gelir misin aşkım?" dedi. "Seni balayına götürmemiştim. Evliliğimizin üçüncü, birlikteliğimizin dördüncü yılını kutlamak için bu çok istediğin seyahate ne dersin?"

Hayal, "O artık aramızda sadece bir şaka konusu oldu," diye güldü. "Artık sana hak veriyorum, seninle birlikte olduktan sonra Karayipler'de lüks bir otelde olmanın fazla bir önemi yok. Güneyde küçük bir tatil kasabasında bile mutlu olabilirim. Zaten beni o kadar mutlu ettin ki Uğur, hayatımın en güzel dört yılını yaşattın bana. Sana rastladığım güne şükredi-

yorum, senin gibi bir erkekle birlikte olduğum için dünyanın en şanslı kadınıyım. Bu ne kadar sürer, ne zaman biter bilmiyorum, ama seninle yaşadığım her anın tadını çıkarıyorum. Nerede olursak olalım sevgilim, seninle mutluyum. Karayipler'e gitmeye de hiç niyetim yok. Bana bir tek şey söylemeni istiyorum, benimle evlendiğine, birlikte yaşadığımıza bir gün bile pişman olmadın değil mi?"

"Çok pişmanım sevgilim, onun için seni Karayipler'e götürüp bırakmayı planlıyorum, ne kadar uzak o kadar iyi, yoksa senden kurtulamayacağımı düşünüyorum," diye takıldı Uğur. Sonra hayretle sordu: "Yoksa seni sevdiğimi ve seninle çok mutlu olduğumu yeterince hissettiremiyor muyum?"

Hayal'in gözleri ıslandı. Durup dururken ağlamanın alemi yoktu, dudaklarını ısırdı.

"İnsan o kadar tuhaf bir yaratık ki," dedi, "mutlu olduğu zaman da bu kez mutluluğu sorguluyor, niye mutluyum diye. Ne bileyim, kıymetini bilemiyor bazen."

"Sonsuza kadar sürecek, sen ve ben var olduğumuz sürece, sen benim için Hayal'din, karım olduktan sonra gerçek oldun, hep öyle kalacaksın."

Bu konuşmanın üstünden çok değil bir ay geçmişti, Uğur'un ısrarlarına karşılık Hayal, Karayipler'e gitmeyi reddetmiş, alternatif olarak Hindistan'ı önermişti. Uğur buna itiraz etmemiş, seyahat planlarını hazırlıyordu. O sırada Hayal, acil bir toplantı çağrısı aldı New York'tan. Canı sıkıldı. New York'a gidip gelmek, nereden baksan dört gün tutardı. Hayal, bu kadar çok seyahat etmesine rağmen bir türlü okyanus ötesi sendromuna alışamamıştı. Gecesi gündüzüne karı-

şınca gittiği günden hayır gelmiyordu. Gerçi uçakta ilaç alıp uyuyor, vaziyeti kurtarmaya çalışıyordu ama hele dönüşte daha kötü oluyor, Doğu'ya döndüğü için bir süre kendine gelemiyordu. Bu Amerikalı müşterisinin işini de başkasına devretmeyi bu yüzden istiyordu. Artık iş toplantıları için başka bir kıtaya uçmak gözünde büyüyordu. Hayır, tabii ki yaşlandığı için değil, Uğur'a daha çok vakit ayırmak istediği için. Uğur'la evlenip aynı evde yaşamaya başladıklarından beri ilginç bir gelişme olmuştu. Hayal kızına da eskisine oranla daha çok vakit ayırıyordu. Eskiden pek yapmadıkları halde şimdi birlikte alışverişe gidiyor, uzun uzun dertleşiyor, daha sık birlikte yemek yiyorlardı. Bu hem Hayal'in evde daha çok vakit geçirmesinden kaynaklanıyordu, hem de kızının kendisini ihmal edilmiş hissetmesini önlemek istemesinden. Yani Hayal'in ev içi sorumlulukları bir misli değil, iki misli artmıştı. Bunların arasında koş Norveç'e, koş New York'a hiç de kolay olmuyor, Hayal belli etmemeye çalışıyor ama döndüğünün ertesi günü, Uğur, hadi spora gidelim dediğinde çantasını sürünerek hazırlıyordu.

İşte şimdi tam da Hindistan gibi yorucu bir seyahate çıkmadan önce bir de New York'a gidip gelecek olmak bunun için gözünde büyüyordu. Bir an gitmesem mi diye düşündü. Sonra da gidip bu işi bitirmeye karar verdi. Sağlık sorunlarını bahane edecek ve işi bırakacaktı, yerine önereceği bir-iki kişinin dosyasını hazırlamaya karar verdi. Al işte bir iş daha. Birden kaşlarını çattı, Allah korusun, sağlık sorunu da nereden çıktı, turp gibiydi. Kocamla daha çok ilgilenmem gerekiyor derdi, bu kadar. Bunu düşünürken hafiften gururlandığı-

nı fark edip güldü kendine. Gözü yatak odasında duran fotoğraflarına kaydı. Uğur, ona arkadan sımsıkı sarılmış, uzun boyuyla Hayal'in tepesinden bakıyor, Hayal'in mutluluğu gözlerinden okunuyor, denizin üstünde, bir yelkenlideler. Arkada deniz ve batmakta olan güneşin kızıllığı var. "İşte Abidin," dedi Hayal, "mutluluğun resmi değil ama fotoğrafı!"

BEKLENMEDİK SON

Hayal'in yolculuğu içine doğduğu gibi çok yorucu geçti. Zaten çağırdıkları toplantı çözülmesi gereken bir sorunla ilgiliydi. Bunun için saatlerce çalışmaları gerekti. Ardından Hayal'in işi bırakmak istemesi krizi çıktı. Şirket yöneticileri hiç de memnun olmamışlardı bu gelişmeden. Hayal'le çalışmak işlerine geliyordu, birbirlerini tanıyor, güveniyorlardı. Türkiye gibi ülkelerde, birine güvenmek, arkasını dönmek öyle zordu ki, kimin eli kimin cebinde belli olmazdı. Hükümetle ilişkilerde kiminle dans ediliyor, kime rüşvet veriliyor, kime ayrıcalık sağlanıyor, kiminle ne yapılıyor, şirketin çıkarları gerçekten korunuyor mu, ancak çok güvendiğiniz bir partneriniz varsa gözünüz arkanızda kalmadan yapılacak işlerdi ki, Hayal böyleydi.

Dosyaların teslim edilmesi, birbirlerini ibra etmeleri ikinci günün neredeyse tamamını aldı. El sıkışıp ayrılırken bile,

"Vazgeçtiğiniz an, işiniz hazır, yeni birisiyle anlaşmayı şimdilik erteliyoruz, size bir süre daha düşünme payı veriyoruz," dediklerinde Hayal'in yüreği sıkıştı. Bu kadar baskıyı kaldıramayacaktı, bir an önce evine gitmek, sevgilisine, kızına kavuşmak, dinlenmek, tembellik etmek istiyordu. Hatta laf aramızda Hindistan'a falan gitmek de istemiyordu! Hayal, uçakta koltuğunu yatırdı, siyah deri gözlüklerini taktı, bir ilaç aldı ve saatlerce uyudu. Yemek yemedi, arada bir şişesinden su içti. İstanbul'a indiklerinde sersem gibiydi, ama sanki biraz dinlenmişti.

Şoförü karşılamaya gelmişti, bu tür geliş gidişlerinde Uğur'un havaalanına gelmesini hiçbir zaman istememişti. Bu iş için şoför vardı ya. Hayal, arabaya biner binmez Uğur'u aradı, Uğur şirkette çalışıyordu, işi biter bitmez gelecekti eve. "Sen de o arada biraz dinlenirsin tatlım," diye kapadı telefonu.

Eve geldiklerinde kapıyı Fatoş Hanım açtı. Hayal'in onlarca yıllık yardımcısı Fatoş Hanım'ın en büyük özelliği, her gün gelip evin işlerini yapmasına rağmen hayalet gibi hiç ortalıkta gözükmemesiydi. Hani bazıları evde çalışan insan istemez, ayağımın altında dolaşmasın der ya, Fatoş Hanım bunun için kurgulanmış gibiydi sanki. O işleri ne zaman yapar, ne zaman gelir, ne zaman gider bilinmezdi. Ama lazım olduğunda da hep oradaydı.

Hayal onu görünce sevindi. "Akşam için bir şeyler hazırlamışsındır, canım benim, bavullarımı da aç olur mu, Ali getiriyor. Biraz yorgun hissediyorum kendimi, uçakta çok uyudum ondandır, bu kadar uyumaya, dinlenmeye de alışık değil ki bünyem."

Fatoş Hanım, Hayal'in elinden çantasını alırken kadının gözlerinin kapandığını gördü, ne olduğunu anlamaya çalışırken iki yana sallanan kadının yere düşeceğini fark edip, "Ali, Hayal'i tut," diye bağırdı. Bavulları bırakıp Hayal'i yere düşmeden kucakladı Ali. Kadın filmlerdeki ağır çekim sahneler gibi yavaş yavaş yığılıvermişti.

Hayal, Fatoş Hanım'la konuşurken onu net göremediğini fark etmişti. Gözlerini çizdirdiğinden beri bir-iki kez daha olmuştu bu. Hatta ilk olduğunda panikle doktorunu aramış, çift görüyorum diye çığlıklar atmıştı. Fatoş Hanım'ı çift gördüğünde de onun için heyecan yapmamış, ama tam o sırada beyninin içinde sanki bir bomba patlamıştı. Müthiş bir acı, ensesine doğru kayan, ılık ılık bir akıntı sanki. Kanıyordu, beyni kanıyordu! Hayal bunları biraz kendine geldiğinde arabada düşündü. Arabanın arkasında usul usul ağlayan Fatoş'un kucağında yatıyor, Ali, deli gibi klakson çalarak tıkalı trafikte kendine yol açmaya çalışıyordu. Hastaneye götürüyorlardı demek, bir ambülans çağırmış olsalardı ya, Hayal, tekrar bayılmadan, bir trafik polisinin yanlarına geldiğini ve arkada baygın yatan kadını görüp kendilerine yol açmak için eşlik ettiğini fark etti. O haliyle bile böylesi daha emniyetli diye düşündü.

Hayal tekrar kendine geldiğinde bir yatakta yattığını fark etti, etrafında birileri fısıldaşıyordu. Demek hastaneydi. Birisi elini tutuyordu. Biraz uzakta birinin hıçkırdığını duydu. Gerçek, Gerçek'in ağlamasıydı bu! Kendi gözünden bir damla yaş aktı, ne kızının ne Uğur'un ağlamasına hiç dayanamazdı. Tanımadığı bir kadın sesi, "Bakın kendine geliyor," dedi. "Ağlıyor!"

Uğur'un sesini duydu bu kez, "Hayal, sevgilim, bak hepimiz buradayız, iyi olacaksın aşkım, seni seviyoruz, bizi bırakıp bir yere gidemezsin, iyi olacaksın."

Uğur kendini tutmaya çalışıyor ama gözlerinden ip gibi yaş akıyordu. Sert bir erkek sesi karıştı ortama, "Herkes dışarı," dedi. "Hasta kendine geliyor ve heyecanlanmaması lazım, başında ağlayıp durmayın!" Uğur'u koparırcasına aldılar Hayal'in yanından. Hayal, elini sımsıkı tuttu, bırakmadı, sonra dudaklarına götürüp öpmek istedi ama hali yoktu.

Ortalık sakinleşince Hayal kendini zorlayarak gözlerini açtı. Başında iki doktor duruyordu. Sonra ikisinin de aynı adam olduğunu fark etti. Niye çift görüyordu? Doktor üzerine eğildi, ışıklı bir çubukla gözlerinin içine baktı. Yumuşak bir ses tonuyla, "Hayal Hanım, beni duyabiliyor musunuz?" diye sordu. Hayal yavaşça başını salladı. "Anlayabiliyor musunuz?" Hayal yine başını salladı. "Bir anevrizma geçirdiniz. Beyin damarlarında oluşan bir genişleme, baloncuk patlaması. Oldukça tehlikeli olduğunu saklamayacağım. Ne yazık ki bir ikincisini tespit ettik. Cerrahi bir müdahale geçireceksiniz. Bu her beyin cerrahının yapabileceği türden bir ameliyat değil. İsviçre'den en iyi beyin cerrahını, Gazi Yaşargil hocamızı çağırdık. Yola çıktı, geliyor. Sizden bize yardımcı olmanızı istiyorum. Bu müdahaleye kadar lütfen heyecanlanmayın, sakin olun, hayatta kalın yeter. İyileşeceksiniz, ayağa kaldıracağız sizi. Kızınız, sizi çok seven eşiniz için yaşama sıkı sıkı sarılın olur mu? Bizimle kalın."

Hayal usul usul ağlıyordu. Bu masalın bir sonu olacağını biliyordu, demek ki buydu! Kalbi dayanmıştı o fırtınalı aşka,

Uğur'u terk etme çabalarını hatırladı, geri dönüşlerini. İlişkilerinin inişleri, çıkışlarını. Uğur'u deliler gibi kıskandığını, kızından bile. Aynaya her baktığında, yüzünde her yeni kırışık, vücudunda her yeni gevşeme gördüğünde nasıl korktuğunu. Evet, kalbi dayanmıştı. Kalp krizi geçirmekten korkmuş, konuşacak zaman bile kalmıyor, küt diye gidiyorsun diye düşünmüştü, kendini çok bezmiş hissettiği bir gün. Kalbi dayanmıştı ama beyni dayanamamıştı demek. O toplantılara, tartışmalara, saatler süren müzakerelere, uzun uçak yolculuklarına, kavuşmaların heyecanına. Kızıl saçlarının altındaki o tıkır tıkır çalışan, belki de çok çalışan beyni patlayıvermişti işte, bir volkan gibi. Evet, kapının önünde yığılmadan önce hissettiği duygu tam da buydu, bir volkan patlaması ve sıcak lavların geçtiği yeri yakarak aşağı doğru akması. Bunları düşünürken tekrar kendinden geçti.

Yoğun Bakım'ın kapısının önünde Uğur, ağlamaktan gözleri şişmiş, hıçkırmaktan sesi kısılmış, Gerçek'e sarılmış, sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Hayal bizi bırakıp bir yere gitmeyecek tatlım, göreceksin, yürüyerek çıkacak bu hastaneden. Sınavlara çalışmıyorsun diye sitem edecek yine sana. Sen bir başkasını sevip bizi terk edene kadar üçümüz birlikte yaşamaya devam edeceğiz, benim güzel kızım. Hadi ağlama, bu kadar çok ağladığını görse annen ne kadar üzülürdü."

Gerçek, o perişan halinde Uğur'un ona ilk kez "kızım" diye hitap ettiğini düşündü. Tam da bir aile olmuşken annesi nereye gidiyordu, bu kadar oyun bozanlık olur muydu? Tekrar katıla katıla ağlamaya başladı.

Uğur'un kollarının arasından arkadaşları gelip aldı onu. İki kankası da oradaydı, hatta başka sınıf arkadaşları da. Hayal'in hastalığı hemen duyulmuştu. Sinan, Berrin, Ayhan, herkes oradaydı. Uğur'a destek olmaya çalışıyordu Sinan'la Ayhan. Berrin'in ise kimseye destek olacak hali yoktu, kadına iğne yapıp duruyorlardı, her an bayılıverecek gibi oluyordu!

Ayhan, mesleki ilişkilerini kullanmış, ortalığı ayağa kaldırmıştı. Doktorların biri gidiyor, biri geliyordu. Ameliyatı yapacak olan Yaşargil, akşama İstanbul'da olacaktı. Bütün ekip ameliyat için hazır bekleyecek, hoca istediği an, operasyon başlayacaktı. Gazi Yaşargil, Türkiye'den gelen bu tür davetlere alışıktı, her vakaya da atlayıp gelmezdi doğal olarak. Her zamanki gibi beyin emarlarını istemiş, vakanın hayli zor, hatta imkânsız olduğunu söylemiş, ancak ısrarlara dayanamayıp bir de kendi gelip görmek istemişti. Aslında o, hastanın ameliyata kadar dayanabileceğine bile ihtimal vermiyordu ama doktorlar da Allahtan umut kesilmez diye düşünüyordu.

Diğerleri ameliyat organizasyonu için koşuşurken bir köşede kendini toparlamaya çalışan Uğur, nerede hata yaptık diye düşünüyordu. Hayal'i bu kadar üzecek, bu kadar strese sokacak, bu kadar mutlu gözükürken ölüme götürecek kadar yoracak ne yapmıştı, ne yapmışlardı? Sevdiği kadının elleri arasından buhar olup uçacak olmasına dayanamıyordu, onun içerde şimdilik nefes alıp yatarken birden kayıp gidiverecek olmasının gerçekliği içini donduruyor, aklından silip atmaya çalışıyordu. Sonra başını duvarlara vurmak, bağırmak, tekme atmak geliyordu içinden. Kendi kendini suçluyor, ben ne yaptım da onu bu kadar üzdüm diye sızlanıp gözyaşlarına boğuluyordu.

Sinan, yanına geldi. "Kendini bu kadar harap etme, kapıp koyverme. Hayal'in sana ihtiyacı var. Dur bakalım, daha her şey bitmedi. Ona, yaşayacağına inan ki, o da hissetsin, direnşin. Senin bir cenaze törenini düşünmediğin kaldı, aşk olsun Uğur. Hayal çok güçlü bir kadındır, bu badireyi de atlatır. Yeter ki yaşamak istesin. Sana olan aşkı da ona bu gücü verecektir."

İşte mesele tam da burada düğümleniyordu. Hayal yaşamak istiyor muydu? Makinelere bağlı yatarken gözleri kapalı, ama bilinci yerinde olan Hayal, etrafında fısır fısır fısıldayarak dolaşan doktor ve hemşire ordusunu yok sayarak yaşadıklarını düşünüyordu. İmrenilecek bir hayatı olmuştu. Profesyonel hayatında başarıdan başarıya koşmuş, rahat yaşayacak kadar para kazanmış, maddi sıkıntı çekmemişti. Hatta son zamanlarda iyice zengin olmuş, öldükten sonra bile kızına kendisini çekip çevirmesi için yetecek kadar bir servet biriktirmişti. Hayatına girip çıkan çok sayıda erkekten onu uzun süre mutlu eden pek olmamıştı, doğru seçimler yaptığı söylenemezdi ama zaten Hayal de bu ülkenin erkekleri için fazla güçlü, fazla kişilik sahibi bir kadındı. Bu çoğu zaman sorun olmuş, erkeğe hiçbir borcu ve ihtiyacı olmayan Hayal, ilk sıkıntıda çekip gitmişti. Hayal, bir tek Uğur'la mutlu olmuştu, onun da bedelini ödemek üzereydi. Onu kaybedeceği korkusunu yenememişti bir, ona bir çocuk veremediği için kendisini affedememişti iki.

Gerçi her iki konuda da Uğur'dan en ufak bir şikâyet sinyali almamıştı. Uğur, hayatından çok memnun görünüyordu, çünkü Hayal ona sıkıntılarını yansıtmıyor, pespembe bir tablo çiziyordu, belki de onun için. Ama gerçekten Uğur'dan ne

kendisinden sıkıldığına ne bir çocuğu olmasını istediğine dair hiçbir işaret almadığı halde neden bu kadar kuruntu yapmıştı?

Hayal, hayatı boyunca terk eden olmuştu. Bir gün terk edilebilecek olma ihtimali farkında olmadan onu yiyip bitirmiş olmalıydı. Acaba çekip gitmeyi o bilinçli olarak mı istemişti? Uğur'un kendisine yeni bir hayat kurması için, fazla da geç olmadan, Uğur'un onu beğenmeyecek hale gelmesinden önce, onun anılarında hâlâ hoş, güzel bir kadın olarak kalacak haliyle. Uğur'u aşklarının zirvesindeyken mi terk etmek istemişti? Peki bu hainlik değil miydi? Bu önce ona hâlâ ihtiyacı olan kızına ve onu hâlâ çok seven Uğur'a haksızlık, hatta ihanet değil miydi? Hayal, narsistliğinin ve bencilliğinin bedelini hayatta en sevdiği iki insana mı ödetiyordu? Kendinden nefret etti bir an. Şu yatakta kıpırdamaktan aciz, kanayan beyin damarıyla yatan kadından bir başkasıymış gibi soğudu, onun için gözyaşı döken iki sevgili insana için için acıdı ve yoğun duygular içinde yeniden kendinden geçti.

Havaalanından hastaneye gelirlerken ünlü cerrah, kendisini karşılamaya gelmiş meslektaşından bilgi alıyordu. Hastanın bilincinin gidip gidip geldiğini dinlerken düşünceli görünüyordu. Ama en çok psikiyatr Ayhan'ın söyledikleri ilgisini çekti.

"Hasta, kendisiyle hesaplaşıyor gibi sanki," dedi Ayhan, "nereden biliyorsunuz derseniz yanıt veremem. Seziyorum. Hasta kalmakla gitmek arasında tereddüt ediyor sanki. Biz bilmiyoruz ama ruhunda fırtınalar kopuyor, zaman zaman ağlıyor, zaman zaman gülümsüyor, kaşlarını çatıyor, bir türlü

sakinleştiremiyoruz. Düşünüp durduğu, bütün hayatının muhasebesini yaptığı o kadar belli ki. Duyguları, yüzünden, mimiklerinden okunuyor."

"Çok zor bir vaka çocuklar, çok zor," dedi Hoca. "Bize yardımcı olmazsa, gitmek isterse tutamayız. Zaten teknik olarak da mümkün gözükmüyor pek. Ama bakacağız."

Ameliyata hazırlanırlarken Hayal tekrar gözlerini açtı ve Uğur'la konuşmak istedi. Uğur, bu konuşmadan çıktıktan sonra bir-iki adım atıp yığılıp kaldı, ruhu bu vedayı kaldıramamıştı. Hayal, Uğur'a bütün yaşattığı mutluluklar için teşekkür etmişti, zorlukla konuşuyordu. Ondan kendisine söz vermesini istemişti, iki şey için. Çok zorlayınca Uğur vermek zorunda kalmıştı. Hayal, ondan acıları hafifledikten sonra kendisine yeni bir hayat, bir aile kurmasını ve bir çocuk sahibi olmasını istemişti. "İyi bir baba olacağını biliyorum, ben sana bir çocuk veremezdim, ama sen mutlaka yap, bir de Gerçek ayaklarının üzerinde dursa bile, onu yalnız bırakma, ona sahip çık, ona ağabeylik yap," demişti.

"Senin yapman şart mıydı, o kadar istiyordun madem, evlat edinseydik, bir çocuğa sahip çıksaydık," diye hıçkırmıştı Uğur, "bunun için mi gitmek istiyorsun, çok mu lazım biyolojik baba olmak?" diye isyan etmişti.

Hayal, onun yüzünü okşamakla yetinmişti. "Bana kalbinin bir köşesinde küçücük bir yer ayır ve hiç unutma, seni ne kadar sevdiğimi ve beni ne kadar mutlu ettiğini hiç unutma, ama geri kalan o kocaman yeri yeni hayatına ayır Uğur, beni içinde bir hayalet olarak yaşatma. Ben senin için hep hoş bir hayal olarak kalayım, söz ver sevgilim," demişti.

Hayal, daha sonra son gücünü toplayıp biricik kızını çağırdı yanına. "Sana yeterince zaman ayıramadığım ve senden bu kadar erken ayrıldığım için beni affet," diye fısıldadı. "İnan ki mutluyum, inan ki gidiyor olmaktan ötürü pişman değilim. Ve özür dilerim yavrum, yaşamın bundan sonraki bölümü beni korkutuyor, isteyerek gidiyorum. Seni hep düşüneceğim, hep arkanda olacağım, bütün başarılarında, bütün mutluluklarında, bütün sıkıntılarında beni yanında hissedeceksin. Odanın bir köşesinde bir küçük mum yaktığında bil ki Hayal orada olacak. Seni üzdüğüm için beni affet. Ama böylesi daha iyi, daha doğru. Ne diyorlar hızlı yaşa, genç öl, cesedin yakışıklı olsun mu ne. Beni evin bir köşesinde Parkinson hastası olmuş bir bunak olarak görmek istemezdin değil mi?"

"Anne manyak mısın?" diye bağırmıştı tam da burada Gerçek. "Bizimle kal, sana ihtiyacımız var! Bunları düşünmek için çok erken!"

"Zamanı ben seçmedim Gerçek. Ama madem ki hayat bu seçeneği sunuyor, seçimimi yapıyorum. Sen kocaman bir genç kızsın. Artık bensiz de yaşayabilirsin, hem Uğur hep yanında olacak. Paran da var yavrum. Hiçbir eksiğin olmayacak."

"Annem olmayacak," diye hıçkırdı Gerçek, yatağın üstüne kapanıp, "annem olmayacak, yaşamak için direnmezsen seni hiç affetmeyeceğim, mezarına bile gelmeyeceğim. Bak seni kapının önünde bekliyor olacağım, o ameliyattan sağ çıkacaksın tamam mı? Yok öyle korkup kaçmak, hiçbir zaman kaçmadın sen, şimdi de kaçmayacaksın sorumluluklarından."

Hayal'in bilincinin gittiğini fark edip öfkeyle çıktı odadan, duvarları tekmelemeye başladı.

"Var mı böyle bir şey ya? Kadın isteyerek ve bilerek, bilinçli olarak gidiyor, var mı böyle bir şey?" diye kafasını da vurmaya başlayınca doktorlar müdahale etti, Gerçek bir sinir krizi geçiriyordu. Onu da başka bir odaya yatırıp iğne yaptılar. Hayal, giderayak herkesi kırıp geçiriyordu!

AMELİYAT SONRASI

Ameliyat beklendiği gibi uzun sürdü. Kapının önünde birbirlerine sarılıp ağlaştı yedikleri uyuşturuculardan sakinleşmiş Uğur'la Gerçek. Sinan bir köşede bu felaketin niye başlarına geldiğini anlamaya çalışıyordu. Nerede yanlış yapmışlardı, nerede? Kendini bu ikilinin içindeki görünmez üçüncü kişi gibi hissetmişti hep. İkisini o tanıştırmış, iyi ve kötü günlerinde her ikisinin de sırdaşı olmuştu. Tam her şey yoluna girdi, aşkları zirvede ve evlilikleri mükemmel gidiyor diye düşünürken Hayal neden su koyvermişti? Neye üzülmüş, neden dayanamamıştı? Ona son kez dert yandığında paylaştığı endişelerini büyük ölçüde aşmamışlar mıydı? O çok rahatsız olduğu refakat işinden vazgeçmişti işte Uğur. Terapi işinde de çok seçici davranıyor, kimsenin çözemeyeceği dosyaları alıyor, daha çok organizasyonla uğraşıyordu. Bunda da kıskanılacak

bir şey yoktu ki. Hem Sinan ona, yaşanılacak ne varsa yaşa, her anın keyfini çıkar dememiş miydi? Her şey yolunda gözükürken bu vedalar, pes edip gitmek de ne oluyordu?

Ameliyathanenin kapısı açıldı ve ekip dışarı çıktı. "Biz elimizden geleni yaptık," dedi Gazi Hoca. Bundan sonrası ona kaldı. Yaşıyor ama... 24 saat geçmeden kesin bir şey söyleyemeyiz."

Gerçek bu kez sevinç gözyaşlarına boğuldu, annesi onu dinlemiş, ameliyattan sağ çıkmayı başarmıştı. Bundan sonrasını da başaracaktı, isterse başaracaktı. Uğur, ona sarılıp seviniyor gibi göründü ama içinden bu hikâyenin sonuna geldiğini biliyordu. Hayal onlara veda etmişti. Veda etmiş ve gitmek istediğini söylemişti. Eline böyle bir fırsat geçtiğine göre bunu değerlendirecekti. Uğur'un tanıdığı Hayal, bu kez geri dönmemek üzere gidecekti. Üstelik Uğur'un içip içip dayanabileceği bir kapı da yoktu artık.

Nitekim öyle de oldu. Hayal, yoğun bakımda bilinci açılmadan iki gün kaldıktan, herkesin umutları yavaş yavaş solduktan ve acı sona kendilerini hazırladıktan sonra usulca gitti. Gerçek onu uzaktan görmek için gizlice içeri girmiş, annesinin gözlerini açtığını ve son kez kendisine baktığını, hatta belli belirsiz tebessüm edip el salladığını söylediyse de genç kıza kimse inanmamıştı. Kimbilir belki öyle olmuştu, belki de Gerçek öyle olmasını istemişti.

Gözyaşları ve hüzün içinde geçen üç gün sonra eve Uğur'la birlikte döndüler. Bomboştu ev, Hayal olmadan bomboş. Gerçek, Uğur'a dönüp, "Beni bu koca evde, tek başıma, yapayalnız bırakmayacaksın değil mi Uğur?" diye yalvardı.

"Hayır," dedi Uğur, "sen istediğin sürece, hayatına yeni biri girene kadar, birbirimize destek olup yaşayacağız yavrum. Sonrasında da hep yanında olacağım, hiç merak etme."

Gerçek, Uğur'un kollarına sığınıp usul usul ağlamaya başladı. Uğur, "Hayal bitti," dedi içinden. İşte şimdi gerçek başlıyor... Zaten gerçek olamayacak kadar güzeldi. Yoksa, gerçekten hayal miydi? Orada hastanede yatan kadın hayal, kollarının arasında ağlayan genç kız gerçek...

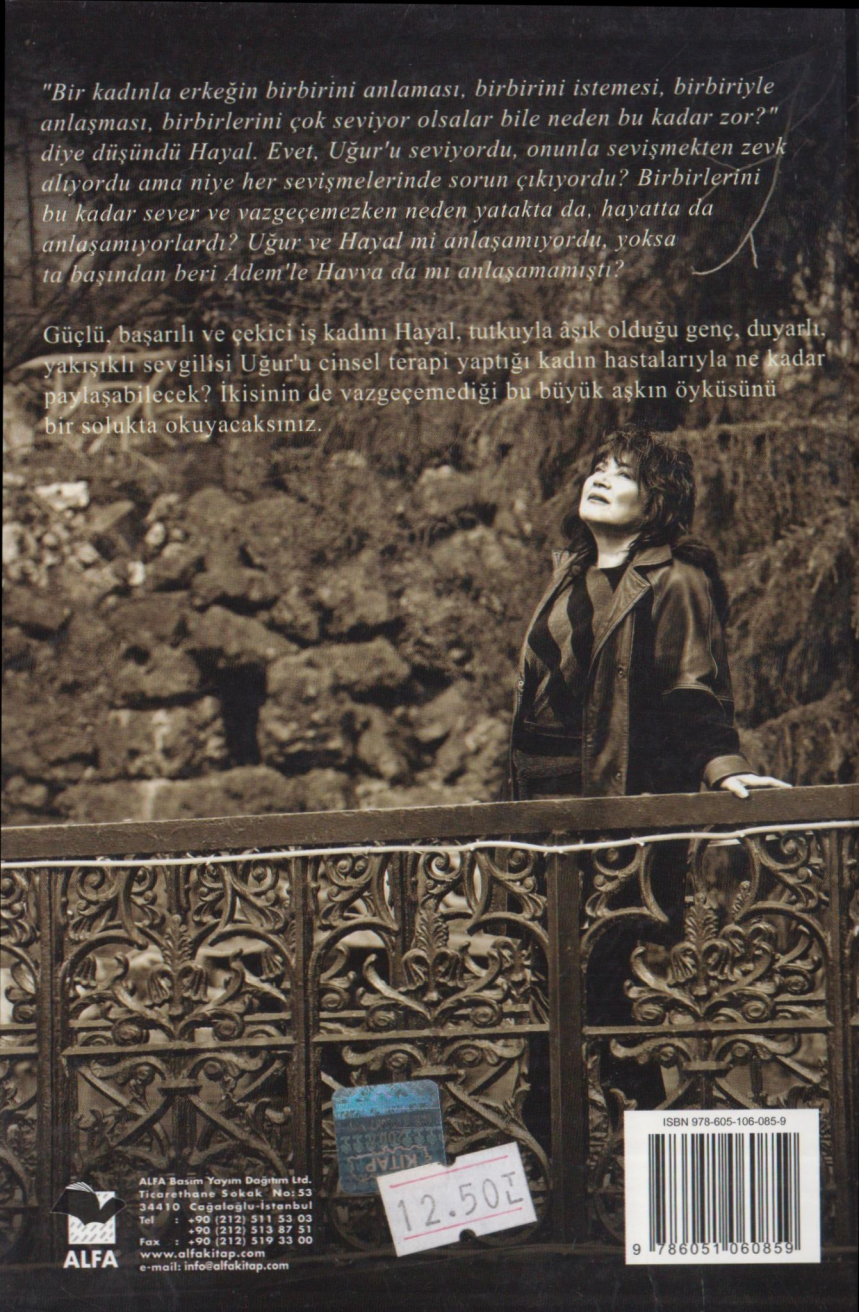
"Allahım aklımı koru," diye geçirdi içinden. "Bütün dengeler yeniden oturana kadar bana yardım et!"

Ve tuhaf bir cenaze töreni sahnesi geldi gözünün önüne. Siyah siyah arabalar, siyahlar giyinmiş, kara gözlüklü güzel kadınlar. Hayal, evet Hayal de oradaydı. Siyah tayyörler içindeydi, ne tuhaf, başında siyah bir şapka vardı. Siyah maun tabut toprağa yerleştirilirken Hayal yanaşıp bir kırmızı gül atıyordu üstüne. Sonra arkasını dönüyor, arabalardan birine biniyordu. Arabada Uğur da vardı, Hayal'le birlikte arkada oturuyorlardı. Hatta Uğur'un eli, Hayal'in bacaklarını okşuyordu.

Uğur, silkinip kendine geldi, Gerçek'i usulca itti kollarından, bardağa viski koydu, bir dikişte içti. Hayal, hep hayallerinde olacaktı. Gerçek ise artık yanında!

"Bir kadınla erkeğin birbirini anlaması, birbirini istemesi, birbiriyle anlaşması, birbirlerini çok seviyor olsalar bile neden bu kadar zor?" diye düşündü Hayal. Evet, Uğur'u seviyordu, onunla sevişmekten zevk alıyordu ama niye her sevişmelerinde sorun çıkıyordu? Birbirlerini bu kadar sever ve vazgeçemezken neden yatakta da, hayatta da anlaşamıyorlardı? Uğur ve Hayal mi anlaşamıyordu, yoksa ta başından beri Adem'le Havva da mı anlaşamamıştı?

Güçlü, başarılı ve çekici iş kadını Hayal, tutkuyla âşık olduğu genç, duyarlı, yakışıklı sevgilisi Uğur'u cinsel terapi yaptığı kadın hastalarıyla ne kadar paylaşabilecek? İkisinin de vazgeçemediği bu büyük aşkın öyküsünü bir solukta okuyacaksınız.

ALFA Basım Yayım Dağıtım Ltd.
Ticarethane Sokak No: 53
34410 Cağaloğlu-İstanbul
Tel : +90 (212) 511 53 03
+90 (212) 513 87 51
Fax : +90 (212) 519 33 00
www.alfakitap.com
e-mail: info@alfakitap.com

ALFA

ISBN 978-605-106-085-9

KİTAP
12.50 TL